

การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยที่อยู่หอพักและพักอาศัยอยู่กับครอบครัว

นายอภิวัฒน์ มลาสานต์

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาแพศศาสตร์ (สหสาขาวิชา)

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2549

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A COMPARATIVE STUDY OF SEXUAL BEHAVIOR AND SEXUAL RISK BEHAVIOR BETWEEN
UNIVERSITY STUDENTS LIVING IN RESIDENTIAL HALL AND LIVING WITH THEIR FAMILIES

Mr.Apiwat Malasant

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Science Program in Human Sexuality
(Interdisciplinary Program)

Graduate School Chulalongkorn University

Academic Year 2006

Copyright of Chulalongkorn University

อภิวรรณ มลาสานต์ : การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยที่อยู่หอพัก และพักอาศัยอยู่กับครอบครัว (A COMPARATIVE STUDY OF SEXUAL BEHAVIOR AND SEXUAL RISK BEHAVIOR BETWEEN UNIVERSITY STUDENTS LIVING IN RESIDENTIAL HALL AND LIVING WITH THEIR FAMILIES) อ. ที่ปรึกษา : นางสาวอุษณีย์ พึ่งปาน, อ. ที่ปรึกษาร่วม : ผศ. ดร.สุจิตรา สุคนทรทรัพย์, 144 หน้า.

การศึกษานี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา 2 กลุ่ม คือ นักศึกษาที่อยู่หอพักและพักอาศัยอยู่กับครอบครัว โดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง ประชากรเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในสังกัดรัฐบาล 4 แห่ง มหาวิทยาลัยเอกชน 2 แห่ง ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัว 281 คน และผู้ที่อยู่หอพัก 337 คน ตัวอย่างทั้งสิ้น 618 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติไคสแควร์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมที่นำไปสู่พฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัว พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักมีพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์และพฤติกรรมการใช้สารเสพติดแตกต่างจากนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และการเปรียบเทียบพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม ไม่พบว่านักศึกษาที่อยู่หอพักมีพฤติกรรมทางเพศในด้านใดๆที่แตกต่างจากนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนการเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายขายบริการ เพื่อนหรือบุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์ และคูรัก/แฟนไม่แตกต่างกัน

สาขาวิชา เพศศาสตร์
ปีการศึกษา 2549

ลายมือชื่อนิติ..... อภิวรรณ.....
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา..... อ.อุษณีย์.....
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม..... ผศ.ดร.สุจิตรา.....

4789175720 : MAJOR HUMAN SEXUALITY

KEY WORD: UNIVERSITY STUDENT / SEXUAL BEHAVIOR / SEXUAL RISK BEHAVIOR / RESIDENTIAL HALL

APIWAT MALASANT: A COMPARATIVE STUDY OF SEXUAL BEHAVIOR AND SEXUAL RISK BEHAVIOR BETWEEN UNIVERSITY STUDENTS LIVING IN RESIDENTIAL HALL AND LIVING WITH THEIR FAMILIES. THESIS ADVISOR : MISS USANEYA PERNGPARN, THESIS COADVISOR: ASST.PROF.SUJITRA SUKONTASAP, 144 pp.

The purpose of this study is to compare sexual behaviors and sexual risk behaviors between students living at university or private dormitories and living with their families. It was a cross-sectional study gathering data by using a constructed questionnaire which has been validated by three experts. Samples were chosen by multistage random sampling from four Government universities and two private universities. Of those 618 students recruited, 218 cases lived with their families while 337 lived at dormitories. The data were analyzed with descriptive statistics and chi-square test.

The finding of the study revealed the students' risk behaviors were the dormitory students tended to drink alcohol and use drug different to those who lived with their families. Besides that, there was no statistic significance of all risk behaviors difference among those groups. After compared sexual risk behaviors of the two groups, it has been found that the majority of dormitory students and students who lived with their families used condoms when they had sex with sex workers, casual friends or a person who first met at the entertainments and lovers.

Field of study Human Sexuality
Academic year 2006

Student's signature.....
Advisor's signature.....
Co-advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

หลังจากที่ได้ใช้ระยะเวลาเรียนยี่ดือนมาถึง 6 เทอม ข้าพเจ้าก็ได้สำเร็จการศึกษาพร้อมทั้งวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ก็ได้เสร็จลุล่วงอย่างสมบูรณ์ แม้หนทางจะไม่ราบรื่นนักเพราะความคือแ่งของข้าพเจ้า การศึกษาปริญญาตรีอีกสาขาหนึ่ง และความต้องการที่จะหารายได้ไปด้วยในระหว่างการศึกษา ทั้งนี้ข้าพเจ้าต้องขอขอบพระคุณ อาจารย์ อุษณีย์ พึ่งปาน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ให้ความเป็นกันเอง และมีความใจเย็นคอยดูแลแก้ไข และตรวจทานงานของข้าพเจ้า

ขอขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุจิตรา สุคนชทรัพย์ อาจารย์เก่าสมัยที่ข้าพเจ้ายังเรียนอยู่ที่สำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ซึ่งได้ให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือและรับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้ และให้ความอบอุ่นเป็นกันเองเสมอมา

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ยุพา อ่อนท้วม อาจารย์ที่ปรึกษาหลักสูตร ที่คอยกระตุ้น ให้กำลังใจ และให้คำปรึกษาอย่างดีเสมอ รวมทั้งผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน ที่กรุณาตรวจสอบแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

ขอบพระคุณประธานกรรมการสอบ รองศาสตราจารย์ ดร.พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ ที่กรุณาสละเวลา กรรมการสอบ รองศาสตราจารย์ นพ.กิจประมุข ดันตยาภรณ์ ซึ่งได้เป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจแบบสอบถามด้วย และกรรมการสอบอีกท่าน รองศาสตราจารย์ นพ. ประสงค์ ศิริวิริยะกุล อาจารย์ทั้ง 3 ท่าน กรุณาให้คำแนะนำให้ข้อเสนอแนะ ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอบคุณนิสิตเพศศาสตร์รุ่นพี่ รุ่นเพื่อน รวมทั้งคุณศิริวดี ผู้ประสานงานหลักสูตรที่ให้ความช่วยเหลือ และแนะนำการดำเนินการต่างๆ ในการติดต่อประสานงานกับผู้ทรงคุณวุฒิกรรมการสอบ และบัณฑิตวิทยาลัย ซึ่งทำให้การทำวิทยานิพนธ์มีความราบรื่นมากขึ้น

ขอบคุณพิตเนสเวลด์ ซึ่งข้าพเจ้าได้สมัครเข้าทำงานเมื่อเรียนครบ 4 เทอมแล้วยังไม่สำเร็จการศึกษา ซึ่งได้ให้ประสบการณ์ในการทำงานและทักษะต่างๆที่เป็นประโยชน์ตอบสนองต่อสาขาวิชาที่ได้เรียนจบมาในระดับปริญญาตรี

และท้ายที่สุดบุพการี คุณแม่สุวรรณี มลาสานต์ ซึ่งได้เลี้ยงดูข้าพเจ้ามาตลอด 25 ปี ให้การสนับสนุนในเรื่องทุนการศึกษา ให้คำปรึกษา ให้กำลังใจ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณบาตรใบนี้ให้ท่าน

สารบัญ

บทที่	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	4
คำจำกัดความในการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
วัยรุ่น.....	7
พฤติกรรม.....	16
ลักษณะของที่พักอาศัย.....	37
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	41
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	42
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	42
การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	42
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	44
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ.....	45
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	46
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
บทที่ 4 ผลการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะในการวิจัย.....	109
สรุปและอภิปรายผลการวิจัย.....	109
ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย.....	119

ข้อเสนอแนะเชิงวิจัย.....	120
รายการอ้างอิง.....	121
ภาคผนวก.....	128
ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ.....	129
ภาคผนวก ข หนังสือขอความร่วมมือ.....	131
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	135
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	144

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
ตารางที่ 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลจำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย เพศ และประเภทของมหาวิทยาลัย.....	47
ตารางที่ 2 แสดงข้อมูลกลุ่มตัวอย่างในด้านเพศและอายุ.....	49
ตารางที่ 3 แสดงข้อมูลกลุ่มตัวอย่างในด้านสายวิชาที่เรียน ชั้นปี และประเภทของ มหาวิทยาลัย.....	51
ตารางที่ 4 แสดงรายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และรายจ่ายค่าที่พัก ของกลุ่มตัวอย่าง	53
ตารางที่ 5 แสดงรายจ่ายต่อเดือนและสถานะการใช้จ่ายในแต่ละเดือนของกลุ่มตัวอย่าง.....	54
ตารางที่ 6 แสดงการรับรู้พฤติกรรมการใช้สถานเริงรมย์และการดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสม ของแอลกอฮอล์ของเพื่อน.....	56
ตารางที่ 7 แสดงข้อมูลการรับรู้พฤติกรรมการใช้สารเสพติดและพฤติกรรมการมีคู่อรัก/แฟน ของเพื่อน.....	57
ตารางที่ 8 แสดงข้อมูลการรับรู้พฤติกรรมคู่นอนสูบบุหรี่ หนึ่งปี เวปไซต์ และพฤติกรรมการมี เพศสัมพันธ์ของเพื่อน.....	58
ตารางที่ 9 แสดงข้อมูลการรับรู้พฤติกรรมซื้อบริการทางเพศและพฤติกรรมขายบริการทาง เพศของเพื่อน.....	59
ตารางที่ 10 แสดงข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างในด้านบุคคลรวมที่พักอาศัย	61
ตารางที่ 11 แสดงจำนวนคนที่พักอาศัยกับกลุ่มตัวอย่างและระยะเวลาในการพักอาศัย.....	62
ตารางที่ 12 แสดงข้อมูลความมีอิสระในการเข้าออกที่พักอาศัยของกลุ่มตัวอย่าง.....	63
ตารางที่ 13 แสดงข้อมูลการได้รับความรู้เรื่องเพศศึกษาและการตัดสินใจใช้ถุงยางอนามัย ของกลุ่มตัวอย่างเมื่อคิดว่าจะมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลกลุ่มต่างๆ.....	64
ตารางที่ 14 แสดงข้อมูลความคิดเห็นถึงประโยชน์อันดับแรกในการใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่ม ตัวอย่าง.....	66
ตารางที่ 15 พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ของกลุ่มตัวอย่างจำแนก ตามลักษณะของที่พักอาศัย.....	67
ตารางที่ 16 สถานที่ที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์.....	68

ตารางที่ 17	พฤติกรรมการใช้สารเสพติดและประเภทของสารเสพติดที่กลุ่มตัวอย่างใช้ จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย.....	69
ตารางที่ 18	พฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือไปของกลุ่มตัวอย่างในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา จำแนก ตามลักษณะของที่พักอาศัย.....	70
ตารางที่ 19	พฤติกรรมกรรมการดูภาพยนตร์ วิดีโอ ซีดีไปของกลุ่มตัวอย่างในช่วง 6 เดือนที่ผ่าน มา จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย.....	71
ตารางที่ 20	พฤติกรรมกรรมการเปิดดูเว็บ ไปของกลุ่มตัวอย่างในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา จำแนกตาม ลักษณะของที่พักอาศัย.....	72
ตารางที่ 21	พฤติกรรมกรรมการสื่อสารกับบุคคลอื่นในเรื่องชู้สาวผ่านทางอินเทอร์เน็ต (แชท) ของกลุ่มตัวอย่างในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย.....	73
ตารางที่ 22	พฤติกรรมกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ของกลุ่มตัวอย่างในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย.....	75
ตารางที่ 23	พฤติกรรมกรรมการมีคูรัก/แฟน ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย...	77
ตารางที่ 24	พฤติกรรมกรรมการนัดหมายในเชิงชู้สาวของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะของ ที่พักอาศัย.....	79
ตารางที่ 25	พฤติกรรมกรรมการจับมือถือแขนในเชิงชู้สาว ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะ ของที่พักอาศัย.....	82
ตารางที่ 26	พฤติกรรมกรรมการกอดจูบในเชิงชู้สาวของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะของ ที่พักอาศัย.....	84
ตารางที่ 27	พฤติกรรมกรรมการสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะ ของที่พักอาศัย.....	86
ตารางที่ 28	พฤติกรรมกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย	87
ตารางที่ 29	แสดงสาเหตุในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะ ของที่พักอาศัย.....	90
ตารางที่ 30	พฤติกรรมกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่าง ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา จำแนก ตามลักษณะของที่พักอาศัย.....	91

ตารางที่ 31	พฤติกรรมการณ์มีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา กับหญิง/ชายชายบริการ บุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์ และ คู่รัก/แฟน จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย.....	92
ตารางที่ 32	พฤติกรรมการณ์ใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มตัวอย่างกับหญิง/ชายชายบริการในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย.....	94
ตารางที่ 33	พฤติกรรมการณ์ใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มตัวอย่างกับเพื่อนหรือบุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย.....	96
ตารางที่ 34	พฤติกรรมการณ์ใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มตัวอย่างกับคู่รัก / แฟนในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย.....	97
ตารางที่ 35	เปรียบเทียบพฤติกรรมการณ์ดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม ลักษณะของที่พักอาศัย (เฉพาะผู้ที่ตอบว่า “เคย”).....	98
ตารางที่ 36	เปรียบเทียบพฤติกรรมการณ์อ่านหนังสือไปป์ การดูภาพยนตร์, วิดีโอ, ซีดีไปป์ การเปิดดูเว็บไซต์ลามก และการ สื่อสารกับเพศตรงข้ามผ่านทางอินเทอร์เน็ตของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย (เฉพาะผู้ที่ตอบว่า “เคย”).....	99
ตารางที่ 37	เปรียบเทียบพฤติกรรมการณ์เที่ยวสถานเริงรมย์และพฤติกรรมการณ์มีคู่รัก/แฟน จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย (เฉพาะผู้ที่ตอบว่า “เคย”).....	100
ตารางที่ 38	เปรียบเทียบพฤติกรรมการณ์นัดหมายในเชิงชู้สาวของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย.....	102
ตารางที่ 39	เปรียบเทียบพฤติกรรมการณ์สำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองและพฤติกรรมการณ์มีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา.....	104
ตารางที่ 40	เปรียบเทียบพฤติกรรมการณ์มีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างกับหญิง/ชายชายบริการและพฤติกรรมการณ์ใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มตัวอย่างกับหญิง/ชายชายบริการ ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย.....	106

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่นนับเป็นปัญหาหนึ่งที่อยู่ในความสนใจของสาธารณชนในปัจจุบัน จากการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของเด็กวัยรุ่นในพื้นที่ต่างๆของประเทศไทยทั้งในเขตเมืองและเขตชนบทที่ผ่านมา พบว่า เด็กวัยรุ่นชายในพื้นที่ต่างๆ มีพฤติกรรมทางเพศที่คล้ายคลึงกัน คือ อายุในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของวัยรุ่นชายลดน้อยลง หรือวัยรุ่นชายมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วขึ้น กล่าวคือ ในช่วงปี พ.ศ. 2526 – 2533 พบว่า เด็กวัยรุ่นชายส่วนใหญ่เริ่มมีเพศสัมพันธ์ ตั้งแต่อายุ 15 ปีขึ้นไป และอายุน้อยที่สุดที่เด็กวัยรุ่นชายเริ่มมีเพศสัมพันธ์ คือ 13 ปี ในปี 2539 มีการสำรวจพบว่า อายุน้อยที่สุดในการมีเพศสัมพันธ์ ครั้งแรกของเด็กวัยรุ่นชายคือ 8 ปี (จุฬารัตน์ หัวหาญ, 2539 : บทคัดย่อ) จากรายงานการวิจัยของสำนักวิจัยเอแบคโพลล์เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2548 พบว่า ระยะเวลาในการสร้างความสัมพันธ์ไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วที่สุดของวัยรุ่นเฉลี่ย 5-6 เดือน ที่น่าสนใจก็คือวัยรุ่นร้อยละ 22.7 ใช้เวลาสานความสัมพันธ์ไปสู่การมีเพศสัมพันธ์เร็วที่สุดไม่เกิน 1 วัน นับตั้งแต่รู้จักกัน ข้อมูลที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งก็คือ พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นนั้น มีแนวโน้มของการซื้อหึงบริการทางเพศลดลง และจะมีความสัมพันธ์กับหญิงคนรัก แฟน หรือเพื่อนสนิทมากที่สุด (สำนักงานระบาดวิทยา, 2546 อ้างถึงใน สุขภาพคนไทย 2546, 2547 : 23)

นอกจากการมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วขึ้น และพฤติกรรมการเปลี่ยนคู่เพศสัมพันธ์จากกลุ่มหึงบริการไปสู่กลุ่มเพื่อนสนิทหรือคนรักแล้ว จากงานวิจัยหลายฉบับ พบว่า วัยรุ่นในปัจจุบันเห็นว่าการเปลี่ยนคู่นอน หรือการมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนมากกว่า 1 คน นั้นเป็นเรื่องปกติ จากการสำรวจในปี พ.ศ. 2542 พบว่า วัยรุ่นไทยร้อยละ 52 มีคู่นอนมากกว่า 1 คน ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยทั่วโลกซึ่งคิดเป็นร้อยละ 34 (คูเร็กซ์, 2542 อ้างถึงใน สุขภาพคนไทย 2546, 2547 : 63)

จากค่านิยมดังกล่าวทำให้ วัยรุ่นในกลุ่มนี้จึงเข้าสู่ธุรกิจการค้าประเวณีได้โดยง่าย สาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นเข้าสู่ธุรกิจการค้าประเวณี อาจได้รับผลกระทบเนื่องมาจาก การมีเพศสัมพันธ์เร็ว เมื่อฝ่ายชายได้พบผู้หญิงมากขึ้น ฝ่ายชายจึงมีโอกาสเลือกมากขึ้น และทอดทิ้งฝ่ายหญิงไป การเสียใจที่ถูกคู่รักทอดทิ้ง การคิดว่าตนไม่มีอะไรจะเสีย และการที่ฝ่ายหญิงคิดว่าตนไม่ควรจะเสียเปรียบฝ่ายชายอีกต่อไป ฝ่ายชายควรจะเป็นฝ่ายเสียเงินในการร่วมประเวณี และตนก็ได้รับความสุขจากการร่วมประเวณี สาเหตุเหล่านี้ ล้วนเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นหญิงเข้าสู่ธุรกิจการค้าประเวณี (อาทิตย์ นวพรภักดี, 2546 : 20-38)

พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมอีกประการหนึ่งของวัยรุ่นในสังคมไทย ก็คือ การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันของนักศึกษาโดยที่ทั้งคู่ยังไม่ได้แต่งงานกัน หรือ ที่เรียกกันทั่วไปว่า “การอยู่ก่อนแต่ง” ซึ่งยังไม่มีผู้ใดเคยศึกษามาก่อนว่าจำนวนคู่นักศึกษาที่มีพฤติกรรมอยู่ก่อนแต่งงานนี้ มีจำนวนเท่าใด การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันกับคนรักนี้ถือเป็นวิถีชีวิตอีก

ทางเลือกหนึ่งของหนุ่มสาวไทยที่มักเกิดขึ้นในกลุ่มนักเรียน นักศึกษา และผู้ที่ทำงานไกลบ้าน ซึ่งมีอยู่ 2 รูปแบบ คือ รูปแบบแรกส่วนใหญ่ทั้งคู่จะเช่าบ้านอยู่ด้วยกัน โดยที่พ่อแม่ผู้ปกครองทั้งสองฝ่ายต่างไม่ทราบ ส่วนอีกรูปแบบหนึ่งมีค่อนข้างน้อยคือ การที่ผู้หญิงจะย้ายเข้าไปอยู่ในบ้านพ่อแม่ของฝ่ายชายโดยที่ยังไม่ได้แต่งงานกัน พ่อแม่ของฝ่ายหญิงมักไม่รู้ขณะที่พ่อแม่ของฝ่ายชายอาจไม่ค่อยเห็นด้วยแต่มองว่าไม่มีอะไรเสียหายต่อลูกชายของตน (โสพิณ หมูแก้ว, 2544 : 4) ไม่ว่าหนุ่มสาวจะอยู่ก่อนแต่งด้วยวิธีใด ผลลัพธ์ก็คือ การไม่ยอมรับจากสังคม การติดโรคทางเพศสัมพันธ์เพราะไม่รู้จักริธีป้องกันการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์เพราะไม่ได้คุมกำเนิด

ผลที่ตามมาจากการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่น ประการแรกคือ การติดเชื้อเอชไอวีและการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ อีกประการหนึ่งก็คือ การตั้งครรภ์นอกสมรสและการทำแท้ง สถิติจาก กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข ระบุว่า ในสถานบริการทางเพศ นักเที่ยวชายใช้ถุงยางอนามัยถึงร้อยละ 97 แต่ตัวเลขการใช้ถุงยางนอกสถานบริการมีเพียงร้อยละ 24 ซึ่งสอดคล้องกับการสำรวจพบว่าอัตราการใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นชายกับเพื่อนหรือหญิงคนรักนั้นมีอัตราที่ต่ำลง แต่อัตราการใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงบริการทางเพศมีอัตราที่สูงขึ้น (นฤมล รัตนไพจิตร, 2535 : 87-90) ผลจากการสำรวจพฤติกรรมและทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นอายุ 16 – 21 ปี รวม 4,200 คน ใน 14 ประเทศ ของบริษัทถุงยางคูเร็กซ์ในปี 2542 พบว่า วัยรุ่นใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเพียงร้อยละ 23 เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยทั่วโลกที่คิดเป็นร้อยละ 57 (สุขภาพคนไทย 2546, 2547 : 63)

นอกจากนี้ข้อมูลจากงานวิจัยล่าสุดเมื่อปี พ.ศ.2545 พบว่ากลุ่มผู้ทำแท้งที่มากที่สุด อยู่ในกลุ่มอายุ 20 – 29 ปี มีถึงร้อยละ 56 (มูลนิธิสร้างความสำเร็จเรื่องสุขภาพผู้หญิง, 2546 : 2) ซึ่งสอดคล้องกับการสำรวจสตรีที่เข้ารับการรักษาอาการแทรกซ้อนอันเนื่องมาจากการทำแท้งในโรงพยาบาลของรัฐ 787 แห่ง จำนวน 45,990 ราย เมื่อปี 2542 โดยกรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข พบว่า พบว่าร้อยละ 24.6 หรือ 1 ใน 4 ของผู้ทำแท้งเป็นสตรีกลุ่มอายุต่ำกว่า 20 ปี และเกือบครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 47) ของสตรีที่ทำแท้งมีอายุไม่เกิน 24 ปี และจากการสำรวจร้านขายยาต่างๆบริเวณสถานศึกษา และหอพักที่บรรดานักศึกษาเช่าพักอยู่เป็นจำนวนมาก โดยจากการสอบถามพบว่า ทุกร้านระบุว่ามิ่ววัยรุ่น นักเรียน นักศึกษานิยมมาซื้อยาคุมกำเนิดฉุกเฉินกันเป็นประจำ ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ชายที่เข้ามาซื้อบางคนให้เหตุผลว่านำไปประกอบการทำรายงาน แม้ว่ายังไม่มีข้อมูลที่ชัดเจนแต่การที่ยาคุมกำเนิดฉุกเฉินเป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่นเช่นนี้ เป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วง โดยเฉพาะวัยรุ่นหญิง เพราะหากไม่ทราบวิธีการใช้ที่ถูกต้อง อาจเกิดความล้มเหลวในการคุมกำเนิดแล้วนำไปสู่การตั้งครรภ์ได้ (ระวีวรรณ ดนัยคุชฎีกุล, 2547 : 2)

ปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนต่างๆ โดยเฉพาะการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา คือการที่นักศึกษาต้องมาพักอาศัยอยู่กับเพื่อน หรือพักอาศัยอยู่ตามลำพัง ทำให้อยู่ห่างจากการควบคุมดูแลด้วยกฎเกณฑ์ของครอบครัว มีความอิสระในการปกครองตนเอง การอยู่อาศัยลำพังอย่างอิสระ ทำให้เกิดความเป็นส่วนตัว และมีบรรยากาศที่อาจทำให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย จากการศึกษาพบว่าเมื่อนักเรียนไม่ได้พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา จึงมีโอกาสคบหากับเพื่อนต่างเพศได้ และสนิทสนมกันจนกลายเป็นคู่รักในที่สุด และพบว่า การมีคู่รักมีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน (ประภาพร โอภาสสวัสดิ์, 2537 : 34-35) จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาหญิงที่พักรวมกับเพื่อนหญิง พักรวมกับเพื่อนชาย พักคนเดียวนั้น กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีมากกว่า

กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ ส่วนนักศึกษาที่พัวพันกับบิดามารดากลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีน้อยกว่ากลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์ (หทัยรัตน์ กิจบำรุง, 2546 : 121)

จากการศึกษาของ ขวัญชนก ศิริวัฒนกาญจน์ (2541 : 93) พบว่า ลักษณะของที่พักอาศัย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น โดยจากการศึกษากลุ่มตัวอย่าง เยาวชนหญิงโสด ในสังกัดศูนย์การศึกษาออกโรงเรียนจังหวัดอุดรธานี อายุระหว่าง 15-24 ปี จำนวน 433 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 25.4 เคยมีเพศสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างที่พักอยู่บ้านเช่ากับเพื่อนเคยมีเพศสัมพันธ์ถึงร้อยละ 63.6 รองลงมาคือ กลุ่มที่อยู่หอพัก ร้อยละ 59.4 สำหรับกลุ่มที่อยู่กับบิดามารดา ญาติหรือผู้ปกครองเคยร่วมเพศเพียงร้อยละ 19.4 นอกจากนี้วัยรุ่นที่มีอิสระในการออกจากที่พักอาศัยมากจะเคยมีเพศสัมพันธ์มากกว่าวัยรุ่นที่มีอิสระปานกลาง และวัยรุ่นที่มีอิสระน้อย

อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีการศึกษาที่ชัดเจนเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในกลุ่มนักศึกษาที่อยู่หอพัก อยู่กับเพื่อน หรืออยู่ตามลำพัง เปรียบเทียบกับนักศึกษาที่อยู่บ้านหรืออยู่กับครอบครัว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาในเรื่องนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นที่มีหอพักอยู่เป็นจำนวนมาก และนักศึกษาในปัจจุบันนี้นิยมอยู่หอพักมากกว่าบ้านเนื่องจากการคมนาคมที่คับคั่ง ทั้งนี้ยังไม่นับรวมถึงนักศึกษาจากต่างจังหวัดจำนวนมากที่เข้ามาศึกษาต่อในกรุงเทพมหานคร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเพศ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และพฤติกรรมที่นำไปสู่พฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัย นักศึกษาที่อยู่หอพักที่มีเอกชนดำเนินการ และนักศึกษาที่พัวพันกับครอบครัว
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาที่อยู่หอพักและพักอาศัยอยู่กับครอบครัวในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมที่นำไปสู่พฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยที่อยู่หอพักที่มีเอกชนดำเนินการ หอพักของมหาวิทยาลัย และพักอาศัยอยู่กับครอบครัวในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยรัฐบาลและเอกชนระดับปริญญาตรี ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ลักษณะของที่พักอาศัย

ตัวแปรควบคุม ได้แก่

1. ปัจจัยทางด้านประชากร ได้แก่ เพศ และ อายุ
2. ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ รายได้ของนักศึกษา
3. ปัจจัยทางด้านสังคม ได้แก่ ความมีอิสระในการพักอาศัย บุคคลร่วมพักอาศัย ประเภทของมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา สาขาวิชาที่เรียน และอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. พฤติกรรมทางเพศ ได้แก่
 - 1.1 การนัดหมาย
 - 1.2 การจับมือถือแขน
 - 1.3 การกอดจูบ
 - 1.4 การสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง และ
 - 1.5 การมีเพศสัมพันธ์
2. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย
3. พฤติกรรมที่นำไปสู่พฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้แก่
 - 3.1 การดื่มสุรา
 - 3.2 การใช้สารเสพติด
 - 3.3 การใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์เพศ
 - 3.4 การเที่ยวสถานเริงรมย์ และ
 - 3.5 การมีคูรััก

คำจำกัดความในการวิจัย

1. พฤติกรรมทางเพศ หมายถึง การแสดงออกซึ่งความรู้สึกทางเพศโดยกระทำต่อบุคคลเพศตรงข้าม ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์ และการแสดงออกซึ่งความรู้สึกทางเพศโดยกระทำต่อตนเอง ได้แก่ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง

2. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง พฤติกรรมที่จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์โดยปราศจากการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการป้องกันการตั้งครรภ์ ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย

3. พฤติกรรมที่นำไปสู่พฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ แบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ การดื่มสุรา การใช้สารเสพติด การใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์เพศ การเที่ยวสถานเริงรมย์ และการมีคูรััก

4. นักศึกษาหอพัก หมายถึง นักศึกษาที่พักอาศัยอยู่ในหอพักของมหาวิทยาลัยหรือหอพักเอกชน โดยพักอาศัยอยู่กับบุคคลอื่น หรือพักอาศัยตามลำพังเป็นระยะเวลาต่อเนื่องกัน มีการกลับบ้านไปหาผู้ปกครองเพียงในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ หรือวันหยุดที่ติดต่อกัน

5. **นักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับครอบครัว** หมายถึง นักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่ ญาติ พี่น้อง หรือผู้ใหญ่ คนใดคนหนึ่งซึ่งมีอำนาจดูแลควบคุมพฤติกรรมของเขา

6. **ลักษณะของที่พักอาศัยของนักศึกษา** หมายถึง ลักษณะที่พักอาศัยของนักศึกษา ซึ่งจำแนกออกเป็น 2 ประเภท คือ อยู่หอพัก และพักอาศัยอยู่กับครอบครัว

7. **ความมีอิสระในการพักอาศัย** หมายถึง การไม่มีการกำหนดเวลาในการเข้า-ออกหอพัก

8. **ประเภทของหอพัก** หมายถึง ประเภทของหอพักที่นักศึกษาพักอาศัย ซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

8.1 หอพักของมหาวิทยาลัย เป็นที่พักอาศัยที่มหาวิทยาลัยเป็นผู้ดำเนินการซึ่ง อาจจะอยู่ภายในบริเวณรั้วมหาวิทยาลัย หรืออาจจะอยู่ภายนอกมหาวิทยาลัย

8.2 หอพักซึ่งมีเอกชนเป็นผู้ดำเนินการ ซึ่งอยู่ภายนอกมหาวิทยาลัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้รับข้อมูลพฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา ซึ่งจะ เป็น ประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สำนักงานการอุดมศึกษา (สกอ.) กระทรวงศึกษาธิการในการวางแผนปรับปรุงพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของนักศึกษา ตลอดจนเป็นแนวทางในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนเพศศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นข้อมูลพื้นฐานที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้วางแผนทางในการจัดระเบียบหอพัก เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาพฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่เกิดขึ้นกับกลุ่มนักศึกษาหอพักต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาในครั้งนี้เนื่องจากเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น พฤติกรรม และสาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรม การทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่จะนำเสนอต่อไปนี้ประกอบไปด้วย 3 เรื่อง คือ

1. วัยรุ่น

- 1.1 ความหมายของวัยรุ่น
- 1.2 ช่วงอายุของวัยรุ่น
- 1.3 ความต้องการของวัยรุ่น
- 1.4 พัฒนาการทางเพศของวัยรุ่น

2. พฤติกรรม

- 2.1 ความหมายของพฤติกรรม
- 2.2 ความหมายของพฤติกรรมทางเพศ
- 2.3 พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น
- 2.4 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
- 2.5 พฤติกรรมที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

3. ลักษณะที่พ็ออาศัย

4. กรอบแนวคิดในการวิจัย

1. วัยรุ่น

1.1 ความหมายของวัยรุ่น

“วัยรุ่น” (Adolescence) มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า อะดอเลสเซีย (Adolescere) ซึ่งแปลว่า เจริญเติบโต (To grow up) หรือเจริญเติบโตไปสู่วุฒิภาวะ (To grow to maturity) ซึ่งคำว่าวุฒิภาวะ หมายถึง สภาพความเป็นผู้ใหญ่ หรือเป็นสภาวะสมบูรณ์ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา วัลเพ็ญ บุญประกอบ (2534) ได้ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า “วัยรุ่น” หมายถึง ระยะเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อจากวัยเด็กไปสู่ผู้ใหญ่ ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ในฐานะเอกลักษณ์ของวัยรุ่น สถานภาพและความสัมพันธ์ต่างๆ ที่มีท่าทางคล้ายผู้ใหญ่มากขึ้น ระยะเวลาวัยรุ่นถูกกำหนดว่ามีอายุประมาณ 11-25 ปี

สุชา จันทรธอม (2521 : 18-19 อ้างถึงใน พัชรินทร์ วินัยกุลพงศ์, 2546 : 48) ได้ให้ความหมายว่า วัยรุ่นคือวัยสิ้นสุดความเป็นเด็ก เป็นวัยที่เป็นสะพานไปหาผู้ใหญ่ ไม่มีเส้นขีดขั้นแน่นอนว่าเริ่มเมื่อใดและสิ้นสุดลงเมื่อใด แต่เรากำหนดเอาความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและรูปร่างเป็นสำคัญ และถ้ากำหนดไปว่าเริ่มเมื่อใดก็คือเอาตอนที่เด็กหญิงเริ่มมีประจำเดือนและมีขนในที่ลับ ส่วนเด็กชายถือเอาตอนที่เริ่มมีน้ำกามหลัง

จี สแตนเลย์ ฮอล (G. Stanley Hall, 1967 : อ้างถึงใน มลวิภา ทรงวุฒิศิลป์, 2532 : 249) กล่าวถึงวัยรุ่นว่าเป็นวัยของพายุและความกดดัน วัยรุ่นเป็นวัยของการกระทำที่เหมือนเด็กแต่ก็เหมือนผู้ใหญ่ด้วยระยะเวลาของวัยรุ่นจัดว่าเป็นระยะที่เริ่มตั้งแต่วัยเด็กตอนปลายจนย่างเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ ในช่วงเวลาดังกล่าวจึงยังอาจมีการแสดงออกถึงการกระทำที่ยังเป็นเด็กอยู่หลายอย่าง แม้ว่าจะเป็นเวลาที่เด็กกำลังเจริญเติบโตขึ้นเรื่อยๆก็ตาม วัยรุ่นถูกจัดว่าเป็นช่วงเวลาที่คุณคนไม่สมควรได้รับการปฏิบัติเยี่ยงเด็ก แต่ยังไม่พร้อมที่จะได้รับการปฏิบัติอย่างเช่นผู้ใหญ่ ช่วงเวลาที่อยู่ในระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ จึงถูกจัดว่าเป็นระยะของวัยรุ่น

อดัม และ แกลลลอตต้า (Adams & Gullotta, 1983) กล่าวว่า วัยรุ่น คือ ช่วงวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงโดยเริ่มจากวัยเด็กตอนปลายและสิ้นสุดเมื่อเข้าสู่วุฒิภาวะทางเพศอย่างสมบูรณ์ และเริ่มเข้าสู่วัยผู้ใหญ่

คิมเมล และไวเนอร์ (Kimmel & Weiner ,1995) กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงเพื่อเข้าสู่วุฒิภาวะทางเพศ เป็นช่วงเวลาของชีวิตที่อยู่ระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่

ไรส์ (Rice, 1997) กล่าวว่า วัยรุ่น คือ วัยที่มีช่วงเวลาของการเจริญเติบโต โดยเริ่มต้นจากการย่างเข้าสู่วัยรุ่นและสิ้นสุดวัยผู้ใหญ่ นั่นคือการเปลี่ยนแปลงในช่วงระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ เป็นวัยที่เชื่อมต่อระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่

ลีฟานคอยส์ (Lefancois, 2001) กล่าวว่า วัยรุ่น คือ วัยที่มีการเปลี่ยนแปลงระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่เป็นช่วงระยะเวลาที่เด็กเริ่มเข้าสู่วุฒิภาวะทางเพศ แต่ยังไม่สามารถที่จะแสดงบทบาทการตอบสนองได้อย่างสมบูรณ์แบบอย่างวัยผู้ใหญ่

จากที่กล่าวมาทั้งหมดเป็นเพียงส่วนหนึ่งของความหมายของวัยรุ่น ยังมีผู้ทรงคุณวุฒิอีกมากมายที่ได้ให้ความหมายของวัยรุ่นไว้ อย่างไรก็ตามพอที่จะสรุปความหมายของวัยรุ่นได้ว่า วัยรุ่นเป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ ในช่วงนี้เด็กจะมีพัฒนาการในด้านต่างๆ อย่างรวดเร็ว ที่เห็นได้เด่นชัดก็คือ พัฒนาการทางด้านร่างกาย นอกจากนี้วัยรุ่นยังต้องเรียนรู้การแสดงพฤติกรรมต่างๆจากผู้ใหญ่ เพื่อที่จะแสดงออกได้อย่างเหมาะสม

1.2 ช่วงอายุของวัยรุ่น

นอกจากความหมายของวัยรุ่นแล้ว ได้มีผู้กำหนดช่วงอายุของวัยรุ่นซึ่งเป็นรอยต่อระหว่างวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่เป็นช่วงอายุที่แตกต่างกันออกไป เช่น วัฒนเพ็ญ บุญประกอบ (2535 อ้างถึงใน จตุรพร ลิ้มมันจริง, 2544 : 6) ซึ่งเป็นจิตแพทย์เด็ก ศึกษาพบว่า วัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงมากและมีช่วงระยะเวลาของวัยไม่แน่นอน จึงแบ่งระยะวัยรุ่นตามลักษณะที่พบว่าไม่เหมือนกันอย่างเห็นได้ชัดจนออกเป็น 2 ระยะ คือ วัยรุ่นตอนต้น ระยะเวลาอายุ 10, 11 ปี ถึง 16, 17 ปี และวัยรุ่นตอนปลาย ระยะเวลาอายุ 17, 18 ปี ถึง 20, 25 ปี

พิมพ์มาศ คาปัญญา (2538 อ้างถึงใน อุบลรัตน์ เฟิงสถิตย์, 2544) กล่าวว่า ช่วงวัยรุ่นกินเวลาตั้งแต่ประมาณ 12–20 ปี ซึ่งเด็กบางคนอาจเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นก่อนอายุที่กำหนดและ บางคนก็อาจถึงช่วงวัยรุ่นหลังอายุที่กำหนด ช่วงวัยรุ่นอาจแบ่งออกเป็น 2 ระยะกว้างๆคือ ระยะวัยรุ่นตอนต้น (Puberty) ซึ่งจะอยู่ในช่วง 12–16 ปี และวัยรุ่นที่แท้จริง (Adolescence) ซึ่งจะอยู่ใน ช่วงอายุ 17–20 ปี ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น การพัฒนาการส่วนใหญ่มักเป็นพัฒนาการทางร่างกาย ส่วนช่วงวัยรุ่นที่แท้จริงนั้น การพัฒนาส่วนใหญ่มักจะเป็นไปทางด้านสังคม อารมณ์ และสติปัญญา

ลูเอลล่า โคล (Luella Cole, 1956 : 264 อ้างถึงใน พชรินทร์ วินัยกุลพงศ์, 2546 : 49) นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ได้กำหนดช่วงอายุของวัยรุ่นไว้ดังนี้ วัยรุ่นตอนต้น (Early Adolescence) หญิงอายุ 13 – 15 ปี ชายอายุ 15 – 17 ปี วัยรุ่นตอนกลาง (Middle Adolescence) หญิงอายุ 15 – 18 ปี ชายอายุ 17 – 19 ปี และวัยรุ่นตอนปลาย (Late Adolescence) หญิงอายุ 18 – 21 ปี ชายอายุ 19 – 21 ปี

Balk (1995) ได้กำหนดว่าวัยรุ่นมีอายุระหว่าง 10-22 ปี โดยแบ่งออกเป็น 3 ช่วงวัย ได้แก่ วัยรุ่นตอนต้น (Early adolescence) มีอายุระหว่าง 10-14 ปี วัยรุ่นตอนกลาง (Middle adolescence) มีอายุระหว่าง 15-17 ปี และวัยรุ่นตอนปลาย (Late adolescence) มีอายุระหว่าง 18-22 ปี

จากคำจำกัดความข้างต้น พอจะระบุได้ว่าช่วงอายุของวัยรุ่นนั้นอยู่ในช่วงระหว่าง 13–23 ปี ส่วนกลุ่มวัยรุ่นที่ผู้วิจัยต้องการจะศึกษานั้น เป็นนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาซึ่งจัดว่าอยู่ในกลุ่มวัยรุ่นตอนปลายอันเป็นวัยที่อยู่ในช่วงของการเริ่มต้นการเป็นผู้ใหญ่ ในเรื่องนี้ พรพิมล เจียมนาครินทร์ (2539 : 15-17) ได้กล่าวว่าวัยรุ่นตอนปลายเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางบุคลิก ลักษณะ นอกจากจะมีรูปร่างลักษณะที่เหมือนกับผู้ใหญ่มากขึ้นแล้ว วัยรุ่นยังมีความคิดอยาก ใกล้เคียงสนิทสนมกับผู้ใหญ่โดยการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆและต้องการแสดงความคิดเห็นของตนเองบ้าง ทั้งนี้เพื่อต้องการให้ผู้ใหญ่ยอมรับว่าตนไม่ใช่เด็กอีกต่อไป วัยรุ่นต้องการ อิสรภาพมาก ซึ่งจะแสดงออกใน 2 ลักษณะคือ พยายามดิ้นรนโดยการปลีกตัวออกจากการเกี่ยวพัน ทางบ้านรวมทั้งจะไม่ชอบให้พ่อแม่พี่น้องมายุ่งเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของเขา

อิสรภาพที่วัยรุ่นต้องการ ได้แก่ อิสรภาพทางการแต่งกาย อิสรภาพทางการคบเพื่อน อิสรภาพด้านการเที่ยวเตร่ อีกประการหนึ่งคือ วัยรุ่นไม่ต้องการเปิดเผยเรื่องราวของตนเอง ให้พ่อแม่รู้ทั้งหมด เขาต้องการเก็บบางสิ่งบางอย่างไว้เป็นความลับบ้าง ในขณะที่เดียวกันก็ ไม่ ต้องการให้ใครๆในบ้านมายุ่งกับเรื่องส่วนตัวของเขา เช่น มารื้อของ เปิดจดหมายส่วนตัวอ่าน แอบฟังการสนทนาทางโทรศัพท์ นอกจากนี้จากการศึกษาของ วรัญญู กุลฉีก (2541) เกี่ยวกับทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนิสิตมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และมหาวิทยาลัยศรีปทุม จำนวน 300 คน ผลการศึกษาพบว่า นิสิตที่มีอายุมากกว่า 20 ปี ยอมรับทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ ก่อนการสมรสมากกว่านิสิตที่มีอายุน้อยกว่า 20 ปี จึงพอจะสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยศึกษาซึ่งเป็นวัยรุ่นตอนปลายนั้นเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เนื่องจากเป็นวัยที่ต้องการเพื่อนมากกว่าพ่อแม่ผู้ปกครองซึ่งถ้าเพื่อนชักชวนไปในทางเสื่อมเสียก็จะทำให้วัยรุ่นเสีย

คนได้ อีกทั้งวัยรุ่นยังมีความต้องการทางเพศ ประกอบกับความต้องการเป็นอิสระจากครอบครัวทำให้วัยรุ่นมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย ซึ่งถ้าปราศจากการป้องกันก็อาจนำไปสู่การติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และเสียอนาคตทางการศึกษาได้

1.3 ความต้องการของวัยรุ่น

การที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมใดๆย่อมมีสาเหตุมาจากความต้องการเป็นสำคัญ ในเรื่องของความต้องการของวัยรุ่นนี้ มานพ คณะโต (2541 : 109) ได้กล่าวถึงความต้องการของวัยรุ่นว่าสิ่งที่วัยรุ่นต้องการมีดังนี้คือ ประการแรก วัยรุ่นต้องการเป็นอิสระเป็นตัวของตัวเองโดยไม่ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะจากบุคคลผู้มีอาวุโส หรือมีอำนาจมากกว่า (พ่อ-แม่) ประการที่สอง ต้องการมีประสบการณ์แปลกใหม่และท้าทายซึ่งสืบเนื่องมาจากความอยากรู้อยากเห็น อยากลอง และอยากทำในทุกสิ่งที่ผ่านมาพบ ประการที่สามต้องการความยุติธรรมและความเสมอภาค ประการที่สี่ต้องการมีเพื่อนที่สามารถเข้าใจความรู้สึกนึกคิด จริงใจ และร่วมทุกข์ร่วมสุข ด้วยกันได้ และประการที่ห้า ต้องการเป็นที่ยอมรับจากเพื่อนในวัยเดียวกันทั้งเพื่อนเพศเดียวกันและเพื่อนต่างเพศ

นอกจากนี้สุชา จันท์เอม (2542 : 155-157) ได้กล่าวว่าความต้องการของวัยรุ่นสามารถแบ่งออกได้เป็น 5 ด้าน คือ

1) ความต้องการทางเพศ เมื่อเข้าวัยรุ่น วัยรุ่นมักพยายามดิ้นรนที่จะคบหาเพื่อนต่างเพศ ซึ่งมักได้รับการทัดทานจากผู้ใหญ่ เนื่องจากเกรงว่าจะเกิดเรื่องเสียหาย และคำครหาในทางซึ่งก่อให้เกิดความกดดันทางธรรมชาติ เนื่องจากในระยะนี้ต่อมต่างๆภายในร่างกายจะทำงานเต็มที่ โดยเฉพาะต่อมเพศที่ผลิตฮอร์โมนออกมาเพื่อควบคุมการเข้าสู่วุฒิภาวะทางเพศ ทำให้วัยรุ่นพยายามที่จะหาทางออกเพื่อผ่อนคลายอารมณ์ไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง ปัจจุบันถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญที่ควร แก่ใจโดยพยายามหาทางให้เด็กชายและเด็กหญิงได้มีโอกาสได้รู้จักกันพอสมควรในสภาพที่เหมาะสม เปิดโอกาสให้มีโอกาสพบปะสังสรรค์กันบ้างเพื่อลดความต้องการด้านนี้ลง อีกประการหนึ่งควรมีการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษากับเด็กด้วย เพราะการปกปิดอาจเป็นการกระตุ้นให้เด็กยิ่งเพิ่มความอยากรู้อยากเห็นมากยิ่งขึ้น และพยายามที่จะทดลองค้นหาความจริงด้วยตนเองซึ่งอาจ ทำให้ประสบความเสียหายได้ ถ้าได้รับความรู้ที่ผิดๆหรือแบบอย่างที่ไม่ดี

2) ความต้องการได้รับอิสระ เมื่ออยู่ในวัยเด็ก พ่อแม่ต้องคอยดูแลเอาใจใส่ เนื่องจากวัยเด็กเป็นวัยที่ต้องพึ่งพาผู้ใหญ่ แต่พอถึงวัยรุ่น เด็กจะพยายามแสวงหาความจริง พยายามยืนหยัดอยู่บนลำแข้งของตนเอง ความต้องการได้รับอิสระเป็นความต้องการที่รุนแรงมากในวัยนี้วัยรุ่นต้องการแสดงออกว่าตนเป็นผู้ใหญ่ ต้องการเป็นตัวของตัวเอง ไม่ชอบไม่พอใจที่ผู้ใหญ่มา ก้าวท้าวชีวิตของตน ต้องการมีอิสระในความคิด การตัดสินใจและการกระทำบางอย่างด้วยตนเอง

3) ความต้องการหาเลี้ยงตนเอง วัยรุ่นจึงเริ่มมีความคิดที่จะหาเลี้ยงตนเองแทนการที่ต้องขอพ่อแม่ ทั้งนี้เพราะคิดว่าการหาเงินได้ด้วยตนเองทำให้เกิดความรู้สึกภาคภูมิใจ การใช้จ่ายสิ่งต่างๆเป็นไปอย่างสบายใจ ไม่ต้องเกรงใจใคร เพราะเป็นเงินที่หามาได้ด้วยตนเอง อีกประการหนึ่งเพื่อเป็นการพิสูจน์ ให้ผู้ปกครองเห็นว่าตนนั้นโตแล้ว ควรที่จะมีอิสระอย่างเต็มที่แทนที่จะถูกควบคุมเหมือนแต่ก่อน

4) ความต้องการได้รับความนับถือจากสังคม วัยรุ่นต้องการให้สังคม โดยเฉพาะ ผู้ใหญ่ยอมรับว่าตนโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ต้องการความไว้วางใจจากผู้ใหญ่ โดยพยายามทำตนให้เป็น ผู้ใหญ่ ดังนั้นจึงมักพบเห็นว่าวัยรุ่นบางคนพยายามที่จะดื่มเหล้าสูบบุหรี่เพื่ออวดความเป็นผู้ใหญ่ของตน และผู้หญิงก็พยายามที่จะแต่งตัว แต่งหน้า ใส่รองเท้าส้นสูง เป็นต้น

5) ความต้องการปรัชญาชีวิตที่น่าพอใจ วัยรุ่นพยายามที่จะถามเรื่องราวที่ตัวเองอยากรู้อย่างมีเหตุผล ถ้าได้รับคำตอบที่ตนไม่พึงพอใจก็พยายามที่จะซักถามเพื่อให้ได้คำตอบที่พอใจโดยไม่ยอมที่จะล้มเลิกความสงสัยง่ายๆ ดังนั้นสังคมต้องส่งเสริมให้วัยรุ่นมีปรัชญาชีวิตที่เหมาะสมกับสภาพสังคม รู้จักการสร้างมาตรฐานศีลธรรมให้แก่ตนเอง

วัยรุ่นเป็นวัยที่รักและต้องการเพื่อนมาก อยากรู้เกี่ยวกับเพื่อนมากกว่าอยู่บ้าน มักจะเชื่อเพื่อนมากกว่าพ่อแม่ และจะเลียนแบบซึ่งกันและกันทั้งทางด้านการแต่งกาย การพูดจา การแสดงพฤติกรรมต่างๆ เนื่องจากต้องการให้เพื่อนในกลุ่มยอมรับการเป็นสมาชิกของกลุ่ม วัยรุ่นชอบแสดงออกโดยมีจุดประสงค์ 2 ประการคือ เพราะอยากเด่นอยากดัง และ เป็นการแสดงออก เพื่อเรียกร้องความสนใจจากเพศตรงข้าม เช่น การแต่งกายให้สะดุดตา การแสดง ความสนใจด้วย การให้ดอกไม้ ให้รูปถ่าย ให้สิ่งของต่างๆเป็นที่ระลึก หรือมีการเขียนจดหมาย การพูดคุยทางโทรศัพท์ วัยรุ่นต้องการแก้ปัญหาต่างๆได้ด้วยตนเอง และไม่ชอบให้ ผู้ใหญ่ปฏิบัติต่อเขาอย่างเด็กๆ เขาต้องการให้ผู้ใหญ่รับฟังความคิดเห็นของเขา รวมทั้งไม่ชอบสภาพที่ผู้ใหญ่ คิดว่าตนถูกเสมอไป วัยรุ่นไม่ชอบให้พ่อแม่ เปรียบเทียบตนกับคนอื่น ไม่ว่าจะเป็นด้านการเรียน รูปร่างหน้าตา หรือ ความประพฤติของตน (พรพิมล เจริญนาครินทร์, 2539 : 15-17)

ในต่างประเทศ สมาคมการศึกษาแห่งชาติของสหรัฐอเมริกา (สุชา จันท์แอม, 2542 : 158-159) ได้ค้นพบความต้องการของวัยรุ่น 10 ประการคือ

- 1) วัยรุ่นต้องการที่จะปรับปรุงสมรรถภาพในการทำงานให้ดียิ่งขึ้น เพื่อจะได้มีส่วนร่วมในการผลิตเครื่องอุปโภคบริโภค
- 2) วัยรุ่นต้องการที่จะรักษาสุขภาพให้สมบูรณ์
- 3) วัยรุ่นมีความต้องการที่จะเข้าถึงสิทธิหน้าที่ของพลเมืองในระบบประชาธิปไตย
- 4) วัยรุ่นต้องการที่จะเข้าใจความสำคัญของครอบครัวและปัจจัยต่างๆที่จะนำมาซึ่งความสุขแห่งครอบครัว
- 5) วัยรุ่นต้องการทราบถึงวิธีจ่ายและใช้สิ่งของ ตลอดจนบริการต่างๆอย่างฉลาด

- 6) วัยรุ่นต้องการที่จะเข้าถึงวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ความเจริญและความสำคัญทาง วิทยาศาสตร์ที่มีอิทธิพลต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์เรา ตลอดจนความจริงต่างๆตามธรรมชาติ
- 7) วัยรุ่นต้องการที่จะซาบซึ้งในรสแห่งวรรณคดีคนตรีและศิลปะ กล่าวคือ ต้องการรู้ถึงคุณค่า มองเห็นความงดงามและไพเราะของสิ่งเหล่านั้น
- 8) วัยรุ่นต้องการที่จะมีความสามารถในการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์เป็นอย่างดี และรู้จักแบ่งสันทนาการให้สมดุลกับกิจกรรมต่างๆของเขา
- 9) วัยรุ่นต้องการปรับปรุงความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล และมีความสามารถในการที่จะแสดงความคิดเห็นของตนเองได้อย่างแจ่มแจ้งสามารถอ่านและฟังได้อย่างเข้าใจ
- 10) วัยรุ่นต้องการปรับปรุงความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล และมีความสามารถในการที่จะแสดงความคิดเห็นของตนเองได้อย่างแจ่มแจ้ง สามารถอ่านและฟังได้อย่างเข้าใจ

ความต้องการเหล่านี้เป็นแรงจูงใจที่นำไปสู่การกระทำหรือพฤติกรรมต่างๆ ทั้งในทางที่สังคมยอมรับและไม่ยอมรับ พฤติกรรมของวัยรุ่นมีสิ่งผลักดันทั้งจากแรงขับภายในจากตนเอง ได้แก่ ความคิดต่างๆที่เจริญขึ้น ความสับสนกังวลใจในสิ่งที่เปลี่ยนแปลงต่างๆตามความคิดของ ตนเอง และแรงขับภายนอก คือ การยอมรับความเข้าใจของผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับเขา เช่น พ่อแม่ ครู อาจารย์ สังคมรอบข้าง ค่านิยมต่างๆ บางครั้งสิ่งเหล่านี้ทำให้วัยรุ่นไปสู่พฤติกรรมต่างๆที่ไม่เหมาะสม โดยที่ตัวเขาเองไม่ตั้งใจและด้วยความที่รู้เท่า ไม่ถึงการณ์ การที่วัยรุ่นมีความต้องการอิสรภาพ ต้องการประสบการณ์ที่แปลกใหม่และต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ส่งผลให้วัยรุ่นแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้โดยง่าย โดยเฉพาะในเรื่องของประสบการณ์ทางเพศซึ่งเป็นสิ่งที่แปลก ใหม่ท้าทาย ยิ่งถ้ามีกลุ่มเพื่อนซึ่งเคยมีประสบการณ์ทางเพศมาก่อนย่อมจะชักนำวัยรุ่นไปสู่การ มีเพศสัมพันธ์ได้มาก

1.4 พัฒนาการทางเพศของวัยรุ่น

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้แล้ววัยรุ่นยังมีพัฒนาการอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งเรียกว่า พัฒนาการทางเพศ ซึ่งทฤษฎีพัฒนาการทางเพศที่เรารู้จักกันดีก็คือ ทฤษฎีพัฒนาการทางเพศของ فروยด์

ทฤษฎีของ فروยด์ (อ้างถึงใน สุชา จันท์เอม, 2542 : 32-33) นี้ คนส่วนมากให้ความสนใจ และรู้จักกันดีเป็นทฤษฎีทางด้านการพัฒนาการทางเพศ (psychosexual approach) فروยด์มีความเห็นว่า สิ่งสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาของมนุษย์ คือ เพศ หรือ กามรมณ์ (sex) โดย فروยด์ เน้นว่า พฤติกรรมของบุคคลเกิดจากแรงจูงใจหรือแรงขับพื้นฐานที่กระตุ้นให้คน มีพฤติกรรม คือ สัญชาตญาณทางเพศ (sexual instincts) ซึ่งแบ่งเป็น 2 ชนิด คือ พื้นฐานที่กระตุ้นให้คนมีพฤติกรรม คือ สัญชาตญาณทางเพศ ซึ่งแบ่งเป็น 2 ชนิด คือ สัญชาตญาณของการมีชีวิตอยู่ (eros = life instinct) และ สัญชาตญาณของการทำลายชีวิต (thanatos = death instinct)

فروยค้อธิบายเรื่องเพศอย่างกว้างขวางมาก เขากล่าวว่า การบำบัดความต้องการขั้นมูลฐานของมนุษย์ก็เป็นกิจกรรมทางเพศ เช่น การกิน การนอน การจับถ่าย เป็นต้น และแรงผลักดันอันยิ่งใหญ่ของมนุษย์ที่กระตุ้นให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมต่างๆ คือ ความต้องการทางเพศซึ่งมนุษย์ไม่กล้าแสดงออกมาโดยตรงจึงเก็บกดไว้อยู่ในระดับจิตไร้สำนึก (unconscious mind) จากการที่ فروยค้อเน้นถึงเรื่องการสนองตอบความต้องการขั้นต้นของชีวิตว่าเป็นกิจกรรมทางเพศนี้ เขาจึงแบ่งระยะพัฒนาการของมนุษย์ออกเป็น 5 ระยะ ได้แก่ ระยะปาก ระยะทวารหนัก ระยะอวัยวะเพศ ระยะแฝง และระยะสนใจเพศตรงข้าม

ระยะปาก (oral stage) เป็นระยะที่เด็กใช้ปากทำให้เกิดความสุข ความพอใจ ตั้งแต่แรกเกิด จนกระทั่งประมาณ 2 ปี โดยการดูด กลืน กัด ขบเคี้ยว ทะ ฯลฯ ในระยะนี้ถ้าเด็ก ไม่ได้ได้รับความพอใจเพียงพอจะเกิดปัญหาในตอนโตขึ้น เช่น กินดินสอ ปากกา เคี้ยวหมากฝรั่ง ใช้หลอดดูดน้ำ และอื่น ๆ ระยะทวารหนักหรือจับถ่าย (anal stage) เป็นระยะที่เด็กได้รับความพึงพอใจ ถ้าได้จับถ่ายซึ่งมีอายุประมาณ 2-3 ปี ปัญหาพัฒนาการที่อาจเกิดขึ้นได้ในระยะนี้คือ ถ้าพ่อแม่เข้มงวด เรื่องการฝึกหัดจับถ่ายกับเด็กมากเกินไป เด็กอาจจะมีนิสัยดื้อรั้น เข้มงวดกวดขัน เจ้าระเบียบ และมีอารมณ์เครียดตลอดเวลาเมื่อโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่

ระยะอวัยวะเพศ (phallic stage) เป็นระยะที่เด็กสนใจอวัยวะเพศของตน และพึงพอใจในการจับต้องอวัยวะเพศ สนใจในความแตกต่างระหว่างหญิงและชาย เด็กเริ่มสนใจความรักจากพ่อแม่ที่มีเพศตรงข้ามกับตน นั่นคือเด็กชายจะรักแม่และเด็กหญิงจะรักพ่อของตน (oedipus complex) เด็กจะเข้าสู่ระยะนี้ในช่วงอายุประมาณ 3-6 ปี ระยะที่สี่ คือ ระยะแฝง หรือ ระยะพัก (latency stage) เกิดขึ้นเมื่อเด็กชาย-หญิงอายุ 6 ปี เริ่มเข้าสู่วัยรุ่น ระยะนี้เป็นระยะที่เด็กกำลังเพ่ง ความสนใจไปอยู่ที่พัฒนาการด้านสติปัญญาและทางด้านสังคม มีเพื่อนสนิท ที่เป็นเพศเดียวกับตน ชอบคุย ชอบเล่นกับเพื่อนเพศเดียวกัน สนใจสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่อยู่รอบๆตัว และสนใจ บทบาททางเพศของตน และระยะสุดท้ายคือ ระยะสนใจเพศตรงข้าม (genital stage) คือ ระยะเริ่มตั้งแต่วัยรุ่นจนถึงวัยผู้ใหญ่ ในขั้นนี้เด็กจะเริ่มสนใจเพศตรงข้าม ต้องการความรัก เตรียมตัว เป็นผู้ใหญ่ ต้องการความสนใจและการยอมรับจากสังคม มีการแสวงหาความสุขความพอใจ แบบผู้ใหญ่

นอกจากนี้ แพทย์หญิงสุวทนา อารีพรรค (2546 : 22-24) ยังได้กล่าวถึงขั้นตอนของพัฒนาการทางเพศว่า พัฒนาการทางเพศของวัยรุ่นสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ระยะ ดังนี้คือ ระยะแรกคือ ระยะวัยรุ่นตอนต้น (อายุ 11-14 ปี) เป็นวัยที่มีพัฒนาการทางร่างกาย และ ลักษณะทางเพศ รวมทั้งแรงกระตุ้นทางเพศซึ่งฝ่ายชายจะแสดงออกโดยการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองและการฝันเปียก สำหรับผู้หญิงการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองจะน้อยกว่าผู้ชาย เพราะส่วนใหญ่ยังคงไม่พอใจในเพศของตน โดยเฉพาะเมื่อมีประจำเดือนต่อเมื่อยอมรับได้แล้วจึงเริ่มสำรวจอวัยวะเพศของตัวเอง ระยะต่อมาคือ วัยรุ่นตอนกลาง (อายุ 14-17 ปี) เป็นระยะที่เริ่มสนใจเพศตรงกันข้ามแต่การนัดเที่ยวกันก็ยังไปเป็นกลุ่ม วัยรุ่นจะเริ่มสำรวจเรื่องเพศและทดสอบความสามารถทางเพศของตน แต่จะยังไม่มีความรักและความผูกพันอย่างแน่นแฟ้นกับเพศตรงกันข้ามและการมีเพศสัมพันธ์ก็เกิดขึ้นน้อย และระยะสุดท้ายคือ วัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 17-20 ปี) เป็นระยะที่วัยรุ่นมีเอกลักษณ์แห่งตนเอง และเอกลักษณ์ทางเพศที่มั่นคงแล้ว วัยรุ่นจึง

สามารถมีความรู้สึกผูกพันอย่างแน่นแฟ้นกับเพศตรงข้ามได้ นั่นคือเขาจะเลือกคู่ครอง และแสวงหาความสุข จากเพศสัมพันธ์ การเริ่มมีเพศสัมพันธ์ในระยะนี้ อาจทำให้ทั้งชายและหญิงเกิดความวิตกกังวลเกี่ยวกับสมรรถภาพทางเพศของตน

จากข้อความข้างต้นที่ได้กล่าวมา พอจะสรุปได้ว่า พัฒนาการทางเพศแบ่งออกได้เป็น 5 ระยะ ได้แก่ ระยะ ปาก ระยะทวารหนัก ระยะอวัยวะเพศ ระยะแฝง และระยะสนใจเพศตรงข้าม ซึ่งแต่ละระยะล้วนมีความสำคัญต่อ พัฒนาการทางด้านบุคลิกภาพของบุคคลคนนั้นเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ถ้าหากเด็กไม่ได้รับการตอบสนองในช่วง ระยะใดอย่างเพียงพอแล้วย่อมจะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้

นอกจากนี้พัฒนาการทางเพศยังแบ่งออกได้เป็น 3 ระยะ คือ ระยะวัยรุ่นตอนต้น ระยะวัยรุ่นตอนกลาง และ ระยะวัยรุ่นตอนปลาย จะเห็นได้ว่าในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย ซึ่งเป็นช่วงของการศึกษาในมหาวิทยาลัย และวัยรุ่นมี อิศระมากขึ้นนั้นเป็นช่วงที่วัยรุ่นเริ่มมีเพศสัมพันธ์ และมีความผูกพันอย่างแน่นแฟ้นกับเพศตรงข้าม อีกทั้งยัง แสวงหาความสุขจากการมีเพศสัมพันธ์ ดังนั้นจึงเป็นระยะที่วัยรุ่นจะมีความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ โดย ปราศจากการคุมกำเนิดและการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วิไลลักษณ์ เสรี ตระกูล (2537) และ ประภาพร โอภาสวัศดี (2537) ที่พบว่านักศึกษาที่มีอายุมากขึ้นเคยมีเพศสัมพันธ์มากกว่า นักศึกษาที่อายุน้อย

สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. พฤติกรรม

2.1 ความหมายของพฤติกรรม

จากการศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์พบว่าพฤติกรรมทุกชนิดที่แสดงออกย่อมมีจุดหมาย ปลายทางที่ผู้ แสดงออกต้องการจะ ไปให้ถึงและมีหลักในการศึกษาพฤติกรรม ก็คือ พฤติกรรมทุกชนิดต้องมีสาเหตุพฤติกรรมที่

เหมือนกันอาจจะมาจากสาเหตุที่แตกต่างกัน และพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งไม่จำเป็นต้องเกิดจากสาเหตุแต่เพียงอย่างเดียวแต่อาจเกิดจากสาเหตุหลายอย่างก็ได้

สุชา จันทน์เอม (2529) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมว่า หมายถึง พฤติกรรมที่มนุษย์ แสดงออกทั้งหมด อาจจะมองเห็นได้ง่าย เช่น การเดิน การพูด การเขียน และสิ่งที่มองเห็นได้ยาก หรือมองไม่เห็น เช่น การฟัง การจำ และการคิดหาเหตุผล (สุชา จันทน์เอม, 2529)

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2524 ก : 2) ได้ให้ความหมายของ พฤติกรรม (Behavior) ไว้ว่า “พฤติกรรม” หมายถึง สิ่งที่บุคคลแสดงออก ตอบสนองหรือได้ตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสภาพการณ์หนึ่งที่สามารถสังเกตเห็นได้ ได้ยินได้ หรือวัดได้ ตรงกันด้วยเครื่องมือที่เป็นวัตถุวิสัย ไม่ว่าจะการแสดงออกหรือการตอบสนองนั้น จะเกิดขึ้นภายในหรือภายนอกร่างกาย และยังสามารถจำแนกพฤติกรรมออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. พฤติกรรมภายนอก (Overt behavior) หมายถึง การกระทำ การแสดงออกหรือ การตอบสนองที่สามารถเห็นได้ ได้ยินได้ หรือวัดได้ แยกเป็นพฤติกรรมที่เป็นการกระทำ เรียกว่า กายกรรม และพฤติกรรมที่เป็นคำพูด เรียกว่า วาจกรรม พฤติกรรมที่เป็นกายกรรมเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกโดยส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย เช่น การเดิน การปรบมือ การยกคิ้ว การเต้นของหัวใจ การผลิตฮอร์โมนของต่อมต่างๆ ความดันโลหิต ฯลฯ ส่วนพฤติกรรมที่เป็นวาจกรรมนั้นเป็นพฤติกรรมที่เป็นคำพูด เช่น การเล่นนิทาน การสั่งงาน การร้องเรียก การตำหนิ การดู การตักเตือน ฯลฯ วาจกรรมที่จัดเป็นพฤติกรรมภายนอกนี้แตกต่างจากคำรายงาน โดยที่คำรายงานเป็นวาจที่พรรณนาความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของตนหรือเล่าแผนการของตนในอนาคต ส่วนวาจกรรมที่เป็นพฤติกรรมภายนอกนั้นเป็นคำพูดโดยทั่วไปที่ไม่เกี่ยวกับการพรรณนาพฤติกรรมของตนโดยตรง นั่นก็หมายความว่า การเป็นพฤติกรรมภายนอกหรือวาจกรรมอยู่ที่กิริยาอาการ (Action) มิใช่อยู่ที่ลักษณะเนื้อหาสาระที่พูด (Content)

พฤติกรรมภายนอกแบ่งออกเป็นพฤติกรรมโมลาร์ (Molar behavior) และพฤติกรรมโมเลกุล (Molecular behavior) พฤติกรรมโมลาร์ หมายถึง พฤติกรรมที่มีหน่วยใหญ่ สามารถ สังเกตได้ง่าย เช่น การโบกมือ การขุดดิน การทำหน้าบึ้ง การร้องไห้ การพูดเสียงดัง ฯลฯ พฤติกรรม ที่คนเราแสดงออกต่อกันล้วน เป็นพฤติกรรมโมลาร์ทั้งสิ้น

พฤติกรรมโมเลกุล หมายถึง พฤติกรรมที่มีหน่วยเล็กต้องอาศัยเครื่องมือขยายหรือวิเคราะห์จึงจะสังเกตได้ชัดเจน เช่น การเต้นของหัวใจ การหลั่งเหงื่อที่ผิวหนัง การบีบตัวของลำไส้ การผลิต ฮอร์โมนของต่อมต่างๆ การทำงานของเซลล์ประสาท ฯลฯ

2. พฤติกรรมภายใน (Covert behavior) หมายถึง พฤติกรรมที่ไม่สามารถสังเกตหรือวัดได้โดยตรง เช่น ความเข้าใจ การรับรู้ การคิด การตัดสินใจ ต้องสันนิษฐาน (Infer) จากพฤติกรรมภายนอก การสันนิษฐาน พฤติกรรมภายในจากพฤติกรรมภายนอกอาจผิดพลาดได้ โดยเฉพาะการสันนิษฐานจากพฤติกรรมโมลาร์เพียงอย่าง

เดียว หากจะให้การสนับสนุนมีความถูกต้องยิ่งขึ้น ควรสังเกตจากพฤติกรรมโมเลกุลประกอบด้วย เช่น การสนับสนุนความโกรธ คนบางคน เมื่อโกรธจะไม่แสดงกิริยาท่าทางใดๆให้รู้ เป็นผู้ที่เก็บความโกรธได้ดี แต่สามารถสังเกตได้จากพฤติกรรมโมเลกุล คือ วัดความดันโลหิต วัดอัตราการเต้นของหัวใจ หรือวัดการเปลี่ยนแปลงทางเคมีในโลหิต

ในการที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมใดๆออกมานั้น ย่อมจะต้องได้รับสิ่งจูงใจมากพอที่จะ ตัดสินใจแสดงพฤติกรรมใดๆออกไปซึ่งสิ่งจูงใจนี้ เรียกว่า ตัวกำหนดพฤติกรรม (Behavior determinants)

แบนดูรา (Bandura, 1977) ได้กล่าวถึง ตัวกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ไว้ 2 ประการ ด้วยกัน ได้แก่

1. ตัวกำหนดพฤติกรรมที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรม (Antecedent determinants) แบนดูรา ได้อธิบายเรื่องนี้ไว้ว่า ถ้ามีเหตุการณ์ต่างๆเกิดขึ้นในสิ่งแวดล้อมเช่นนั้นเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอจะทำให้บุคคลสามารถคาดการณ์ได้ว่าถ้ามีสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นจะมีอีกสิ่งหนึ่งตามมา ความรู้ความสัมพันธ์เหล่านี้จะทำให้บุคคลสามารถทำนายเหตุการณ์ได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นอย่างไรภายใต้สภาวะการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นก่อน ถ้าบุคคลนั้นมีความสามารถทางสติปัญญาสูงก็มักจะคาดการณ์ถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นได้ และจะเลือกกระทำหรือแสดงพฤติกรรมของเขาให้สอดคล้องกับการคาดการณ์ของเขาซึ่งเป็นการเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าหนึ่งกับอีกสิ่งเร้าหนึ่งนั่นเอง ดังนั้น การเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าหนึ่ง กับอีกสิ่งเร้าหนึ่งนั่นเอง ดังนั้น การเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าหนึ่งกับอีกสิ่งเร้าหนึ่งนี้จะมีผลต่อการเกิดหรือไม่เกิดพฤติกรรมจะมีผล ต่อ การคงอยู่หรือการหดหายของพฤติกรรมของบุคคล เพราะบุคคลจะยึดเอาสิ่งเร้าหนึ่งมาทำนาย การเกิดของอีกสิ่งเร้าหนึ่ง เช่น เห็นท้องฟ้ามีครึ้ม บุคคลรีบเดินทาง กลับบ้าน ทั้งนี้เพราะคาด การณ์ว่าฝนจะต้องตกลงมาแน่นอน ฉะนั้น ตัวกำหนดพฤติกรรมที่เป็นสิ่งเร้าจึงได้แก่สิ่งเร้าต่างๆ ที่มากระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมและเป็นสิ่งเร้าที่ปรากฏใน สภาพแวดล้อมของบุคคลซึ่งเกิดก่อนพฤติกรรม จึงเรียกตัวกำหนดพฤติกรรมนี้อีกอย่างหนึ่งว่าตัวกำหนดพฤติกรรมที่เกิดก่อนพฤติกรรม ซึ่งก็คือสิ่งเร้านั่นเอง

2. ตัวกำหนดพฤติกรรมที่เป็นผลกรรม (Consequence determinants) ตัวกำหนดพฤติกรรมอีก ตัวหนึ่งก็ได้แก่ ผลกรรม แบนดูรา มีความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า การเรียนรู้สิ่งต่างๆในสังคมของมนุษย์เป็นการเรียนรู้เงื่อนไข ผลกรรมว่าพฤติกรรมใดที่กระทำแล้วจะได้รับรางวัลหรือผลกรรมทางบวก และพฤติกรรมใดที่กระทำแล้วจะได้รับผลกรรมทางลบ การเรียนรู้เงื่อนไขผลกรรมดังกล่าวจะทำให้มนุษย์เลือกกระทำพฤติกรรมที่ได้รับผลกรรมทางบวกหรือการเสริมแรง และจะหลีกเลี่ยงการกระทำพฤติกรรมที่จะได้รับผลกรรมทางลบหรือการลงโทษ ดังนั้น การเกิดพฤติกรรมจึงขึ้นอยู่กับผลกรรมอีกด้วย ถ้ากระทำพฤติกรรมใดแล้วได้รับผลกรรมทางบวก พฤติกรรมนั้นก็จะเกิดขึ้น และถ้ากระทำพฤติกรรมใดแล้วได้รับผลกรรมทางลบพฤติกรรมนั้นก็จะลดลงหรือหายไป อย่างไรก็ตาม การเรียนรู้เงื่อนไขผลกรรมนี้สามารถเรียนรู้ได้ทั้งจากประสบการณ์ตรงและจากการสังเกตจากตัวแบบหรือการกระทำของผู้อื่นที่สังเกตเห็นซึ่งเป็นการ เรียนรู้จากประสบการณ์ทางอ้อม

โดยสรุป พฤติกรรมอาจจำแนกได้เป็น 2 ประเภทคือ พฤติกรรมภายนอก คือ พฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้อาจจะด้วยตา ซึ่งเรียกว่า พฤติกรรมโมลาร์ หรือด้วยเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ซึ่งเรียกว่า พฤติกรรมโมเลกุล อีกประเภทหนึ่งคือ พฤติกรรมภายใน เป็นพฤติกรรมที่ไม่สามารถสังเกตหรือวัดได้โดยตรง เช่น ความเข้าใจ การรับรู้ การคิด การตัดสินใจ นอกจากนี้สาเหตุที่ทำให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมต่างๆ หรือตัวกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์นั้นก็จำแนกได้ 2 ลักษณะ เช่นเดียวกันคือ ลักษณะแรก ตัวกำหนดพฤติกรรมที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรม คือ การที่มนุษย์แสดงพฤติกรรมโดยอาศัยการคาดการณ์ จากการสังเกต เช่น เห็นว่าฟ้าครึ้มรู้ว่าฝนจะต้องตกจึงต้องเตรียมร่มก่อนจะเดินออกไปนอกอาคาร อีกลักษณะหนึ่งคือ ตัวกำหนดพฤติกรรมที่เป็นผลกรรมนั้นก็คือ ถ้ามนุษย์กระทำพฤติกรรมใดแล้วได้รับผล กรรมทางบวกพฤติกรรมนั้นก็เกิดขึ้น เช่น เด็กสอบได้คะแนนดีแล้วพ่อแม่ให้รางวัลเด็กก็จะตั้งใจเรียนตั้งใจอ่านหนังสือเพื่อสอบให้ได้คะแนนดี และถ้ากระทำพฤติกรรมใดแล้วได้รับผลกรรมทางลบพฤติกรรมนั้นก็ลดลงหรือหายไป เช่น เด็กแกล้งเพื่อนแล้วถูกครูลงโทษเด็กก็จะเลิกแกล้งเพื่อน

2.2 ความหมายของพฤติกรรมทางเพศ

มีนักวิชาการทั้งในประเทศและในต่างประเทศได้ให้ความหมายของพฤติกรรมทางเพศไว้ ดังนี้

จanel และ พอล (Janell L.C. and Paul R.W., 1996) ได้จำแนกพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นไว้หลายรูปแบบได้แก่ จินตนาการทางเพศ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองและความสัมพันธ์ทางเพศซึ่งเราสามารถแบ่งความสัมพันธ์ทางเพศออกได้เป็น การจูบ การสัมผัส การสำเร็จ ความใคร่ด้วยปาก การร่วมเพศ การมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก รังร่วมเพศ และสถานการณ์ทางเพศอื่นๆที่จะทำให้วัยรุ่นมีประสบการณ์ทางเพศเช่น การขายบริการทางเพศ เป็นต้น รวมถึงพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติอื่นๆ เช่น ถ้ามอง และชอบโชว์ เป็นต้น ซึ่งถือเป็นพฤติกรรมทางเพศเช่นกัน

มูส (Muss อ้างถึงใน วรรณภา กริระตระกูล, 2545) กล่าวว่าพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นมีรูปแบบที่แน่นอนชัดเจน มีความต่อเนื่องของการกระทำโดยมีจุดเริ่มต้นจากการที่หญิงชายได้พบกันสองต่อสอง แล้วต่อจากนั้นสัมพันธ์ภาพและความเกี่ยวข้องกับด้านร่างกายและอารมณ์จะผูกพันอย่างลึกซึ้งขึ้นไปเรื่อยๆจนถึงขั้นสูงสุด คือ มีการร่วมเพศ

จันนิ นพเกตุ (2542) กล่าวว่าไว้ว่า พฤติกรรมทางเพศนอกจากการร่วมประเวณีเพื่อการสืบพันธุ์ ยังมีพฤติกรรมการตอบสนองทางเพศอื่นๆที่ไม่ใช่การร่วมเพศ เช่น การกระตุ้นอวัยวะเพศตนเอง การร่วมเพศด้วยปากกับอวัยวะเพศ การร่วมเพศกับคนเพศเดียวกัน

นภการณ์ หะวานนท์ (2542) กล่าวว่า พฤติกรรมทางเพศเป็นสิ่งที่คนแสดงออกมาทั้งในรูป ของการกระทำ และคำพูดซึ่งเป็นที่สังเกตเห็นได้ พฤติกรรมทางเพศอาจเป็นสิ่งที่คนแสดงออกมาต่อตนเองหรือต่อผู้อื่นได้ พฤติกรรมทางเพศเป็นผลผลิตของสังคมในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศซึ่งถูกปลูกฝังให้กับสมาชิกของสังคมนั้น โดยผ่านทางครอบครัว โรงเรียน กลุ่มเพื่อน ชุมชน ตลอดจนสื่อมวลชน นอกจากนี้ พิมพ์พรรณ ศิลปสุวรรณ (2536) ซึ่งได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ของคณงาน สตรีวัยรุ่นในโรงงานอุตสาหกรรมเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้ให้คำจำกัดความพฤติกรรม ทางเพศไว้ว่า หมายถึง การคบหาสมาคมติดต่อกันใกล้ชิดแบบรักต่างเพศ การนัดพบตามลำพังสองต่อสอง การถูกเนื้อต้องตัวจนถึงการร่วมประเวณีโดยสมัครใจหรือไม่ก็ตาม รวมถึงการคุมกำเนิด หรือสิ่งเร้าต่างๆเช่น สารเสพติด รวมทั้งผลสืบเนื่องจากการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การตั้งครรภ์ การทำแท้ง และการคลอด

จากที่กล่าวมาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศสามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมทางเพศ หมายถึง การแสดงออกของความรู้สึกทางเพศต่อบุคคลเพศตรงกันข้ามหรือบุคคลเพศเดียวกับตน โดยการนัดหมาย การจับมือถือแขน การกอดจูบ จนถึงการมีเพศสัมพันธ์ รวมทั้งพฤติกรรมการคุมกำเนิด และการปลดปล่อยความต้องการทางเพศด้วยตนเอง โดยการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง

นอกจากนี้ จากการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นโดย โซเรนสัน (Sorenson, 1974) เขาได้แบ่งแยกแบบแผนพฤติกรรมทางเพศ (Patterns of sexual behavior) ของวัยรุ่นออกเป็น 2 รูปแบบคือ รูปแบบแรกเรียกว่า การมีคู่เพศสัมพันธ์คนเดียว (serial monogamists) มีลักษณะของการมีคู่สัมพันธ์ระยะสั้นๆ หลังจากนั้นวัยรุ่นชายก็จะไปมีคู่สัมพันธ์คนใหม่เป็นระยะเวลาสั้นๆ เช่นนี้เรื่อยไป รูปแบบที่สองเรียกว่า ผู้แสวงหาความตื่นเต้นทางเพศ (the sexual adventures) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่นชายที่ชอบมีความสัมพันธ์ทางเพศกับคู่สัมพันธ์ที่หลากหลายตลอดเวลาซึ่งแบบแผนพฤติกรรมทางเพศจากแนวคิดดังมี ลักษณะครอบคลุมรายละเอียดดังต่อไปนี้คือ

1. พฤติกรรมทางเพศเฉพาะตัว ประกอบด้วยจินตนาการทางเพศ (erotic fantasy) และการสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง (masturbation) นอกจากนี้ อาจรวมถึงพฤติกรรมโดยไม่รู้ตัว เช่น การฝันเปียก (wet dream) ในเด็กผู้ชาย พฤติกรรมดังกล่าวอาจกล่าวได้ว่าเป็นเรื่องเพศที่แตกต่างจากโลกของความเป็นจริง (real sex) ทั้งนี้อาจเกิดจากข้อจำกัดทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมที่ชายและหญิงในสังคมไม่สามารถบรรลุความสุขและความพึงพอใจทางเพศในโลกของความเป็นจริงได้ จึงเป็นกลไกทางเพศประการหนึ่งที่ทำให้หันไปที่ทดแทนหรือชดเชยความสุขทางเพศที่ขาดไปเป็นการลดพฤติกรรมกับตนเอง เป็นการสร้างประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกเพื่อทำให้รู้ถึงความต้องการของตนเอง และมีผลต่อการปรับทิศทางด้านเพศ (sexual orientation) เป็นกระบวนการสร้างความสุขทางเพศจากการกระตุ้นเร้าความรู้สึกและเป็นแบบแผนพฤติกรรมที่มีลักษณะตามใจตนเองมากที่สุด (Moore and Rosenthal, 1993) ส่วนการฝันเปียก เป็นปฏิกิริยาทางเพศของเด็กผู้ชายที่มีความหมายคล้ายกับการมีรอบเดือนครั้งแรกของหญิงแตกต่างกันที่การฝันเปียกคือ การบรรลุสุดยอดครั้งแรกของเด็กชายด้วย

2. พฤติกรรมทางเพศกับคู่สัมพันธ์ ประกอบด้วยลักษณะความสัมพันธ์ จำนวนคู่สัมพันธ์ ลักษณะความสัมพันธ์กับคู่สัมพันธ์ที่เด่นชัดในวัยรุ่น คือ การมีคู่สัมพันธ์แบบชายเดียวหญิงเดียว (monogamous) ในลักษณะคู่รักหรือเป็นแฟนกัน (going steady) กับการไม่มีคู่สัมพันธ์ที่แน่นอน (irregular partners) ลักษณะของความสัมพันธ์มีผลต่อความถี่ของการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น กล่าวคือ วัยรุ่นที่มีคู่สัมพันธ์ที่แน่นอน เมื่อพิจารณาแยกตามเพศปรากฏว่า กรณีของการ ไม่มีคู่สัมพันธ์ที่แน่นอนนั้น ชายจะมีอัตราของการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าหญิง ในช่วงเวลาเดียวกัน อย่างไรก็ตามก็ยังคงมีความแตกต่างกันในแต่ละบุคคล ลักษณะของความสัมพันธ์ที่เป็นแบบชายเดียวหรือหญิงเดียวดังกล่าว เมื่อพิจารณาถึงช่วง ระยะเวลาจะเป็นช่วงเวลาสั้นๆ (3-6 เดือน บางคู่ถึง 1 ปี) หลังจากนั้นฝ่ายชายจะไปมีคู่สัมพันธ์คนใหม่ จำนวนคู่สัมพันธ์ทางเพศเมื่อพิจารณาตามเพศ ชายจะมีจำนวนมากกว่าหญิง ซึ่งสะท้อน โครงสร้างสังคมที่มีลักษณะมาตรฐานเชิงซ้อนด้านเพศ ที่ยังคงมีอยู่ในเกือบทุกสังคม

แคปแลน (Caplan, 1987 : 2) ได้กล่าวถึงลักษณะความสัมพันธ์กับคู่สัมพันธ์ว่า บรรทัดฐาน ของความสัมพันธ์ระหว่างเพศของสังคม ส่วนใหญ่เกือบทุกสังคมคือ ความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม (heterosexual) ส่วนความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน (homosexual) จะถูกดำเนินไม่ยอมรับ (stigmatized) จากสังคมส่วนใหญ่

โดยสรุปพฤติกรรมทางเพศมี 2 ลักษณะคือ พฤติกรรมทางเพศเฉพาะตัวเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นกับตัวของบุคคลคนนั้นเองโดยที่ไม่ได้ไปยุ่งเกี่ยวกับบุคคลอื่น เช่น จินตนาการทางเพศ การฝันเปียก เป็นต้น ส่วนพฤติกรรมทางเพศอีกแบบหนึ่งก็คือ การมีพฤติกรรมทางเพศกับคู่สัมพันธ์ ก็คือการมีเพศสัมพันธ์นั่นเอง โดยสังคมจะยอมรับพฤติกรรมการมีคู่สัมพันธ์กับเพศตรงข้ามมากกว่ากับเพศเดียวกัน

2.3 พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในปัจจุบันที่ถูกมองว่าเป็นปัญหา ได้แก่

1. การมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนมากกว่า 1 คน

พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนหลายคนของวัยรุ่น ทำให้เกิดปัญหาต่างๆตามมา มากมาย ปัญหาต่อตัววัยรุ่นเองที่เห็นได้ชัด ก็คือ วัยรุ่นอาจจะติด โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และ โรคเอดส์ และปัญหาในระยะยาวที่ตามมา ก็คือความรู้สึกอายในจิตใจ และความล้มเหลวในสถาบันครอบครัวในอนาคต เมื่อวัยรุ่นเหล่านี้เติบโตเป็นผู้ใหญ่และแต่งงานมีครอบครัวพฤติกรรม เช่นนี้ย่อมส่งผลให้เกิดความแตกแยกภายในครอบครัว

จากการศึกษาของ กุลยา สุหรัยพรหม (2538 : 93) เรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญสายอาชีพในเขตอำเภอเมืองจังหวัดอุดรธานี โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนสายสามัญเพศชาย 568 คน เพศหญิง 575 คน และสายอาชีพเพศชาย 386 คน เพศหญิง 683 คน พบว่า นักเรียนชายสามัญและสายอาชีพส่วนใหญ่มีจำนวนคู่นอน 3 คน หรือมากกว่า คิดเป็นร้อยละ 11.9 รองลงมาคือมีคู่นอน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 10.2เช่นเดียวกับการศึกษาของ สหภาพ พูลเกษร (2544 : 48-50) เรื่อง พฤติกรรม

เสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดกำแพงเพชร โดยกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดกำแพงเพชร ปีการศึกษา 2543 จำนวน 367 คน เป็นชาย 168 คน และเป็นหญิง 199 คน พบว่า นักเรียนเพศชายที่เคยมีเพศสัมพันธ์คิดเป็นร้อยละ 19.6 (33 คน) ในจำนวนนี้ร้อยละ 60.6 (20 คน) เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง 1-2 คน และรองมาคือเคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงมากกว่าหรือเท่ากับ 5 คน (ร้อยละ 21.2) และ เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงจำนวน 3-4 คน (ร้อยละ 18.18) ตามลำดับ ส่วนนักเรียนหญิงที่เคยมีเพศสัมพันธ์นั้นคิดเป็นร้อยละ 8.1 (16 คน) ในจำนวนนี้ร้อยละ 62.5 (10 คน) เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย 1-2 รองลงมาคือเคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย 3-4 คน (ร้อยละ 25.0) และ เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายมากกว่าหรือเท่ากับ 5 คน (ร้อยละ 12.5) ตามลำดับ

2. พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

การใช้ถุงยางอนามัยเป็นวิธีการที่ปลอดภัยและมีประสิทธิภาพในการป้องกันการตั้งครรภ์ และลดความเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโรคเอดส์ แต่มักพบว่าวัยรุ่นมักจะมีเพศสัมพันธ์โดยที่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยเนื่องจากมีความเชื่อ และทัศนคติที่ไม่ถูกต้องและการขาดความรู้ในการใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้องได้

จากการศึกษาของ กุลยา สาหรัยพรหม (2538 : 91-97) เรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญสายอาชีพในเขตอำเภอเมืองจังหวัดอุดรธานี โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนสายสามัญเพศชาย 568 คน เพศหญิง 575 คน และสายอาชีพเพศชาย 386 คน เพศหญิง 683 คน พบว่า ทั้งนักเรียนชายสายสามัญและสายอาชีพจะเคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศคิดเป็นร้อยละ 17.6 และใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งคิดเป็นร้อยละ 11.7 และ ทั้งนักเรียนชายสายสามัญและสายอาชีพจะเคยมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหญิง/คู่อุปถัมภ์ คิดเป็นร้อยละ 25.0 และใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง เพียงร้อยละ 4.2

จรรยา ดวงแก้ว (2539 : 69-71) ทำการศึกษาเรื่องความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4-6 จำนวน 400 คน เป็นเพศชาย 201 คน และเพศหญิง 199 คน พบว่า นักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์คิดเป็นร้อยละ 19.00 (76 คน) พบว่า ร้อยละ 15.8 , 56.6 และ 27.6 ไม่เคยใช้วิธีการคุมกำเนิด ใช้เป็นบางครั้ง และใช้ทุกครั้ง ตามลำดับ ส่วนวิธีคุมกำเนิดที่นักเรียนส่วนใหญ่ใช้คือ การหลั่งภายนอก รองลงมาคือ การใช้ถุงยางอนามัย และการกินยาคุมกำเนิดหลังร่วมเพศโดยคิดเป็นร้อยละ 43.7 , 37.50 และ 9.4 ตามลำดับ

สุปรียา รามการุณ (2544 : 49-50) ทำการศึกษาเรื่องความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศและการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษาจังหวัดตรัง โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชายและหญิงในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1-3 วิทยาเขตเทคนิคตรัง จำนวน 360 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เคยมีเพศสัมพันธ์ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งกับ หญิงบริการทางเพศ (ตอบเฉพาะเพศชาย) เพื่อนหญิงหรือเพื่อนชาย และคนรัก คิดเป็น ร้อยละ 44.4 , 26.6 และ 19.2 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ

17.8 , 40.6 และ 51.3 ไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ (โดยเฉพาะเพศชาย) เพื่อนหญิงหรือเพื่อนชายและคนรัก ตามลำดับ

สหภาพ พูลเกษร (2544 : 48-49) ได้ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดกำแพงเพชร โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดกำแพงเพชร ปีการศึกษา 2543 จำนวน 367 คน เป็นชาย 168 คน และเป็นหญิง 199 คน พบว่านักเรียนชายที่เคยมีเพศสัมพันธ์คิดเป็นร้อยละ 19.6 (33 คน) บุคคลที่นักเรียนชายมีเพศสัมพันธ์ด้วยครั้งแรกร้อยละ 60.6 เป็นคนรัก/แฟน รองลงมาคือหญิงอื่น ซึ่งไม่ใช่หญิงบริการ (ร้อยละ 30.3) และหญิงขายบริการ/โสเภณี (ร้อยละ 9.1) ตามลำดับ ส่วนการใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียนชายนั้นมีเพียงร้อยละ 30.3 ในด้านพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ และพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยโดยทั่วไปนั้น บุคคลที่นักเรียนชายมีเพศสัมพันธ์ด้วยบ่อยที่สุด คือคนรัก/แฟน คิดเป็นร้อยละ 72.7 (24 คน) แต่ไม่พบว่ามีนักเรียนชายที่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งในขณะที่มีเพศสัมพันธ์กับคนรัก มีเพียงร้อยละ 12.1 ที่ใช้ถุงยางอนามัยบางครั้งในขณะที่มีเพศสัมพันธ์กับคนรัก สอดคล้องกับศรีสุดา โภคา (2541) ที่พบว่าอัตราการใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นกับเพื่อน/คนรักน้อยกว่าอัตราการใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงบริการทางเพศ

จากการศึกษาเรื่องพฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่กำหนดความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันการติดเชื้อเอดส์ของเด็กวัยรุ่นชาย โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ที่กำลังศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 1,108 คน พบว่าในกลุ่มนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์นั้น ร้อยละ 9.6 ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งกับคนรัก ร้อยละ 40.0 ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งกับหญิงอื่นที่ไม่ใช่หญิงคนรัก (ได้แก่ เพื่อนนักเรียนหญิง ญาติผู้หญิง เพื่อนบ้านใกล้เคียง และหญิงที่พบตามผับหรือดิสโก้เทค) และร้อยละ 54.6 ของนักเรียนชายที่เคยมีเพศสัมพันธ์ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งกับหญิงบริการทางเพศ

จากการศึกษาข้างต้นแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างชายนิยมมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อน/คนรัก แต่ในด้านพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย กลุ่มตัวอย่างใช้ถุงยางอนามัยกับเพื่อน/คนรักทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์น้อยกว่าเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการ ซึ่งจากการศึกษาทำให้สามารถทำนายได้ว่า แนวโน้มในการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์จะเพิ่มจำนวนขึ้นในกลุ่มเพื่อน/หญิงคนรัก

ส่วนเหตุผลของการไม่ใช้ถุงยางอนามัยนั้น จากการศึกษากับวัยรุ่นกลุ่มต่างๆ พบว่าวัยรุ่นมีเหตุผลในการไม่ใช้ถุงยางอนามัยที่แตกต่างกันออกไป เช่น จากการศึกษากองกุลยา สาหร่ายพรหม (2538 : 97) นักเรียนชายทั้งสายสามัญและสายอาชีพให้เหตุผลในการไม่ใช้ถุงยางอนามัยว่า ถุงยางอนามัยทำให้ความรู้สึกทางเพศลดลง (ร้อยละ 74.0) รองลงมาคือไม่สะดวกในการใช้ (ร้อยละ 57.8) และ คู่สนทนไม่ยอมให้สวมถุงยางอนามัย (ร้อยละ 34.6)

ส่วนการศึกษาของ จรรยา ดวงแก้ว (2539 : 69-71) พบว่าเหตุผลที่นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่คุมกำเนิดนั้นเนื่องจาก ไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในวันนั้น รองลงมาคือ หาอุปกรณ์คุมกำเนิดไม่ได้ โดยคิดเป็นร้อยละ 36.5 และ 30.8 ตามลำดับ

ในด้านความรู้ในการใช้ถุงยางอนามัยนั้น จากการศึกษาของสุปรียา รามการณ (2544 : 50) พบว่า นักศึกษาใช้ถุงยางอนามัยถูกต้องทุกชั้นตอนเพียงร้อยละ 6.4 และ จากการศึกษาของกฤษยา สาหรัยพรหม (2538 : 98) พบว่า นักเรียนชายสายสามัญและสายอาชีพที่เคยมีเพศสัมพันธ์ และเคยใช้ถุงยางอนามัย มีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องหรือปฏิบัติทุกครั้งมากที่สุด ได้แก่ การใช้ถุงยางอนามัยครั้งเดียวแล้วทิ้ง (ร้อยละ 91.6) รองลงมาคือ ขณะสวมถุงยางอนามัยไล่อากาศออกโดยบีบปลายถุงยางอนามัยพร้อมกับรูทำให้ถุงยางสุดถึงโคนอวัยวะเพศ (ร้อยละ 72.6) ส่วนพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยที่ไม่ถูกต้องหรือไม่เคยปฏิบัติมากที่สุด ได้แก่ การตรวจดูวัน เดือน ปี ที่ผลิตก่อนใช้ถุงยางอนามัย (ร้อยละ 41.4) รองลงมาคือ การตรวจสอบสภาพลักษณะ ของถุงยางอนามัยก่อนใช้ (ร้อยละ 34.9) ขณะถอดถุงยางอนามัยออกระวังไม่ให้มือสัมผัสกับ ช่องคลอด (ร้อยละ 18.6) และใส่ถุงยางอนามัย ตั้งแต่ตอนเริ่มมีเพศสัมพันธ์ (ร้อยละ 10.2)

3. การถูกเนื้อต้องตัวกันในเชิงชู้สาว

ลำดับความสัมพันธ์ของวัยรุ่นมักจะเริ่มต้นจากการนัดเที่ยวกับเพื่อนสนิทบางคนในเพศ เดียวกันก่อน ต่อมาจะเป็นการนัดเที่ยวกับเพื่อนทั้งสองเพศเป็นกลุ่ม จากนั้นจะเป็นการนัดเที่ยวกับคู่อีกพร้อมกันหลายๆคู่ และสุดท้ายจะเป็นการนัดพบหรือนัดหมาย (Dating) กับคู่อีกตามลำพัง (Fisher & Nass, 1988 : 80-81) เพื่อที่จะได้มีโอกาสได้ใกล้ชิดสนิทสนม และเรียนรู้ซึ่งกันและกัน โดยพฤติกรรมทางเพศจะเริ่มจากการจับมือถือแขน การจูบ การโอบกอด การแตะต้องสัมผัสสลับไล้ร่างกายของฝ่ายหญิงทั้งระดับท่อนบนและท่อนล่าง และการที่ฝ่ายหญิงเปิดโอกาสให้เพศตรงข้ามถูกเนื้อต้องตัวและมีการเส้าโลมได้จะเป็นขั้นแรกที่น่าไปสู่การได้เส้ากันมากที่สุด

จรรยา ดวงแก้ว (2539 : 63-66) ทำการศึกษาเรื่อง ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4-6 จำนวน 400 คน เป็นเพศชาย 201 คน และเพศหญิง 199 คน พบว่า นักเรียนร้อยละ 44.5 (179 คน) และร้อยละ 23.9 (95 คน) เคยจับมือถือแขน และกอดจูบกับคู่อีกหรือเพศตรงข้าม ตามลำดับ โดยนักเรียนส่วนใหญ่ตอบว่าสาเหตุที่จับมือถือแขนและกอดจูบ เนื่องจากอยู่ตามลำพัง (ร้อยละ 42.8 และ 36.1) รองลงมาคือ ความรักความเสน่ห่า (ร้อยละ 31.1 และ 26.4) เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่าง การจับมือถือแขนกับการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยร้อยละ 39.5 ของนักเรียนที่มีการจับมือถือแขนเคยมีเพศสัมพันธ์และ

นักเรียนที่ไม่เคยจับมือถือแขน ร้อยละ 2.7 เท่านั้นที่เคยมีเพศสัมพันธ์ ส่วนการกอดจูบกับคู่นั้น พบว่า มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน โดยร้อยละ 64 ของนักเรียนที่มีการกอดจูบกับคู่อีกเคยมีเพศสัมพันธ์และนักเรียนที่ไม่เคยกอดจูบ ร้อยละ 3.9 เท่านั้นที่เคยมีเพศสัมพันธ์

4. การนัดหมาย

การออกเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศนั้นเป็นหนทางหนึ่งที่ได้เรียนรู้ความแตกต่างของบุคคลและเรียนรู้ว่าตนสามารถสร้างครอบครัวกับคนชนิดใดจึงจะอยู่ได้อย่างมีความสุข (พรพิมล เจริญนาครินทร์, 2539 : 80) นอกจากนี้การมีนัดจะมีระหว่างผู้ชายและหญิงแล้วยังรวมไปถึงการนัดพบกันระหว่างกลุ่มเพื่อนเพื่อร่วมกิจกรรมทางสังคมแบบเป็นกลุ่มเฉพาะของตัวเองเท่านั้น (Dacey & Kenny, 1997) การมีนัดครั้งแรกเริ่มตั้งแต่ช่วงวัยรุ่นตอนต้น คือในช่วงของระดับชั้นมัธยมต้น โดยภาพรวมแล้ววัยรุ่นเริ่มสนใจการมีนัดตั้งแต่ระยะวัยแรกเริ่มหรือตั้งแต่เริ่มมีพัฒนาการลักษณะทางเพศลำดับที่สอง (secondary sex characteristic) (Kimmel & Weiner, 1995)

ปัจจุบันการมีนัดไม่มีแบบแผนแน่นอน ในประเทศไทยวัยรุ่นมีอิสระมากขึ้นและมัก ต้องการที่จะเลือกคู่ครองกันเอง ดังนั้นการมีนัดในปัจจุบันเกิดจากความต้องการของวัยรุ่นเองมากกว่าการมีนัดที่พ่อแม่เป็นผู้จัดให้ และวัยรุ่นส่วนใหญ่ใช้เวลาอยู่ในสถานศึกษาการพบปะและมีนัดกันจึงเป็นเรื่องง่าย

ในเรื่องการมีนัดหมายนี้ Santrock (1996) กล่าวว่า การมีนัดในปัจจุบันมีบทบาทสำคัญ 8 ประการดังนี้คือ

- 1) การมีนัดเป็นการพักผ่อนหย่อนใจอย่างหนึ่ง วัยรุ่นที่มีนัดจะรู้สึกมีความสุขและมองว่าการมีนัดทำให้รู้สึกสนุกสนานบันเทิงใจ
- 2) การมีนัดแสดงถึงสถานะและการประสบความสำเร็จ เป็นการเปรียบเทียบสถานะอย่างหนึ่งของวัยรุ่น เนื่องจากความคิดที่ว่าบุคคลที่มีนัด หมายถึงบุคคลนั้นเป็นบุคคลที่ดีที่สุด มีชื่อเสียง มีพลังอำนาจที่สุดในกลุ่มวัยรุ่น
- 3) การมีนัดเป็นกระบวนการหล่อหลอมทางสังคมอย่างหนึ่งของวัยรุ่น นั่นคือช่วยให้วัยรุ่นได้เรียนรู้ในการพบปะกับผู้อื่นและสนับสนุนการเรียนรู้มารยาทและพฤติกรรมทางสังคม
- 4) การมีนัดเป็นโอกาสในการเรียนรู้การปฏิบัติและสร้างเอกลักษณ์เฉพาะตนในการค้นคว้าหาความหมายของความผูกพันต่อเพศตรงข้าม
- 5) การมีนัดยังเป็นการสำรวจบริบทของประสบการณ์ทางเพศ
- 6) การมีนัดเป็นการสรรหาเพื่อน มิตรสหาย โดยการมีปฏิสัมพันธ์และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนต่างเพศ
- 7) การมีนัดเป็นประสบการณ์ในการสนับสนุนพัฒนาเอกลักษณ์ของวัยรุ่น ช่วยสนับสนุนให้วัยรุ่น มีเอกลักษณ์เป็นตัวของตัวเอง
- และ 8) การมีนัดช่วยให้สามารถเลือกคู่ครองได้โดยผ่านกระบวนการของการต้องการใจกันของวัยรุ่น

แม้ว่าการมีนัดถือเป็นพัฒนาการทางสังคมที่สำคัญอย่างหนึ่ง แต่การมีนัดของวัยรุ่นอาจนำไปสู่การพุดจา โอลิมปรีดิโอลิม การถูกเนื้อต้องตัวกันในเชิงชู้สาว และนำไปสู่การมีความสัมพันธ์ทางเพศ อย่างลึกซึ้งได้ (สมาคมคหเศรษฐศาสตร์, 2518 : 128-130)

5. การสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง

การสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองเป็นวิธีการตอบสนองความต้องการทางเพศวิธีหนึ่ง และเป็นวิธีที่ดีวิธีหนึ่ง ในการระบายความต้องการทางเพศที่ปลอดภัยจากการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การสำรวจว่าผู้ที่เคยสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองมีจำนวนเท่าใดนั้น จากการศึกษาของคินเซย์ (Kinsey, 1948) กับกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นอายุ 16 ปี พบว่าผู้ชายร้อยละ 97 และผู้หญิงร้อยละ 67 เคยสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง นอกจากนั้นแล้วยังพบว่า ผู้ที่มีการศึกษาสูงทั้งเพศชายและเพศหญิงเคยสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองมากกว่าผู้ที่มีการศึกษาน้อย และจากการศึกษาของโซเร็นสัน (Sorenson อ้างถึงใน ซูลิพร อินทรไพบุลย์, 2536 : 15) พบว่า วัยรุ่นในสหรัฐอเมริกาถือว่าการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองเป็นเรื่องธรรมดา ซึ่งพบว่าวัยรุ่นชายร้อยละ 58 และวัยรุ่นหญิง ร้อยละ 39 ที่เคยสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองอย่างน้อย 1 ครั้ง ส่วน ฮันท์ (Hunt, 1974 cited in Edward P. Sarafino, 1980 : 484) พบว่าในระหว่างอายุ 18-24 ปี ผู้ชายร้อยละ 88 และผู้หญิงร้อยละ 60 เคยสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง

สำหรับในประเทศไทย อังสนา บุญธรรม (2535 : 69) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบปัจจัย ทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการติดเชื้อ โรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเขตชนบทกับเขตเมือง จังหวัดนครราชสีมา โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษามีจำนวน 1,752 คน เป็นนักเรียนเขตชนบท 887 คน และนักเรียนเขตเมือง 865 คน แยกเป็นนักเรียนชาย 849 คน นักเรียนหญิง 903 คน พบว่า นักเรียนชายที่เคยมีเพศสัมพันธ์ทั้งเขตชนบท (ร้อยละ 25.4) และเขตเมือง (ร้อยละ 23.8) ส่วนใหญ่เคยสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง (ร้อยละ 87.8 และ 90.4) โดยมีนักเรียนชายเขตชนบทที่ปฏิบัติต่อเดือนมากกว่า 10 ครั้งขึ้นไป น้อยกว่านักเรียนชายเขตเมือง (ร้อยละ 11.3 และ 19.3) และเฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่านักเรียนเขตเมืองเช่นกัน (6 และ 7 ครั้ง) นักเรียนหญิงที่เคยมีเพศสัมพันธ์ทั้งเขตชนบท (ร้อยละ 0.5) และเขตเมือง (ร้อยละ 1.1) ส่วนใหญ่เคยสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง (ร้อยละ 50.0 และ 80.0) โดยมีนักเรียนหญิงเขตชนบท 1 ใน 2 คน เคยสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองซึ่งน้อยกว่านักเรียนหญิงเขตเมืองที่มี 4 ใน 5 คน

จากการศึกษาของขวัญชนก ศิริวัฒนกาญจน์ (2541) เรื่องพฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่สามารถร่วมทำนายการมีเพศสัมพันธ์ของเยาวชนหญิงโสด ในสังกัดศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดอุดรธานี โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาหญิงอายุ 15-24 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญและเรียนแบบทางไกลในสังกัดศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดอุดรธานี จำนวน 433 คน พบว่า นักเรียนหญิงร้อยละ 31.2 (135 คน) เคยสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง โดยความถี่ในการสำเร็จความใคร่นั้น ร้อยละ 17.6, 10.6 และ 3.0 สำเร็จ

ความใคร่ด้วยตัวเองนานๆ ครั้ง (น้อยกว่าเดือนละครั้ง), เป็นครั้งคราว (เดือนละ 1-2 ครั้ง) และ บ่อยครั้ง (อย่างน้อย สัปดาห์ละครั้ง) ตามลำดับ

ส่วนสาเหตุของการสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองนั้น จากการศึกษาของนายแพทย์สตรัค ศรีเพ็ญ (2518 : 194) พบว่า สาเหตุในการสำเร็จความใคร่ครั้งแรกในกลุ่มวัยรุ่นชายนั้น ส่วนใหญ่เกิดจากการค้นพบด้วยตนเอง (ร้อยละ 57) รองลงมาร้อยละ 43 เกิดจากการบอกเล่าหรืออ่านในหนังสือ ส่วนสาเหตุของการสำเร็จความใคร่ครั้งแรกในกลุ่มวัยรุ่นหญิงนั้น ส่วนใหญ่เกิดจากการบอกเล่าหรืออ่านในหนังสือ (ร้อยละ 75) รองลงมาร้อยละ 28 เกิดจากการค้นพบด้วยตนเอง สอดคล้องกับ นกคด ลิมสุรัตน์ (2521 : 212-217) ที่ได้ทำการศึกษาในกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า นักเรียนชายหญิงร้อยละ 51 รู้ว่าการสำเร็จความใคร่คืออะไร ส่วนในการปฏิบัตินั้น พบว่านักเรียนชายร้อยละ 95 และนักเรียนหญิงร้อยละ 46 เคยปฏิบัติโดยค้นพบครั้งแรกด้วยตัวเอง

2.4 ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

เนื่องจากเมื่อเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น ร่างกายจะมีพัฒนาการที่เกี่ยวข้องกับลักษณะเฉพาะทางเพศขั้นที่สองและพัฒนาการทางด้านอารมณ์และสังคมส่งผลให้เกิดความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศตรงข้ามหรือความต้องการทางเพศอันเป็นผลที่เกิดขึ้นจากแรงขับทางเพศ ทำให้วัยรุ่นมีความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับเรื่องเพศสูง ประกอบกับสภาพสังคมในปัจจุบันที่เปิดโอกาสให้วัยรุ่นหญิงชายคบกันอย่างเปิดเผย การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรจึงเพิ่มมากขึ้นซึ่งเสี่ยงต่อการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เนื่องจากวัยรุ่นขาดความรู้ในการป้องกันโรค ได้มีผู้ให้จำกัดความของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นไว้ดังนี้คือ

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การประพฤติดิปฏิบัติที่ทำให้เสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์ เช่น การมีเพศสัมพันธ์เร็วตั้งแต่ออยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น การมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศหรือคู่นอนโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย การมีคู่นอนจำนวนมาก การดื่มสุราก่อนการมีเพศสัมพันธ์ก่อให้เกิดผลเสียต่อสุขภาพอนามัยที่จะตามมาทั้งในระยะสั้นและระยะยาว (จันทร์ทิศา พฤษยานานนท์, 2538)

จารุรัตน์ เจียมประชาชนรากร (2537 : 14) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการ ป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย ได้ให้คำจำกัดความของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศว่า หมายถึง จำนวนครั้งของการมีเพศสัมพันธ์ในรอบ 1 ปี กับหญิงบริการทางเพศชายรักร่วมเพศ ตลอดจนเพื่อนหญิงและคูรักรับกับการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์

จันทร์แรม ทองศิริ (2539 : 5 ; Deering, 1993 : 68-69) ศึกษาเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในอำเภอเมืองจังหวัดน่าน ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การประพฤติดิปฏิบัติทางเพศที่ทำให้เสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ อาทิเช่น การมีเพศสัมพันธ์เมื่อเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นตอนต้นคือ อายุ 13

ปี การมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศหรือคู่นอน โดยไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัย การดื่มสุราก่อนการมีเพศสัมพันธ์ การมีคู่นอนจำนวนมาก

จรรยา ดวงแก้ว (2539) ศึกษาเรื่อง ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกรุงเทพมหานคร ได้ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศครอบคลุมถึงพฤติกรรมต่างๆ ได้แก่ การดื่มสุราหรือของมึนเมา การเที่ยวสถานเริงรมย์ การอ่านหนังสือกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การดูภาพยนตร์กระตุ้นอารมณ์เพศ การจับมือถือแขนกับคู่อรัก หรือเพศตรงข้าม และการกอดจูบคู่อรักหรือเพศตรงข้าม

สุทธิลักษณ์ ตั้งกุลบริบูรณ์ และคณะ (2540 : 42-43) สรุปว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นไทยมีหลายลักษณะ ได้แก่ ลักษณะการไปมาหาสู่กับเพื่อนต่างเพศ การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ การมีคู่อรัก การเปลี่ยนคู่อรัก และการล่วงเกินทางเพศกับคู่อรัก อีกลักษณะหนึ่งคือการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ และการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ พฤติกรรมดังกล่าวส่วนใหญ่เกิดจากความอยากรู้อยากลอง และความต้องการความใกล้ชิดจึงทำให้วัยรุ่นขาดความยับยั้ง

ประพิมพร อันพาพรหม (2543 : 7) การศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยได้ให้คำจำกัดความ “พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ” ว่าหมายถึง การกระทำหรือพฤติกรรม การปฏิบัติของนักเรียนที่มีโอกาสที่จะทำให้เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อันจะนำไปสู่การตั้งครรภ์ หรือทำให้คู่เพศสัมพันธ์ตั้งครรภ์และเกิดการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ ซึ่งประกอบไปด้วยพฤติกรรมทั้ง 6 ด้านคือ การดื่มเครื่องดื่ม ที่มีแอลกอฮอล์ การเที่ยวสถานเริงรมย์ การใช้สารเสพติด การใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การจับมือถือแขน และการกอดจูบ

อรอุษา จันทร์วิรุจ (2544 : 12-13) ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ ได้ให้นิยามของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไว้ว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การกระทำหรือการปฏิบัติของนักเรียนที่จะทำให้เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ อันประกอบด้วยพฤติกรรม 5 ด้าน ได้แก่ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การอ่านหนังสือกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การดูวิดีโอ/ภาพยนตร์/อินเทอร์เน็ตกระตุ้นอารมณ์ทางเพศการแตะต้องสัมผัสระหว่างชายหญิงในเชิงชู้สาว และการเที่ยวสถานเริงรมย์

สุปรียา รามการุณ (2544 : 5) ศึกษาเรื่องความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศและการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดตรัง ได้ให้คำจำกัดความของการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศว่าหมายถึง การใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ และ/หรือการให้คู่นอนใส่ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ การไม่ดื่มสุรา การไม่เที่ยวสถานเริงรมย์ การหลีกเลี่ยงสิ่งทีกระตุ้นความรู้สึกทางเพศ และการปฏิบัติตัวที่ถูกต้องเมื่อมีความต้องการทางเพศ

ศักดิ์ดา สามูล (2545 : 4) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักศึกษา ในมหาวิทยาลัยเอกชน กรุงเทพมหานคร ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า พฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศว่าหมายถึง พฤติกรรมที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ อาทิ การเที่ยวสถาน เริงรมย์ การดื่มสุราหรือเครื่องดื่ม ผสมแอลกอฮอล์ การใช้สิ่งเสพติด การใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์เพศ การกอดจูบกับคู่อรักหรือเพศตรงข้าม รวมไปถึงการ มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน เป็นต้น

สุภาภรณ์ ปัญหาราช (2547) ซึ่งทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและการรับรู้ภาวะเสี่ยง : การศึกษาเชิงบรรยายในวัยรุ่น ในเขตเทศบาลนครขอนแก่น ได้ให้นิยามว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง พฤติกรรมใดๆที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ การมีเพศสัมพันธ์ การตั้งครรรภ์ การติดเชื้อโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ และเอดส์ ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ การคบเพื่อนต่างเพศ การคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การบริโภคสิ่ง กระตุ้นทางเพศและ การเที่ยวสถานเริงรมย์ และการมีเพศสัมพันธ์

จากคำจำกัดความข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า “พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ” หมายถึง พฤติกรรมใดๆที่จะนำ ไปสู่ การมีเพศสัมพันธ์โดยปราศจากการป้องกัน โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรรภ์ ซึ่งครอบคลุมถึงพฤติกรรม เหล่านี้คือ การใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์เพศ การดื่มสุรา การใช้สารเสพติด การเที่ยวสถานเริงรมย์ และการมีคู่อรัก

2.5 พฤติกรรมที่นำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

1. การดื่มสุราและการใช้สารเสพติดกับพฤติกรรมทางเพศ

การดื่มสุราและการใช้สารเสพติดส่งผลให้ผู้เสพขาดสติในการกระทำสิ่งต่างๆ รวมทั้งการใช้ถุงยางอนามัย ในขณะที่มีเพศสัมพันธ์เพื่อป้องกัน โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างการดื่มสุราและการใช้สาร เสพติดกับพฤติกรรมทางเพศ มีผู้ศึกษาไว้ดังนี้

เลขา เตโช (2544) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกัน โรคเอดส์ของผู้ชาย ในจังหวัดพิษณุโลก โดยกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นผู้ชายที่มีอายุระหว่าง 15-59 ปี จำนวนทั้งสิ้น 585 คน พบว่าผู้ชาย ที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา คิดเป็นร้อยละ 26.8 ส่วนการวิเคราะห์การใช้ถุงยาง อนามัยของผู้ชายที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงขายบริการในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา พบว่ามีผู้ชายที่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยเลย เวลาที่มีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการคิดเป็นร้อยละ 11.7 โดยร้อยละ 26.7 ของกลุ่มที่ไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัยเลยให้ เหตุผลว่าเกิดจากการดื่มสุราก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งนำไปสู่พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม ดังเช่นการศึกษาของ

พาเพอร์นีย์ และคณะ (Paperny et al., 1990 : 26 อ้างถึงใน จันท์เรม ทองศิริ, 2539 : 21) ในสหรัฐอเมริกา การศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงด้านสุขภาพของวัยรุ่น พบว่า เพศชายมีพฤติกรรมการดื่มสุราสูงกว่าเพศหญิงและการดื่มสุราจะทำให้มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากขึ้น เพราะการดื่มสุราจะทำให้ขาดความยับยั้งชั่งใจทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ คือ การไม่ใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ฮิงสัน และคณะ (Hingson et al., 1990 : 295 - 298) ได้ศึกษาเรื่องความเชื่อเกี่ยวกับโรคเอดส์ การใช้ยา การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เป็นส่วนผสมและพฤติกรรมป้องกันการป้องกันตนเองของเด็กวัยรุ่น อายุ 16 – 19 ปี ในรัฐเมส-ซาซุเสต พบว่า ร้อยละ 31 ของกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่ดื่มสุรามักจะไม่ใช้ถุงยางอนามัยในการร่วมเพศ เพราะความมีเมมาสุรา

สันสนีย์ นัทสิริ (2536) ได้ศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ในกลุ่มนักศึกษาชาย ระดับปริญญาตรีวิศวกรรมศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชายสายอาชีวศึกษา 262 คน สายอุดมศึกษา 384 คน พบว่า การดื่มสุราเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ และยังเป็นปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ด้วย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ จารุรัตน์ เจริญประชานารากร (2537) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนอาชีวศึกษาชายกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 1-3 จำนวน 514 คน พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ดื่มสุราหรือของมีเมมา มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนกลุ่มที่ไม่ดื่ม และการศึกษาของกุลยา สุราษฎร์พรหม (2538 : 101) ได้ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมในการป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญและสายอาชีพในเขตอำเภอเมืองจังหวัดอุดรธานี พบว่า นักเรียนที่ดื่มสุราจะมีพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ต่ำกว่ากลุ่มที่ไม่ดื่มสุรา

หทัยรัตน์ กิจบำรุง (2546) ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงสังกัดกรมอาชีวศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง ชั้นปีที่ 1-3 สังกัดกรมอาชีวศึกษาเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 402 คน พบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาร้อยละ 61.4 ไม่เคยใช้สิ่งเสพติด เมื่อแยกเป็นกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ พบว่า กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และเคยมีเพศสัมพันธ์มีจำนวนผู้ที่เคยใช้สิ่งเสพติดแตกต่างกัน คือ กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์เคยใช้สิ่งเสพติดมากกว่ากลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ (ร้อยละ 53.8 และ ร้อยละ 34.8 ตามลำดับ) นอกจากนี้เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้สิ่งเสพติดกับการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า การใช้สิ่งเสพติดมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มที่เคยใช้ยาเสพติดมีเพศสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มที่ไม่เคยใช้

ในต่างประเทศ วิลเลียม (Williams, 1992 : 22-74) ได้สำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นแอฟริกัน อเมริกัน อายุระหว่าง 18-22 ปี โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนปลายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ จำนวน 200 คน พบว่า ร้อยละ 53 มีความคิดเห็นว่าการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีผลต่อการตัดสินใจใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์

แมคโดนัลด์ ดิชแมนน์ (Macdonald Dichman, 1991) ได้ศึกษาเรื่องกิจกรรมทางเพศของเยาวชนในชนบทของรัฐอัลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 280 คน พบว่า การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์และการใช้สารเสพติดมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์

ชูนิิน และ ฮิงสัน (Strunin and Hingson, 1992) ศึกษาการใช้เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ยา และพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น โดยสัมภาษณ์วัยรุ่นอายุ 16-19 ปี จำนวน 1,990 คน ทางโทรศัพท์ พบว่า ร้อยละ 64 มีการร่วมเพศภายหลังการดื่มสุรา ร้อยละ 15 ภายหลังการใช้สารเสพติด และร้อยละ 49 ชอบที่จะมีเพศสัมพันธ์ถ้าตนเองและคู่เพศสัมพันธ์ได้ดื่มสุรา

สเน็ดดอนและเครเมอร์ (Sneddon & Cremer, 1992 : 295-304) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมและทัศนคติทางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยในประเทศไอร์แลนด์เหนือ โดยกลุ่ม ตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 2 กลุ่มที่ศึกษาอยู่ระหว่างปี พ.ศ. 2530 และ พ.ศ. 2531 เป็นเพศหญิง จำนวน 419 คน และเพศชายจำนวน 201 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายร้อยละ 50 เคยมีเพศสัมพันธ์ โดยที่ร้อยละ 35 มีคู่เพศสัมพันธ์ 1 คน และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงร้อยละ 44 เคยมีเพศสัมพันธ์ โดยที่ร้อยละ 49 มีคู่เพศสัมพันธ์ 1 คน นอกจากนี้ยังพบว่า มีเพียง 1 ใน 3 ที่มีความตั้งใจจะใช้ถุงยางอนามัยในครั้งต่อไป และมากกว่าร้อยละ 53 ระบุว่า การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีผลต่อการตัดสินใจในการใช้ถุงยางอนามัย

แคลงเกอร์ และคณะ (Klanger, Tydent T, et al, 1993) ศึกษาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในเมือง Upsala ประเทศสวีเดน จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไฮสคูล จำนวน 383 คน พบว่า การดื่มสุรามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ริคเชอร์ และคณะ (Richer DL, et al, 1993) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ถุงยางอนามัย และจำนวนคู่เพศสัมพันธ์ในนักเรียนไฮสคูล ระดับ 9-12 จำนวน 3,893 คน พบว่า การดื่มสุรา การใช้ยาเสพติด และการสูบบุหรี่ มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับ พฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น

เอปไตน์ และคณะ (Eptein JA, et al, 1994) ศึกษาปัจจัยที่ทำนายการมีพฤติกรรมเสี่ยงของ นักเรียนระดับ 7 จากโรงเรียนในนิวยอร์ก 3 แห่ง พบว่า การใช้สารเสพติด ดื่มสุรา สูบบุหรี่ที่เพิ่มขึ้นมีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมทางเพศ

2. การใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์เพศ

ปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่น คือ สื่อที่มีส่วนกระตุ้นความรู้สึกทางเพศ ซึ่งสื่อต่างเหล่านี้ส่วนใหญ่เสนอความรู้ที่ไม่ถูกต้องในเรื่องเพศ เมื่อวัยรุ่นได้อ่าน ดู หรือ ฟัง ย่อมจะส่งผลให้เกิดความรู้สึกนึกคิดที่ผิดในเรื่องเพศ และถูกถ่ายทอดออกมาเป็นพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ถูกต้องได้ ดังเช่นจากการศึกษาของชวชนม สกนธวัฒน์ และคณะ (2529) ได้ศึกษาเรื่อง ความรู้ ทัศนคติ การปฏิบัติตน

เกี่ยวกับการเจริญพันธุ์และการคุมกำเนิดของวัยรุ่นในจังหวัดขอนแก่น พบว่า พฤติกรรมที่มีส่วนกระตุ้นให้เกิด อารมณ์เพศในระดับรุนแรง ได้แก่ การอ่านหนังสือปกขาว หรือการดูภาพการร่วมเพศ ร้อยละ 33 รองลงมาคือ การดูภาพยนตร์แสดงการร่วมเพศ ร้อยละ 30 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาเชิงสำรวจของศุภจรี วชิริวัฒน์ (2533) ใน กรุงเทพฯ ที่ศึกษาความรู้ ทักษะคิดเกี่ยวกับเพศและประสบการณ์เกี่ยวกับเพศและโรคเอดส์ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 357 คน พบว่า สื่อที่มีส่วนกระตุ้นความรู้สึทางเพศมากที่สุด คือ การอ่านหนังสือที่มุ่งเสนอเกี่ยวกับ เพศสัมพันธ์โดยเฉพาะ

จุฑามารธ นุชนารถ (2531 : 76 - 77) ได้ศึกษาเรื่อง การมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญในจังหวัด สุพรรณบุรี พบว่า การดูภาพยนตร์ที่แสดงการร่วมเพศมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การมี เพศสัมพันธ์ กล่าวคือ นักศึกษาที่เคยดูจะมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 39.6 และนักศึกษาที่ไม่เคยดูจะมีเพศสัมพันธ์เพียง ร้อยละ 5.5 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของอังสนา บุญธรรม (2535) ที่ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเขตชนบทกับเขตเมือง จังหวัดนครราชสีมา พบว่า ปัจจัยที่สามารถทำนายระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ ได้แก่ การดูเทปโทรทัศน์หรือ ภาพยนตร์ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ การอ่านหนังสือลามกและ ประภาพร โอภาสสวัสดิ์ (2537) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดชลบุรี โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 - 3 จำนวน 600 คน เป็นเพศชาย 300 คน และเพศหญิง 300 คน โดยแบ่งพฤติกรรมทางเพศออกเป็น 3 ด้านคือ การจับมือถือแขน การกอดจูบ และการร่วมเพศ พบว่า ร้อยละ 63.6 ร้อยละ 44.9 และร้อยละ 41.3 ของนักเรียนที่เคยอ่านหนังสือแทรกเร้าอารมณ์เพศเคยจับมือถือแขน กอดจูบ และร่วมเพศกับคู่อริ ตามลำดับ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างการดูภาพยนตร์แทรกเร้าอารมณ์เพศมีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมทางเพศนั้น พบว่า ร้อยละ 67.5 ร้อยละ 47.9 และร้อยละ 46.6 ของนักเรียนที่เคยดูภาพยนตร์แทรกเร้าอารมณ์เพศ เคยจับมือถือแขน, กอดจูบ และร่วมเพศกับคู่อริ ตามลำดับ

จรรยา ดวงแก้ว (2539 : 96-97) ทำการศึกษาเรื่อง ความรู้ ทักษะคิด และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4-6 จำนวน 400 คน เป็นเพศชาย 201 คน และเพศหญิง 199 คน พบว่า นักเรียนที่เคยไปเที่ยวสถานเริงรมย์มีเพศสัมพันธ์สูงกว่านักเรียนที่ไม่เคยไปเที่ยวสถานเริงรมย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยพบว่านักเรียนร้อยละ 42.3 ที่เคยไปเที่ยวสถานเริงรมย์เคยมีเพศสัมพันธ์ ส่วนนักเรียนที่ไม่เคยไปเที่ยวสถานเริงรมย์ พบว่าเคยมีเพศสัมพันธ์เพียงร้อยละ 5.2

ขวัญชนก ศิริวิฒนากาญจน์ (2541 : 76) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่สามารถร่วมทำนายการมีเพศสัมพันธ์ของเยาวชนหญิงโสด ในสังกัดศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดอุดรธานี โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาหญิงอายุ 15-24 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญและเรียนแบบทางไกล ในสังกัดศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดอุดรธานี จำนวน 433 คน พบว่า แหล่งที่นักเรียนส่วนมาก ได้รับความรู้เรื่องเพศ

คือ จากหนังสือทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องเพศ รองลงมาคือ จากโทรทัศน์/วิดีโอ คิดเป็นร้อยละ 24.0 และ 20.1 ตามลำดับ นอกจากนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 25.4 (จำนวน 110 คน) เคยมีเพศสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างที่เคยร่วมเพศร้อยละ 38.6 เคยอ่านหนังสือปลุกเร้าอารมณ์เพศ ร้อยละ 38.3 เคยดูโทรทัศน์ วิดีโอ หรือภาพยนตร์ปลุกเร้าอารมณ์เพศ เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ทางสถิติพบว่า หนังสือปลุกเร้าอารมณ์เพศ โทรทัศน์ วิดีโอ และภาพยนตร์ปลุกเร้าอารมณ์เพศ มีความสัมพันธ์กับการร่วมเพศอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่เคยดูภาพยนตร์ปลุกเร้าอารมณ์เพศเคยมีเพศสัมพันธ์สูงกว่ากลุ่มที่ไม่เคยดู

3. การเที่ยวสถานเริงรมย์กับพฤติกรรมทางเพศ

การเที่ยวสถานเริงรมย์เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้หนุ่มสาวสามารถใกล้ชิด ถูกเนื้อต้องตัวและทำความรู้จักเพศตรงข้ามได้โดยง่าย อีกทั้งการเที่ยวสถานเริงรมย์ มักจะเป็นพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่เกิดขึ้นร่วมกับการดื่มสุราและการใช้สารเสพติด สอดคล้องกับ จันทรเพ็ญ ชูประภาวรรณ (2543 : 87) ที่ได้กล่าวว่า การเพิ่มขึ้นของสถานเริงรมย์และแหล่งบันเทิงต่างๆ เป็นแรงเสริมให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร มีการสำส่อนทางเพศระหว่างวัยรุ่นด้วยกัน หรือการไปเที่ยวหาหญิงบริการทางเพศที่แอบแฝง ในสถานเริงรมย์ ก่อให้เกิดปัญหาพฤติกรรมในวัยรุ่นจากการศึกษาของ จุฑามาศ นุชนารถ (2531 : 75) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การมีเพศสัมพันธ์ และการคุมกำเนิดของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญในจังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า การเที่ยวสถานเริงรมย์มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ผู้ที่เคยเที่ยวสถานเริงรมย์เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 41.6 และผู้ที่ไม่เคย เที่ยวสถานเริงรมย์ เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 9.8

จันทนัช ทองศิริ (2539) ได้ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในจังหวัดน่าน พบว่า การพักอาศัยใกล้สถานเริงรมย์และสถานบริการทางเพศเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น กล่าวคือ นักศึกษาที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่มีพักอาศัยอยู่ใกล้สถานเริงรมย์ หรือแหล่งบริการทางเพศเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของอรอุษา จันทรวิวุธ (2544) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ พบว่า วัยรุ่นที่มีโอกาสการเข้าถึงสถานเริงรมย์จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่าวัยรุ่นที่มีโอกาสเข้าถึงสถานเริงรมย์น้อยกว่า

จากการศึกษาของประภาพร โอภาสสวัสดิ์ (2537) เรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตจังหวัดชลบุรี โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่ศึกษาในระดับอาชีวศึกษาชั้นปีที่ 1-3 จากโรงเรียนรัฐบาลและเอกชนจำนวน 600 คน เป็นเพศชาย 300 คน และเพศหญิง 300 คน โดยแบ่งพฤติกรรมทางเพศออกเป็น 3 ด้านคือ การจับมือถือแขน การกอดจูบ และการร่วมเพศ พบว่า นักเรียนที่เคยไปเที่ยวสถานเริงรมย์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศทั้ง 3 ด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยร้อยละ 73.3 ของนักเรียนที่เคยไปเที่ยวสถานเริงรมย์เคยจับมือถือแขนกับคูรัก ร้อยละ 51.0 ของนักเรียนที่เคยไปเที่ยวสถานเริงรมย์เคยกอดจูบกับคูรัก และร้อยละ 47.6 ของนักเรียนที่เคยไปเที่ยวสถานเริงรมย์เคยร่วมเพศกับคูรัก

จรรยา ดวงแก้ว (2539 : 96-97) ทำการศึกษาเรื่อง ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ชั้นปีที่ 4-6 จำนวน 400 คน เป็นเพศชาย 201 คน และเพศหญิง 199 คน พบว่า นักเรียนที่เคยอ่านหนังสือ และดูภาพยนตร์กระตุ้นอารมณ์เพศ เคยมีเพศสัมพันธ์สูงกว่านักเรียนที่ไม่เคยอ่านหนังสือและไม่เคยดูภาพยนตร์กระตุ้นอารมณ์เพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยพบว่านักเรียนร้อยละ 73.0 และ 37.5 ที่เคยอ่านหนังสือ และดูภาพยนตร์กระตุ้นอารมณ์เพศเคยมีเพศสัมพันธ์ ส่วนนักเรียนที่ไม่เคยอ่านหนังสือและไม่เคยดูภาพยนตร์กระตุ้นอารมณ์เพศ พบว่าเคยมีเพศสัมพันธ์เพียงร้อยละ 2.2 และ 1.2 ตามลำดับ

หทัยรัตน์ กิจบำรุง (2546 : 122) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงสังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงชั้นปีที่ 1-3 สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานครจำนวน 402 คน พบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่ไม่เคยเที่ยวสถานเริงรมย์ (ร้อยละ 66.1) เมื่อแยกเป็นกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ พบว่า กลุ่มที่เคยเที่ยวสถานเริงรมย์เคยมีเพศสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มที่ไม่เคยเที่ยวสถานเริงรมย์ (ร้อยละ 48.8 และ 30.2 ตามลำดับ)

4. การมีคูรักรับพฤติกรรมทางเพศ

หนุ่มสาวที่เป็นคูรักรักกันย่อมใส่ใจความรู้สึกของกันและกัน ไม่อยากจะทำใจคนรักและการเข้าใจคูรักรักของตนย่อมมีผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างคนทั้งสอง คูรักรักจึงจำเป็นต้องแสดงพฤติกรรมอ่อนอ่อนผ่อนตามกัน ดังเช่น จากการศึกษาของ ศรีสุดา โทคา (2541) เรื่องพฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่กำหนดความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันการติดเชื้อเอดส์ของเด็กวัยรุ่นชาย โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ที่กำลังศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 1,108 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ผลการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่กำหนดความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัย เพื่อป้องกันการติดเชื้อเอดส์ของเด็กวัยรุ่นชาย พบว่า เจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงคนรักและบรรทัดฐานของกลุ่มผู้ใกล้ชิดเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงคนรักเป็นตัวทำนายความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงคนรักเพื่อป้องกันการติดเชื้อเอดส์ของเด็กวัยรุ่นชาย โดยที่เจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงคนรักมีน้ำหนักในการทำนายความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยมากกว่าบรรทัดฐานของกลุ่มผู้ใกล้ชิดเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงคนรัก

ประภาพร โอภาสสวัสดิ์ (2537) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศ ของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดชลบุรี โดยได้แบ่งพฤติกรรมทางเพศออกเป็น 3 ด้านคือ การจับมือถือแขน การกอดจูบ และการร่วมเพศ พบว่า นักเรียนที่มีคูรักรักนั้นมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศ คือ ร้อยละ 90.4 58.4 และ 46.3 ของนักเรียนที่มีคูรักรักเคยจับมือถือแขน กอดจูบ และร่วมเพศกับคนรัก ตามลำดับ

ศักดิ์ สามูล (2545 : 55-58) ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน กรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเอกชน ในเขต

กรุงเทพมหานคร จำนวน 500 คน เป็นเพศชาย 250 คน และเพศหญิง 250 คน พบว่า นักเรียนร้อยละ 65.4 (326 คน) เคยมีเพศสัมพันธ์ โดยส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคู่อริ และรองลงมาคือ เพื่อน (ร้อยละ 56.4 และ 5.8 ตามลำดับ) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของจรรยา ดวงแก้ว (2539) ที่ทำการ ศึกษาเรื่อง ความรู้ ทัศนคติ และ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4-6 จำนวน 400 คน เป็นเพศชาย 201 คน และเพศหญิง 199 คน พบว่า นักเรียน ร้อยละ 19.0 (76 คน) เคยมีเพศสัมพันธ์ โดยส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคู่อริ และรองลงมาคือ เพื่อน (ร้อยละ 53.9 และ 43.4 ตามลำดับ)

3. ลักษณะของที่พักอาศัย

ลักษณะของที่พักอาศัยนับว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมต่างๆของวัยรุ่น โดยเฉพาะ กรณีที่นักศึกษาต้องมาพักอาศัยอยู่กับเพื่อน หรือเช่าหอพักตามลำพัง ทำให้อยู่ห่างจากการควบคุมดูแลด้วย กฎเกณฑ์ของครอบครัวมีความอิสระในการปกครองตนเอง และการอยู่ตามลำพังอย่างอิสระ ทำให้เกิดความเป็น ส่วนตัว และมีบรรยากาศที่อาจทำให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย วัยรุ่นสามารถแสดงพฤติกรรมต่างๆที่สามารถ ตอบสนองความต้องการของตนเองได้โดยสะดวก โดยเฉพาะในการตอบสนองความต้องการทางเพศ ในเรื่อง ลักษณะของที่พักอาศัยนี้นายแพทย์อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม (สภาสังคมสงเคราะห์, 2531 : 24) ได้อธิบายถึง ในเรื่องความรักในวัยรุ่นตอนหนึ่งว่า ปัจจุบัน นักเรียนนักศึกษา “พลัดถิ่น” มีปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาสูง มาก เพราะการจากบ้านเข้ามาเรียนในเมืองใหญ่ และเช่าหอพัก โดยไม่มีผู้ดูแลนี้ เด็กมีอิสระในการพบปะกัน ดังเช่น การศึกษาของพรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า (2528 : 55) เรื่องการยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษา มหาวิทยาลัย โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยปีด สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย จำนวน 568 คน พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพัก แฟลต และบ้านเช่า ยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสสูง ร้อยละ 37 ในขณะที่นักศึกษาที่ อยู่กับบิดามารดา มีการยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสสูง ร้อยละ 32.6 แสดงให้เห็นแนวโน้มที่นักศึกษาที่ อาศัยอยู่ตามหอพัก แฟลต บ้านเช่า ยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์สูงกว่านักศึกษาที่อยู่กับบิดามารดา

จุฑามาศ นุชนารถ (2531 : 78) ศึกษาเรื่องการมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญในจังหวัดสุพรรณบุรี โดยกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีจำนวน 836 คน เป็นชาย 411 คน และหญิง 425 คน พบว่า ประชากรส่วนใหญ่พักอยู่กับบิดามารดาร้อยละ 12.1 อยู่กับ ญาติพี่น้อง ร้อยละ 11.4 อยู่กับเพื่อนหรือหอพักร้อยละ 3.7 อาศัยอยู่วัดและที่อื่นๆร้อยละ 2.1 นอกจากนี้พบว่า นักเรียนที่ไม่ได้พัก อาศัยอยู่กับบิดามารดา หรือญาติพี่น้อง เคยมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา หรือญาติพี่น้อง คิดเป็นร้อยละ 36.7 และ 22.5 ตามลำดับ สอดคล้องกับการศึกษาของ จุฬารัตน์ หัวหาญ (2539 : 87) เรื่อง พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชายในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดสุรินทร์ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ชั้นปีที่ 4-6 จำนวน 150 คน และ นักเรียนชายชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1-3 จำนวน 284 คน รวม 434 คน พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่

กับพ่อ-แม่/ ญาติ-ผู้ปกครอง ซึ่งนักเรียนกลุ่มนี้ ร้อยละ 23.1 เคยมีเพศสัมพันธ์ และร้อยละ 76.9 ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ ส่วนนักเรียนที่อยู่หอพักนั้น ร้อยละ 48.3 เคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 51.7 ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ เมื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ทางสถิติแล้วพบว่า ที่พักในปัจจุบันเป็นปัจจัยเสริมที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

ศันสนีย์ นัทธีศิริ (2536) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ในกลุ่มนักศึกษาชาย ระดับปริญญาตรีวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิชาอาชีวศึกษา และสายอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชายสาขาอาชีวศึกษา 262 คน และสายอุดมศึกษา 384 คน พบว่า นักศึกษาชายที่อยู่ในครอบครัวเดี่ยว (มีทั้งบิดาและมารดา) จะมีพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ดีกว่า นักศึกษาชายที่อยู่ในครอบครัวที่มีเฉพาะบิดาหรือมารดา 1.9 เท่า

ชุลีพร อินทรไพบูลย์ (2536) ศึกษาค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักเรียนวัยรุ่นอายุระหว่าง 16-19 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 6 สายสามัญ จำนวน 209 ราย นักเรียน ปวช.ชั้นปีที่ 3 สายอาชีพแผนกพาณิชยการ 398 ราย แผนกช่างอุตสาหกรรม 299 ราย เป็นนักเรียนชาย จำนวน 450 ราย และเป็นนักเรียนหญิงจำนวน 456 ราย จากโรงเรียน 17 แห่ง พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีที่พักอาศัยแตกต่างกัน คือ อยู่หอพักหรือบ้านเช่า อยู่กับบิดาและมารดา อยู่กับบิดาหรือมารดา อยู่กับญาติพี่น้องหรือคนรู้จัก มีค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศไม่แตกต่างกัน

ศรีพัทธา อาริวงค์ (2539) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนที่ทำงานโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดนครราชสีมา พบว่า กลุ่มที่พักอาศัยอยู่บ้านเช่ามีค่าคะแนนพฤติกรรมทางเพศมากที่สุด และแตกต่างจากผู้ที่พักอาศัยอยู่บ้านตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับการศึกษาของสุทธิลักษณ์ ตั้งกุลบริบูรณ์ และคณะ (2541) ที่ศึกษาเรื่อง ทักษะติดต่อบริการทางเพศ ความเชื่อ อานาภายใน-ภายนอกตน ด้านสุขภาพ และ พฤติกรรมทางเพศที่ เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักศึกษาอาชีวศึกษา และนักเรียนมัธยม ศึกษาตอนปลายในจังหวัดขอนแก่น พบว่า ผู้ที่พักอาศัยอยู่ในสถานที่ที่ไม่ใช่บ้านของตน โดยเฉพาะหอพักและวัดเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงสูงกว่าการพักอาศัยในลักษณะอื่นๆ และเมื่อพิจารณาในด้านผู้ที่พักอาศัยร่วมด้วย พบว่า ผู้ที่พักอาศัยอยู่คนเดียวมีคะแนนเฉลี่ยของการมีพฤติกรรมทางเพศที่สูงกว่ากลุ่มอื่นๆ

นอกจากนี้ ศรีสุดา โภคา (2541) ซึ่งทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่กำหนดความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันการติดเชื้อเอดส์ของเด็กวัยรุ่นชาย โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ที่กำลังศึกษาในโรงเรียน สังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 1,108 คน พบว่า นักเรียนชายจำนวน 999 คน พักอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง (ได้แก่ บิดาและมารดา บิดาหรือมารดา และญาติสนิท) ในจำนวนนี้ ร้อยละ 12.6 (126 คน) เคยมีเพศสัมพันธ์ และมีนักเรียนชายจำนวน 109 คน ที่ไม่ได้พักอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง (ได้แก่ พักอาศัยกับเพื่อนในหอพักหรือบ้านเช่า พักอยู่คนเดียวในหอพัก หรือบ้านเช่า และพักอยู่คนเดียว ในบ้านส่วนตัว) ในจำนวนนี้ร้อยละ 20.2 (22 คน) เคยมีเพศสัมพันธ์ สอดคล้องกับประพิมพ์พร อินพาทรม (2543 : 92) ที่

ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ยังพบความสัมพันธ์ระหว่างที่פקอาศัยของนักเรียนกับการใช้สารเสพติดที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 คือ นักเรียนที่พอกอยู่ตามหอพักหรือบ้านเช่ามีพฤติกรรมการใช้สารเสพติดมากกว่านักเรียนที่พอก กับบิดามารดา

ขวัญชนก ศิริวัฒนกาญจน์ (2541 : 93) พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่สามารถร่วมทำนายการมีเพศสัมพันธ์ของเยาวชนหญิงโสดในสังกัดศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จังหวัดอุดรธานี โดยกลุ่มตัวอย่างเยาวชนหญิง อายุระหว่าง 15-24 ปี จำนวน 433 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 25.4 เคยมีเพศสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างที่พอกอยู่บ้านเช่ากับเพื่อน เคยมีเพศสัมพันธ์ถึงร้อยละ 63.6 รองลงมา คือ กลุ่มที่อยู่หอพัก ร้อยละ 59.4 สำหรับกลุ่มที่อยู่กับบิดามารดา ญาติ หรือผู้ปกครอง เคยร่วมเพศเพียงร้อยละ 19.4 นอกจากนี้ยังพบว่าความมีอิสระในการออกจากที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น โดยวัยรุ่นที่มีอิสระในการออกจากที่พักอาศัยมากจะเคยมีเพศสัมพันธ์มากกว่าวัยรุ่น ที่มีอิสระปานกลาง และวัยรุ่นที่มีอิสระน้อย

วิมลมาศ และเจนพจน์ จันทร์เชื้อ (2544) ทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ถึงปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดกองมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งโรงเรียนอยู่ในเขตเทศบาลเมืองอุดรดิษฐ์ ภาคการศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2543 จำนวน 379 คน พบว่า มีนักเรียนชาย 34 คน (ร้อยละ 8.9) และนักเรียนหญิง 11 คน (ร้อยละ 2.9) ที่เคยมีเพศสัมพันธ์ โดยร้อยละ 35 ของนักเรียนชายมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกที่หอพัก และร้อยละ 18.2 ของนักเรียนหญิงที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกที่หอพัก

หทัยรัตน์ กิจบำรุง (2546 : 121) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียน อาชีวหญิงส่วนใหญ่พอกอาศัยอยู่กับบิดามารดา นักศึกษาที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์พอกอาศัย กับบิดามารดาร้อยละ 80.43 และกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์ที่พอกอาศัยอยู่กับบิดามารดามีเพียงร้อยละ 67.50 การพอกอาศัยกับญาติในกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีมากถึงร้อยละ 26.25 กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ มีเพียงร้อยละ 17.40 การพอกอาศัยอื่นๆ เช่น พกพร้อมกับเพื่อนหญิง พกพร้อมกับเพื่อนชาย พกคนเดียว เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 6.25 และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 2.17 กล่าวโดยสรุปคือนักศึกษาที่พอกอาศัยกับญาติ พกพร้อมกับเพื่อนหญิง พกพร้อมกับเพื่อนชาย พกคนเดียว กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีมากกว่ากลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ ส่วนนักศึกษาที่พอกอาศัยกับบิดามารดานั้น กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีน้อยกว่ากลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์

ในต่างประเทศ การศึกษาของแมคโดนัลด์ (Mac Donald, 1990) ในเรื่องพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ในกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัย พบว่า นักศึกษาที่พอกอาศัยอยู่กับเพื่อน มีพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มากกว่านักศึกษาที่พอกอาศัยอยู่กับบิดามารดา หรือญาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

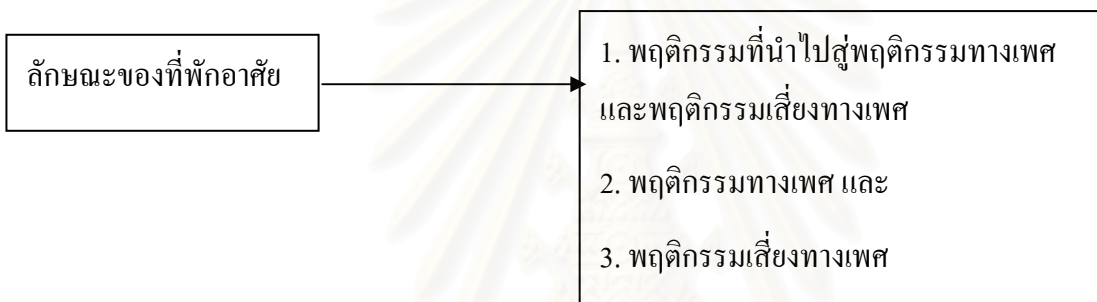
จากการศึกษาที่ผ่านมาพอจะกล่าวได้ว่า ลักษณะของที่พักอาศัยนั้นส่งผลต่อการดำเนินชีวิตและการแสดงออกต่างๆของผู้ที่อยู่อาศัยพอสมควร เนื่องจากการที่วัยรุ่นไม่ได้พักอาศัยอยู่กับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ทำให้วัยรุ่นมีอิสระการพักอาศัยมากขึ้น จึงสามารถแสดงพฤติกรรมต่างๆรวมไปถึงการมีเพศสัมพันธ์ได้ง่ายกว่าวัยรุ่นที่พักอาศัยกับผู้ปกครองซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของผู้ใหญ่

4. กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ นักศึกษามหาวิทยาลัยที่อยู่หอพักและพักอาศัยอยู่กับครอบครัว” ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการศึกษาไว้ดังนี้คือ

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา มหาวิทยาลัยที่อยู่หอพักและพักอาศัยอยู่กับครอบครัว” มีขั้นตอนและวิธีการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็นนักศึกษาในระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยสังกัดสำนักงานการอุดมศึกษา (สกอ.) กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานครและเขตปริมณฑล ที่มีหอพักภายในมหาวิทยาลัย โดยเป็นสถาบันการศึกษาของรัฐ 8 แห่ง และสถาบันการศึกษาเอกชน 5 แห่ง โดยมีจำนวนนักศึกษาในปีการศึกษา 2546 ทั้งหมด 203,721 คน (ข้อมูลจากเว็บไซต์ของทบวงมหาวิทยาลัย, 2548)

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาในระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานครและเขตปริมณฑล ที่มีอายุ 20 ปีขึ้นไป จำนวน 500 คน คำนวณขนาดตัวอย่างโดยใช้สูตรของ Taro Yamane

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างมีดังนี้

1. สํารวจจำนวนประชากรนักศึกษามหาวิทยาลัยที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่มีหอพักภายในมหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2546 ซึ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ 8 แห่ง ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี สถาบันอุดมศึกษาเอกชน 5 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ และมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

ประเภทของสถาบัน	จำนวนมหาวิทยาลัย	จำนวนนักศึกษา
สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ	8	121,555
สถาบันอุดมศึกษาเอกชน	5	82,166

รวม	13	203,721

2. จับสลากเลือกมหาวิทยาลัยตามสัดส่วนจำนวนมหาวิทยาลัย 2 : 1 จะได้มหาวิทยาลัยรัฐ 4 แห่ง จาก 8 แห่ง ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ส่วนมหาวิทยาลัยเอกชน เอกชน 2 แห่ง จาก 5 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ซึ่งจำนวนนักศึกษาในมหาวิทยาลัยทั้ง 6 แห่ง มีจำนวนดังตาราง

ชื่อมหาวิทยาลัย	จำนวนนิสิต/นักศึกษา
จุฬาฯ	18,005
ธรรมศาสตร์	22,259
เกษตรศาสตร์	28,714
มศว.	9,787
หัวเฉียว	7,308
ธุรกิจบัณฑิต	19,197
รวม	105,270

3. กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของTaro Yamane (อ้างอิงในประกอบ กรรณสูตร, 2538 : 10-11) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

จำนวนนักศึกษาทั้งหมด (N) = 203,721 คน
ค่าความคลาดเคลื่อน (e) = 0.05
คำนวณได้จำนวนตัวอย่าง (n) = 399 คน

เพื่อป้องกันการสูญเสียระหว่างการเก็บข้อมูล เช่น การตอบแบบสอบถามไม่ครบ หรือการไม่ได้รับแบบสอบถามคืน และเพื่อให้มีตัวอย่างมากพอในการวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งจะทำให้เห็นภาพของความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ ได้อย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงได้เตรียมแบบสอบถามที่ใช้เก็บข้อมูลทั้งหมด 650 ชุด และได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์กลับคืนมาจริง 618 ชุด

4. คำนวณขนาดตัวอย่างที่จะต้องเก็บข้อมูลในแต่ละมหาวิทยาลัย โดยการเทียบสัดส่วน (Proportion) โดย

มหาวิทยาลัยที่มีนักศึกษามาก ผู้วิจัยเก็บตัวอย่างมาก มหาวิทยาลัยที่มีนักศึกษาน้อย ผู้วิจัยเก็บตัวอย่างน้อย

จำนวนตัวอย่างที่คาดว่าจะได้คือ

ชื่อมหาวิทยาลัย	จำนวนนิสิต/ นักศึกษา	จำนวนตัวอย่างตามสัดส่วน	ขนาดตัวอย่าง	
			นักศึกษาที่อยู่หอพัก	นักศึกษาที่อยู่กับครอบครัว
จุฬาฯ	18,005	$18,005 \times 618 / 105,270 = 106$	53	53
ธรรมศาสตร์	22,259	$22,259 \times 618 / 105,270 = 130$	65	65
เกษตรศาสตร์	28,714	$28,714 \times 618 / 105,270 = 168$	84	84
มศว.	9,787	$9,787 \times 618 / 105,270 = 58$	29	29
หัวเฉียว	7,308	$7,308 \times 618 / 105,270 = 44$	22	22
ธุรกิจบัณฑิต	19,197	$19,197 \times 618 / 105,270 = 112$	56	56
รวม	105,270	618	309	309

5. ผู้วิจัยพยายามเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างในแต่ละมหาวิทยาลัยจำแนกตามเพศ โดยครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างที่เก็บเป็นเพศชาย และอีกครึ่งหนึ่งเป็นเพศหญิงเพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์ข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้ดัดแปลงขึ้นเองโดยผ่านความเห็นชอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ข้อมูลของผู้ตอบจะถูกเก็บไว้เป็นความลับ และการนำเสนอข้อมูลเป็นการนำเสนอแบบภาพรวม ไม่ใช่ข้อมูลของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เพื่อให้ให้นักศึกษาตอบแบบสอบถามตามความจริงมากที่สุด โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ส่วนคือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ทางด้านประชากร เศรษฐกิจ และสังคม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมต่างๆที่จะนำไปสู่พฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา ใน 5 ด้าน ได้แก่ การใช้สื่อกระตุ้นทางเพศ การดื่มสุรา การใช้สารเสพติด การเที่ยวสถานเรีงรมย์ และ การมีคู่อรัก

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาใน 5 ด้านคือ ได้แก่ การนัดหมายกับคู่อริ การจับมือถือแขน การกอดจูบ การมีเพศสัมพันธ์ และการสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (ถามถึงพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยกับ บุคคลกลุ่มต่างๆที่มีเพศสัมพันธ์ด้วย)

ในการนำข้อคำถามไปใช้กับตัวอย่าง ผู้วิจัยพิมพ์ข้อคำถามพฤติกรรมต่างๆเรียงตามลำดับจากข้อคำถามในตอนที่ 1 ถึง ตอนที่ 4 แต่ไม่ได้พิมพ์หัวข้อว่า พฤติกรรมเหล่านั้นข้อใดจัดอยู่ในกลุ่มใด เพื่อให้ตัวอย่างมีความรู้สึกว่าการถามพฤติกรรมต่างๆที่ตนกระทำอยู่นั้นเป็นพฤติกรรมที่สื่อไปในทางที่เสื่อมเสีย

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องพฤติกรรมทางเพศ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากหลักสูตร หนังสือเรียน เอกสารต่างๆ วิทยานิพนธ์ และรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. ศึกษาหลักเกณฑ์ และวิธีการสร้างแบบสอบถามจากหนังสือ ตำรา และเอกสารต่างๆ
3. สร้างแบบสอบถามตามเกณฑ์และกรอบเนื้อหาที่ต้องการศึกษา
4. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์พิจารณาตรวจสอบความตรงของเนื้อหา การใช้ภาษา การเรียงลำดับคำถาม พร้อมทั้งขอคำแนะนำในการแก้ไขปรับปรุง
5. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วเสนอผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity)
6. นำเครื่องมือไปทดลองใช้ เพื่อทดสอบความเหมาะสมและความชัดเจนของสำนวนภาษาตามที่ผู้ทรงคุณวุฒิแนะนำ โดยนำไปทดสอบกับนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 30 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สุ่มตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยต่างๆดังกล่าวมาแล้ว การเลือกนักศึกษาที่เป็นตัวอย่างจึงใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง**เกือบทั้งหมด** โดยเดินทางไปยังคณะต่างๆเพื่อแจกแบบสอบถาม จากนั้นรอเก็บแบบสอบถามอยู่ห่างๆ มีข้อมูลบางส่วนที่ใช้ผู้ช่วยวิจัยซึ่งเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่เป็นตัวอย่างช่วยเก็บข้อมูลให้ โดยที่ผู้วิจัยได้นัดหมายกับผู้ช่วยวิจัยแล้วให้ทดลองทำแบบสอบถามทั้งฉบับก่อน จากนั้นให้ซักถามประเด็นที่ไม่เข้าใจ ผู้วิจัยได้ทำการอธิบายข้อสงสัยให้ผู้ช่วยเก็บข้อมูลฟังจนเข้าใจ จากนั้นจึงให้ช่วยเก็บข้อมูลตามลักษณะตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้ระบุไว้

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ช่วยในการประมวลข้อมูล และจัดทำตารางวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อนำเสนอและสรุปผลการวิจัย โดยจะนำเสนอเป็น 3 ส่วนใหญ่ๆด้วยกันคือ

1. แสดงข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากแบบสอบถามจำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย 3 ประเภท คือ หอพักของมหาวิทยาลัย หอพักเอกชน และครอบครัว โดยการใช้ตารางแจกแจงความถี่ (Frequencies table) โดยระบุค่าของข้อมูลเป็นจำนวน ร้อยละ เพื่อพรรณนาลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาทางด้านประชากร เศรษฐกิจ สังคม พฤติกรรมที่นำไปสู่พฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และ พฤติกรรมทางเพศของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

2. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมที่นำไปสู่พฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาที่อยู่หอพักและพักอาศัยอยู่กับครอบครัว โดยใช้ตารางเลขไขว้ (Crosstabulation) และสถิติไค-สแควร์ (Chi - Square)

3. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมทางเพศ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาที่อยู่หอพักกับนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัว โดยใช้ตารางเลขไขว้ และสถิติไค-สแควร์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ นักศึกษาที่อยู่หอพักและพักอาศัยอยู่กับครอบครัวในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างครอบคลุม 6 มหาวิทยาลัย ซึ่งมีจำนวนตัวอย่างทั้งสิ้น 618 คน จำแนกออกตามลักษณะของที่พักอาศัย เพศ และประเภทของมหาวิทยาลัย ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลจำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย เพศ และประเภทของมหาวิทยาลัย

ชื่อมหาวิทยาลัย	ขนาดตัวอย่าง						จำนวน ตัวอย่าง
	นักศึกษาที่อยู่หอพัก				นักศึกษาที่พักกับ ครอบครัว		
	หอพักของ มหาวิทยาลัย		หอพักที่ เอกชน ดำเนินการ		ชาย	หญิง	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง			
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	12	14	10	15	23	25	99
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	12	16	10	15	22	24	99
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	19	22	16	22	35	37	151
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ โรฒ	8	10	7	10	15	17	67
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิม พระเกียรติ	10	11	7	10	10	17	65
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	19	25	17	20	36	20	137
รวม	178		159		141	140	618
รวมทั้งสิ้น	337				281		

กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลเป็นนักศึกษาที่อยู่หอพัก 337 คน นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัว 281 คน ซึ่งจำแนกตามมหาวิทยาลัยได้เป็นนักศึกษาตัวอย่างจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 99 คน

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒจำนวน 99 คน 151 คน และ 67 คน ตามลำดับ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเอกชน จำแนกเป็นตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ 65 คน และกลุ่มตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต 137 คน

การนำเสนอข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แสดงข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากแบบสอบถามจำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย 3 ประเภท คือ หอพักของมหาวิทยาลัย หอพักเอกชน และครอบครัว โดยการใช้ตารางแจกแจงความถี่ (Frequencies table) โดยระบุค่าของข้อมูลเป็นจำนวน ร้อยละ เพื่อพรรณนาลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาทางด้านประชากร เศรษฐกิจ สังคม พฤติกรรมที่นำไปสู่พฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และ พฤติกรรมทางเพศของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ตอนที่ 1 ข้อมูลลักษณะพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในด้านประชากร จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ตอนที่ 2 ข้อมูลลักษณะพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ตอนที่ 3 ข้อมูลลักษณะพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในด้านสังคม จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ตอนที่ 4 ข้อมูลพฤติกรรมที่นำไปสู่พฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ตอนที่ 5 ข้อมูลพฤติกรรมทางเพศ จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ตอนที่ 6 ข้อมูลพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ส่วนที่ 2 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมที่นำไปสู่พฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาที่อยู่หอพักและพักอาศัยอยู่กับครอบครัว โดยใช้ตารางเลขไขว้ และสถิติไค-สแควร์

ส่วนที่ 3 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมทางเพศ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาที่อยู่หอพักกับนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัว โดยใช้ตารางเลขไขว้ และสถิติไค-สแควร์

ตอนที่ 1 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมทางเพศ

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลลักษณะพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในด้านประชากร เศรษฐกิจ และสังคม จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลลักษณะพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในด้านประชากร จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ตารางที่ 2 แสดงข้อมูลกลุ่มตัวอย่างในด้านเพศและอายุ

ข้อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัย อยู่กับ ครอบครัว	
	หอพักของมหาวิทยาลัย		หอพักซึ่งมีเอกชนเป็น ผู้ดำเนินการ		รวม		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
2.1 เพศ								
ชาย	67	42.1	80	44.9	147	43.6	141	50.2
หญิง	92	57.9	98	55.1	190	56.4	140	49.8
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0
2.2 อายุ								
ต่ำกว่าและ เท่ากับ 20 ปี	21	13.2	19	10.7	40	11.9	48	17.1
21 ปี	59	37.3	63	35.4	122	36.4	110	39.2
22 ปี	59	37.3	57	32.0	116	34.4	86	30.6
23 ปี	13	8.0	20	11.2	23	9.8	17	6.1
24 ปีขึ้นไป	7	4.2	19	10.7	26	7.8	20	7.1
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0

ตารางที่ 2 จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 618 คน จำแนกออกเป็นนักศึกษาชาย 288 คน และนักศึกษาหญิง 330 คน นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวเพศชายคิดเป็นร้อยละ 50.2 เพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 49.8 ส่วนนักศึกษาที่อยู่หอพักเป็นเพศชายร้อยละ 43.6 และเป็นเพศหญิงร้อยละ 56.4

3.1 สายวิชาที่								
เรียน								
วิทยาศาสตร์	88	55.4	96	53.9	184	54.6	140	49.8
สังคมศาสตร์	71	44.7	82	46.1	153	45.4	141	50.2
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0
3.2 ชั้นปี								
ปีที่ 2	3	1.9	3	1.7	6	1.8	2	0.7
ปีที่ 3	76	47.8	85	47.8	161	47.8	132	47.0
ปีที่ 4	80	50.3	90	50.6	170	50.5	147	52.1
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0
3.3 ประเภทของ								
มหาวิทยาลัย								
รัฐบาล	118	74.2	100	56.2	218	64.7	198	70.5
เอกชน	41	25.8	78	43.8	119	35.3	83	29.5
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0

สถาบันนวัตกรรมการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ 54.6 และนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวร้อยละ 49.8 เรียนสายวิทยาศาสตร์ นอกจากนี้ นักศึกษาที่เรียนสายสังคมศาสตร์ที่อยู่หอพักและพักอาศัยกับครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 45.4 และ 50.2

นักศึกษาส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 4 รองลงมาคือชั้นปีที่ 3 โดยนักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ 50.5 ศึกษาในชั้นปีที่ 4 และนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวร้อยละ 52.1 ศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 4

นักศึกษาที่อยู่หอพักที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรัฐบาลและมหาวิทยาลัยเอกชน คิดเป็นร้อยละ 64.7 และ 35.3 ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัว ร้อยละ 70.5 ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยรัฐบาล และร้อยละ 29.5 ศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน

สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 ข้อมูลลักษณะพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย
ตารางที่ 4 แสดงรายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และรายจ่ายค่าที่พัก ของกลุ่มตัวอย่าง

	อยู่หอพัก			พักอาศัย
ชื่อรายการ	หอพักของ			
	มหาวิทยาลัย	หอพักซึ่งมีเอกชนเป็น ผู้ดำเนินการ	รวม	อยู่กับ ครอบครัว

	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
4.1 รายได้ต่อเดือน								
ไม่เกิน3,000 บาท	31	19.5	22	12.4	53	15.7	69	24.6
3,001-6,000 บาท	61	38.4	58	32.6	119	35.3	117	41.6
มากกว่า 6,000 บาท	67	42.2	98	55.1	165	49.0	95	33.9
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0
4.2 แหล่งที่มาของรายได้ส่วนใหญ่								
ผู้ปกครอง	146	91.8	167	93.8	313	92.9	257	91.5
หารายได้เอง	13	8.2	11	6.2	24	7.1	24	8.5
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0
4.3 รายจ่ายค่าที่พักต่อเดือน								
ไม่ต้องจ่าย	33	20.8	9	5.1	42	12.5	243	86.5
ไม่เกิน 3,000 บาท	120	75.5	122	68.5	242	71.8	25	8.9
3,001-6,000 บาท	6	3.8	46	25.8	52	15.4	13	4.6
มากกว่า 6,000 บาท	0	0.0	1	0.6	1	0.3	0	0.0
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0

จากตารางที่ 4 นักศึกษาที่อยู่หอพักส่วนใหญ่มีรายได้มากกว่า 6,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 49.0 รองลงมาได้ 3,001-6,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 35.3 ส่วนนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวส่วนใหญ่มีรายได้ 3,001-6,000 บาท ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 41.6 รองลงมาได้มากกว่า 6,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 33.9 นักศึกษาส่วนใหญ่ทั้งที่อยู่หอพักและพักอาศัยกับครอบครัวได้รับรายได้จากผู้ปกครอง คิดเป็นร้อยละ 92.9 และ 91.5 ตามลำดับ

นอกจากนี้พบว่า นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวส่วนใหญ่ (ร้อยละ 86.5) ไม่ต้องเสียค่าที่พัก ส่วนนักศึกษาที่อยู่หอพัก พบว่า ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 71.8) เสียค่าที่พักเดือนละ 3,001-6,000 บาท

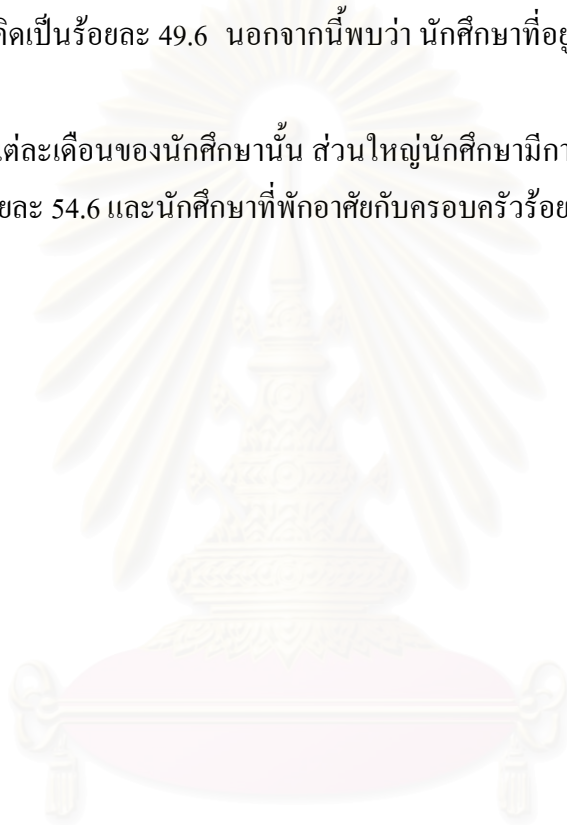
ตารางที่ 5 แสดงรายจ่ายต่อเดือนและสถานะการใช้จ่ายในแต่ละเดือนของกลุ่มตัวอย่าง

ชื่อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัย	
	หอพักของมหาวิทยาลัย		หอพักซึ่งมีเอกชนเป็นผู้ดำเนินการ		รวม		อยู่กับครอบครัว	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
5.1 รายจ่ายต่อเดือน (รวมค่าที่พัก)								
ไม่เกิน 3,000 บาท	11	6.9	3	1.7	14	4.2	81	28.8
3,001-6,000 บาท	90	56.6	77	43.3	167	49.6	144	51.2
มากกว่า 6,000 บาท	58	36.5	98	55.0	156	46.2	56	20.0
รวม	159	100.0	1789	100.0	337	100.0	281	100.0
5.2 สถานะการใช้จ่ายแต่ละเดือน								
เหลือเก็บ	28	17.6	36	20.2	64	19.0	106	37.7
พอดี (ไม่เหลือเก็บ)	93	58.5	91	51.1	184	54.6	123	43.8
บางเดือนไม่พอใช้	31	19.5	43	24.2	74	22.0	42	14.9

ไม่พอเกือบทุก									
เดือน	7	4.4	8	4.5	15	4.5	10	3.6	
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0	

ตารางที่ 5 นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวส่วนใหญ่มีรายจ่ายต่อเดือน 3,001-6,000 บาท ร้อยละ 51.2 รองลงมามีรายจ่ายไม่เกิน 3,000 บาทต่อเดือน ส่วนนักศึกษาที่อยู่หอพักพบว่า ส่วนใหญ่มีรายจ่ายต่อเดือน 3,001-6,000 บาท เช่นเดียวกัน โดยคิดเป็นร้อยละ 49.6 นอกจากนี้พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนส่วนใหญ่มีรายจ่ายมากกว่า 6,000 บาท

สถานะการใช้จ่ายในแต่ละเดือนของนักศึกษานั้น ส่วนใหญ่นักศึกษามีการใช้จ่ายพอดี (ไม่เหลือเก็บ) โดยคิดเป็นนักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ 54.6 และนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวร้อยละ 43.8

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 3 ข้อมูลลักษณะพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในด้านสังคม จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ตารางที่ 6 แสดงการรับรู้พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องสถานเริงรมย์และการดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของ แอลกอฮอล์ของเพื่อน

ชื่อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัย	
	หอพักของมหาวิทยาลัย		หอพักซึ่งมีเอกชนเป็นผู้ดำเนินการ		รวม		อยู่กับครอบครัว	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
6.1. การรับรู้พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องสถานเริงรมย์ของเพื่อน								
เพื่อนสนิท	86	54.1	97	54.6	183	54.3	150	53.4
เพื่อนในคณะ	102	64.2	134	75.3	236	70.0	205	73.0
เพื่อนในมหาวิทยาลัย	110	69.2	134	75.3	244	72.4	196	69.8
6.2 การรับรู้พฤติกรรมดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ของเพื่อน								
เพื่อนสนิท	119	74.8	144	89.9	263	78.0	212	75.4
เพื่อนในคณะ	122	76.7	149	83.7	271	80.4	241	85.8
เพื่อนในมหาวิทยาลัย	123	77.4	144	80.9	267	79.2	228	81.1

จากตารางที่ 6 โดยภาพรวมพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่รับรู้ว่าเป็นเพื่อนสนิท เพื่อนในคณะ และเพื่อนในมหาวิทยาลัยมีพฤติกรรมเที่ยวสถานเริงรมย์ โดยนักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ 54.3 , 70.0 และ 72.4 รับรู้ว่าเพื่อนสนิท เพื่อนในคณะ และเพื่อนในมหาวิทยาลัยเที่ยวสถานเริงรมย์ นักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับครอบครัวที่รับรู้ว่าเป็นเพื่อนสนิท เพื่อนในคณะ และเพื่อนในมหาวิทยาลัย เที่ยวสถานเริงรมย์ คิดเป็นร้อยละ 53.4 , 73.0 และ 69.8

นักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับครอบครัวที่รับรู้ว่าเป็นเพื่อนสนิท เพื่อนในคณะ และเพื่อนในมหาวิทยาลัยดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ คิดเป็นร้อยละ 75.4 , 85.8 และ 81.1 ส่วนนักศึกษาที่อยู่หอพักที่รับรู้ว่าเป็นเพื่อนสนิท เพื่อนในคณะ และเพื่อนในมหาวิทยาลัยดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ คิดเป็นร้อยละ 78.0 , 80.4 และ 79.2

ตารางที่ 7 แสดงข้อมูลการรับรู้พฤติกรรมการใช้สารเสพติดและพฤติกรรมการมีคู่อรัก/แฟนของเพื่อน

ชื่อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัยอยู่กับครอบครัว	
	หอพักซึ่งมีเอกชน							
	หอพักของมหาวิทยาลัย		เป็น ผู้ดำเนินการ		รวม		จำนวน	ร้อยละ
จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
7.1 การรับรู้พฤติกรรมการใช้สารเสพติดของเพื่อน								
เพื่อนสนิท	45	28.3	50	28.1	95	28.2	96	34.2
เพื่อนในคณะ	70	44.0	80	44.9	150	44.5	152	54.1
เพื่อนในมหาวิทยาลัย	74	46.5	86	48.3	160	47.5	141	50.2
7.2 การรับรู้พฤติกรรมการมีคู่อรัก/แฟนของเพื่อน								
เพื่อนสนิท	131	82.4	141	79.2	272	80.7	232	82.6
เพื่อนในคณะ	128	80.5	145	81.5	273	81.0	241	85.8

เพื่อนในมหาวิทยาลัย	124	78.0	140	78.7	264	78.3	222	79.0

ตารางที่ 7 นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวที่รู้ว่าเพื่อนสนิทมีพฤติกรรมใช้สารเสพติด คิดเป็นร้อยละ 28.2 และ 34.2 ตามลำดับ ส่วนการรับรู้พฤติกรรมดังกล่าวของเพื่อนในขณะของนักศึกษาที่อยู่หอพักและพักอาศัยกับครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 44.5 และ 54.1 และในกลุ่มเพื่อนในมหาวิทยาลัยคิดเป็นร้อยละ 47.5 และ 50.2 ตามลำดับ

นักศึกษาที่อยู่หอพักรู้ว่าเพื่อนสนิท เพื่อนในคณะ และเพื่อนในมหาวิทยาลัย มีคูร์ก/แฟน ร้อยละ 80.7 , 81.0 และ 78.3 ส่วนนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับครอบครัวร้อยละ 82.6 , 85.8 และ 79.0 รับรู้ว่าเพื่อนสนิท เพื่อนในคณะ และเพื่อนในมหาวิทยาลัยมีพฤติกรรมดังกล่าว

ตารางที่ 8 แสดงข้อมูลการรับรู้พฤติกรรมคูหนังสือไป๋ หนังสือไป๋ เว็บไป๋ และพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของเพื่อน

ชื่อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัย	
	หอพักของมหาวิทยาลัย		หอพักซึ่งมีเอกชนเป็น ผู้ดำเนินการ		รวม		อยู่กับครอบครัว	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
8.1 ท่านมีเพื่อนที่ดู หนังสือไป๋ หนังสือไป๋ เว็บ ไป๋								
เพื่อนสนิท	102	64.2	116	65.2	218	64.7	195	69.4
เพื่อนในคณะ	111	69.8	126	70.8	237	70.3	211	75.1
เพื่อนในมหาวิทยาลัย	106	66.7	117	65.7	223	66.2	185	65.8
8.2 ท่านมีเพื่อนที่มีเพศ สัมพันธ์กับเพื่อนหรือ แฟน								
เพื่อนสนิท	44	27.7	61	34.3	105	31.2	97	34.5
เพื่อนในคณะ	57	35.9	62	34.8	119	35.8	101	35.9

เพื่อนในมหาวิทยาลัย	57	35.9	62	34.8	119	35.3	96	34.2

ตารางที่ 8 นักศึกษาที่อยู่หอพักรับรู้ว่าเป็นเพื่อนสนิท เพื่อนในคณะ และเพื่อนในมหาวิทยาลัยมีพฤติกรรมดูหนังสือไป หนังสือไป เว็บไป ร้อยละ 64.7 , 70.3 และ 66.2 ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับครอบครัวร้อยละ 69.4 , 75.1 และ 65.8 รับรู้ว่าเป็นเพื่อนสนิท เพื่อนในคณะ และเพื่อนในมหาวิทยาลัยมีพฤติกรรมดังกล่าว

นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวที่รับรู้ว่าเป็นเพื่อนสนิทมีคู่รัก/แฟน คิดเป็นร้อยละ 31.2 และ 34.5 ส่วนการรับรู้พฤติกรรมดังกล่าวของเพื่อนในคณะของนักศึกษาที่อยู่หอพักและพักอาศัยกับครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 35.8 และ 35.9 และในกลุ่มเพื่อนในมหาวิทยาลัยคิดเป็นร้อยละ 35.3 และ 34.2 ตามลำดับ

ตารางที่ 9 แสดงข้อมูลการรับรู้พฤติกรรมซื้อบริการทางเพศและพฤติกรรมขายบริการทางเพศของเพื่อน

ชื่อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัย	
	หอพักของมหาวิทยาลัย		หอพักซึ่งมีเอกชนเป็น ผู้ดำเนินการ		รวม		อยู่กับครอบครัว	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
9.1 ท่านมีเพื่อนที่ซื้อ								
บริการทางเพศ								
เพื่อนสนิท	9	5.7	16	9.0	25	7.4	33	11.7
เพื่อนในคณะ	16	10.1	20	11.2	36	10.7	40	14.2
เพื่อนในมหาวิทยาลัย	25	15.7	17	9.6	42	12.5	43	15.3
9.2 ท่านมีเพื่อนที่ขาย								
บริการทางเพศ								
เพื่อนสนิท	5	3.1	8	4.5	13	3.9	10	3.6
เพื่อนในคณะ	8	5.0	10	10	18	5.3	20	7.1
เพื่อนในมหาวิทยาลัย	9	5.7	8	4.5	17	5.0	21	7.5

ตารางที่ 9 นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวร้อยละ 11.7 ระบุว่าเพื่อนสนิทมีพฤติกรรมซื้อบริการทางเพศ ในขณะที่นักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ 7.4 ระบุว่าเพื่อนสนิทมีพฤติกรรมดังกล่าว ส่วนการรับรู้พฤติกรรมซื้อบริการทางเพศของเพื่อนในคณะและเพื่อนในมหาวิทยาลัยนั้นพบว่า นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัว ร้อยละ 14.2 และ 15.3 ระบุว่าเพื่อนในคณะและเพื่อนในมหาวิทยาลัยมีพฤติกรรมซื้อบริการทางเพศ ส่วนนักศึกษาที่อยู่หอพักคิดเป็นร้อยละ 10.7 และ 12.5

ในส่วนของการรับรู้พฤติกรรมขายบริการทางเพศของเพื่อน พบว่านักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ 3.9 , 5.3 และ 5.0 ระบุว่าเพื่อนสนิท เพื่อนในคณะ และเพื่อนในมหาวิทยาลัยขายบริการทางเพศ ส่วนนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับครอบครัว พบว่า ร้อยละ 3.6 , 7.1 และ 7.5 ระบุว่าเพื่อนสนิท เพื่อนในคณะ และเพื่อนในมหาวิทยาลัยมีพฤติกรรมดังกล่าว

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 10 แสดงข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างในด้านบุคคลร่วมพักอาศัย

ชื่อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัยกับครอบครัว	
	หอพักของมหาวิทยาลัย		หอพักซึ่งมีเอกชนเป็นผู้ดำเนินการ		รวม			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
10. บุคคลที่ท่านพักอาศัยอยู่ด้วย								
พ่อแม่	0	0.0	0	0.0	0	0.0	213	75.8
ญาติ	0	0.0	0	0.0	0	0.0	14	5.0
ญาติผู้ใหญ่	0	0.0	0	0.0	0	0.0	20	7.2
พี่น้อง	0	0.0	0	0.0	0	0.0	34	12.1
เพื่อน	148	93.1	100	56.2	248	73.6	0	0.0
อยู่คนเดียว	11	6.9	72	40.5	83	24.6	0	0.0
อื่นๆ								
รุ่นพี่	0	0.0	3	1.7	3	0.9	0	0.0
แฟน	0	0.0	3	1.7	3	0.9	0	0.0
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0

ตารางที่ 10 นักศึกษาที่อยู่หอพักส่วนใหญ่ ร้อยละ 73.6 พักอาศัยอยู่กับเพื่อน รองลงมาคือ อยู่คนเดียว ร้อยละ 24.6 ส่วนนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่ โดยคิดเป็นร้อยละ 75.8

ตารางที่ 11 แสดงจำนวนคนที่พักอาศัยกับกลุ่มตัวอย่างและระยะเวลาในการพักอาศัย

ชื่อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัย	
	หอพักของมหาวิทยาลัย		หอพักซึ่งมีเอกชนเป็น ผู้ดำเนินการ		รวม		อยู่กับครอบครัว	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
11.1 จำนวนคนที่พักอาศัยรวมทั้งตัวทำน								
1	11	6.9	72	40.4	83	24.6	0	0.0
2	18	11.3	66	37.1	84	24.9	45	16.0
3	24	15.1	27	15.2	51	15.1	67	23.8
4	101	63.5	10	5.6	111	32.9	74	26.3
5	5	3.2	1	0.6	6	1.8	56	19.9
มากกว่า 5 คน	0	0.0	2	1.1	2	0.7	39	14.0
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0
11.2 ระยะเวลาทำนพักอาศัยในที่พักปัจจุบัน								
0-6 เดือน	9	5.7	12	6.7	21	6.3	18	6.4
7-12 เดือน	4	2.5	18	10.1	22	6.5	4	1.4
13-18 เดือน	3	1.9	21	11.8	24	7.1	7	2.5
19-24 เดือน	29	18.2	21	11.8	50	14.8	14	5.0
มากกว่า 24 เดือน	114	71.7	106	59.6	220	65.3	238	84.7

รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0

จากตารางที่ 11 แสดงจำนวนคนที่พักอาศัยรวมทั้งตัวของนักศึกษาด้วย พบว่า นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ด้วยกัน 4 คน ร้อยละ 26.3 รองลงมาคือ พักอาศัยด้วยกัน 3 คน ร้อยละ 23.8 เช่นเดียวกัน นักศึกษาที่อยู่หอพักส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ด้วยกัน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 32.9 รองลงมาคือ อยู่ด้วยกัน 2 คน ร้อยละ 24.9 นอกจากนี้พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ด้วยกัน 4 คน ร้อยละ 63.5 แต่พบว่านักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่คนเดียว ร้อยละ 40.4 และรองลงมาคือพักอาศัย 2 คน ร้อยละ 37.1

นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวร้อยละ 84.7 พักอาศัยมานานกว่า 24 เดือน และนักศึกษาที่อยู่หอพักส่วนใหญ่พักอาศัยมานานกว่า 24 เดือนเช่นเดียวกัน โดยคิดเป็นร้อยละ 65.3 นอกจากนี้พบว่านักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยและหอพักเอกชนส่วนใหญ่พักอาศัยมานานกว่า 24 เดือน โดยคิดเป็นร้อยละ 71.7 และ 59.6 ตามลำดับ

ตารางที่ 12 แสดงข้อมูลความมีอิสระในการเข้าออกที่พักอาศัยของกลุ่มตัวอย่าง

ชื่อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัย		
	หอพักของมหาวิทยาลัย		หอพักซึ่งมีเอกชนเป็น		รวม		อยู่กับครอบครัว		
			ผู้ดำเนินการ						
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
12. ความอิสระในการเข้าออกที่พักอาศัย									
ต้องเข้าออกตามเวลา	76	47.8	16	9.0	92	27.3	23	8.2	
ไม่จำเป็นต้องเข้าออกตามเวลา	83	52.2	160	89.9	243	72.1	248	88.3	
ไม่ตอบ	0	0.0	2	1.1	2	0.6	10	3.6	
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0	

เพื่อน	143	89.9	167	93.8	310	92.0	258	91.8
แฟน/คู่รัก	123	77.4	129	72.5	252	74.8	207	73.7

ตารางที่ 13 พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ได้รับความรู้เรื่องเพศศึกษาจากเพื่อน รองลงมาคือ ครู/อาจารย์ โดยนักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ 76.3 และนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวร้อยละ 77.2 ได้รับความรู้จากเพื่อน เมื่อถามถึงการตัดสินใจใช้ถุงยางอนามัยกับบุคคลทั้ง 4 กลุ่มซึ่งได้แก่ หญิง/ชายขายบริการ หญิง/ชายที่พบกันครั้งแรก ในสถานเริงรมย์ เพื่อน และแฟน/คู่รัก พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ 98.8 , 98.2 , 92.0 และ 74.8 คิดว่าจะใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลดังกล่าว และนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวร้อยละ 99.6 , 98.2 , 91.8 และ 73.7 คิดว่าจะใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลดังกล่าวตามลำดับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 14 แสดงข้อมูลความคิดเห็นถึงประโยชน์อันดับแรกในการใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัย	
	หอพักซึ่งมีเอกชน						อยู่กับครอบครัว	
	หอพักของมหาวิทยาลัย		เป็น		รวม			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
14. ประโยชน์อันดับแรกของการใช้ถุงยางอนามัย								
ป้องกันการตั้งครรภ์	58	36.5	62	34.8	120	35.6	115	40.9
ช่วยในการหล่อลื่น ขณะมีเพศสัมพันธ์	1	0.6	3	1.7	4	1.2	8	2.8
ป้องกันการติดโรค เอดส์	77	48.4	92	51.7	169	50.1	137	48.8
เพิ่มความสุขทางเพศ	0	0.0	3	1.7	3	0.9	1	0.4
ป้องกันการติด โรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์	23	14.5	18	10.1	41	12.2	20	7.1
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0

จากตารางที่ 14 กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นถึงประโยชน์ในการใช้ถุงยางอนามัย พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่า เพื่อป้องกันโรคเอดส์ ร้อยละ 50.1 และ 48.8 ตามลำดับ รองลงมาคือ ป้องกันการตั้งครรภ์ ร้อยละ 35.6 และ 40.9

ตอนที่ 4 ข้อมูลพฤติกรรมที่นำไปสู่พฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ตารางที่ 15 พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม ลักษณะของที่พักอาศัย

ชื่อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัยอยู่กับครอบครัว	
	หอพักซึ่งมีเอกชน							
	หอพักของมหาวิทยาลัย		เป็น ผู้ดำเนินการ		รวม		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
15.1 การดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์จนมีเมามาในช่วง6เดือนที่ผ่านมา								
ไม่เคย	85	53.5	82	46.1	167	49.6	159	56.6
เคย	74	46.5	96	53.9	170	50.4	122	43.4
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0
15.2 ความถี่ในการดื่มจนมีเมามาในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา (เฉพาะผู้ที่รายงานว่า “เคย”)								
ครั้งเดียว	13	17.6	12	12.5	25	14.7	15	12.3
นานๆครั้ง	39	52.7	53	55.2	92	54.1	66	54.1
เดือนละครั้ง	9	12.2	12	12.5	21	12.4	20	16.4

1-2 ครั้งต่อสัปดาห์	9	12.2	16	16.7	25	14.7	13	10.7
3-5 ครั้งต่อสัปดาห์	3	4.1	2	2.1	5	2.9	5	4.1
มากกว่า 5 ครั้งต่อสัปดาห์	1	1.4	1	1.0	2	1.2	3	2.5
รวม	74	100.0	96	100.0	170	100.0	122	100.0

ตารางที่ 15 นักศึกษาที่อยู่หอพักส่วนใหญ่ร้อยละ 50.4 ที่เคยดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์และนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวส่วนใหญ่ ร้อยละ 56.6 ไม่เคยดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา นอกจากนี้พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ทั้งที่อยู่หอพักและพักอาศัยกับครอบครัวดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์จนมีนเมาานานๆครั้ง ร้อยละ 54.1

ตารางที่ 16 สถานที่ที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์

ข้อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัยอยู่กับครอบครัว	
	หอพักซึ่งมีเอกชน							
	หอพักของมหาวิทยาลัย		เป็นผู้อำนวยการ		รวม		จำนวน	ร้อยละ
จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
16. สถานที่ที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ที่พักอาศัยของตนเอง	21	28.4	29	30.2	50	29.4	18	14.8
บ้านเพื่อน	4	5.4	7	7.3	11	6.5	14	11.5
หอพักเพื่อน	11	14.9	16	16.7	27	15.9	17	13.9
สถานเริงรมย์/สถานบันเทิง	31	41.9	37	38.5	68	40.0	66	54.1
สถานที่ท่องเที่ยว	3	4.1	1	1.0	4	2.4	4	3.3

ร้านอาหาร	1	1.4	2	2.1	3	1.8	3	2.5
งานเลี้ยงสังสรรค์	2	2.7	4	4.2	6	3.5	0	0.0
คณะ	1	1.4	0	0.0	1	0.6	0	0.0
รวม	74	100.0	96	100.0	170	100.0	122	100.0

ตารางที่ 16 แสดงว่านักศึกษาที่อยู่หอพักและพักอาศัยอยู่กับครอบครัวดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ในสถานเริงรมย์/สถานบันเทิง รองลงมาคือที่พักอาศัยของตนเองคิดเป็นร้อยละ 40.0 ของนักศึกษาที่อยู่หอพัก และร้อยละ 54.1

ตารางที่ 17 พฤติกรรมการใช้สารเสพติดและประเภทของสารเสพติดที่กลุ่มตัวอย่างใช้จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ข้อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัยอยู่กับครอบครัว	
	หอพักซึ่งมีเอกชน							
	หอพักของมหาวิทยาลัย		เป็นผู้นําเนินการ		รวม		จำนวน	ร้อยละ
จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
17.1 การใช้สารเสพติดในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา								
ไม่เคย	147	92.5	167	93.8	314	93.2	244	86.8
เคย	12	7.6	11	6.2	23	6.8	37	13.2
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0
14.2 ประเภทของสารเสพติดที่ท่านใช้ (เฉพาะผู้ที่รายงานว่าเป็น “เคย”)								
ไม่ตอบ	0	0.0	0	0.0	0	0.0	1	2.7
บุหรี่	10	83.3	11	100.0	21	91.3	34	91.9

ทั้งบุหรีและ กัญชา	2	16.7	0	0.0	2	8.7	2	5.4
รวม	12	100.0	11	100.0	23	100.0	37	100.0

จากตาราง 17 แสดงว่า ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา ร้อยละ 6.8 ของนักศึกษาที่อยู่หอพักมีพฤติกรรมใช้สารเสพติด และ ร้อยละ 13.2 ของนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวมีพฤติกรรมดังกล่าว และพบว่า สารเสพติดที่นักศึกษาที่อยู่หอพักและพักอาศัยกับครอบครัวใช้ส่วนใหญ่คือ บุหรี ร้อยละ 91.3 และ 91.9

ตารางที่ 18 พฤติกรรมการอ่านหนังสือไปของกลุ่มตัวอย่างในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ชื่อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัยอยู่กับครอบครัว	
	หอพักของมหาวิทยาลัย		หอพักซึ่งมีเอกชนเป็นผู้ดำเนินการ		รวม		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
18.1 การอ่านหนังสือไปในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา								
ไม่เคย	113	71.1	132	74.2	245	72.5	205	73.0
เคย	46	28.9	46	25.8	92	27.3	76	27.1
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0
18.2 ความถี่ในการอ่านหนังสือไปในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา (เฉพาะผู้ที่รายงานว่า “เคย”)								
ครั้งเดียว	2	4.4	5	10.9	7	7.6	8	10.5
นานๆครั้ง	33	71.7	28	60.9	61	66.3	50	65.8
เดือนละครั้ง	5	10.9	7	15.2	12	13.0	10	13.2
1-2 ครั้งต่อสัปดาห์	3	6.5	2	4.4	5	5.4	5	6.6

3-5 ครั้งต่อสัปดาห์	1	2.2	1	2.2	2	2.2	3	4.0
มากกว่า 5 ครั้งต่อสัปดาห์	2	4.4	3	6.5	5	5.4	0	0.0
รวม	46	100.0	46	100.0	92	100.0	76	100.0

ตารางที่ 18 นักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ 27.3 และนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวร้อยละ 27.1 เคยอ่านหนังสือไปในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา นักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยและหอพักเอกชนร้อยละ 28.9 และ 25.8 มีพฤติกรรมดังกล่าว นอกจากนี้ส่วนใหญ่ักศึกษาที่อยู่หอพักและพักอาศัยกับครอบครัวอ่านหนังสือไปนานๆครั้ง ร้อยละ 66.3 และ 65.8 ตามลำดับ

ตารางที่ 19 พฤติกรรมการดูภาพยนตร์ วิดีโอ ซีดีวีซี ของกลุ่มตัวอย่างในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ข้อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัยอยู่กับครอบครัว	
	หอพักซึ่งมีเอกชน							
	หอพักของมหาวิทยาลัย		เป็น ผู้ดำเนินการ		รวม		จำนวน	ร้อยละ
จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
19.1 การดู ภาพยนตร์, VDO,CDไปในช่วง6เดือนที่ผ่านมา								
ไม่เคย	60	37.7	69	38.8	129	38.3	107	38.1
เคย	99	62.3	109	61.2	208	61.7	174	61.9
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0
19.2 ความถี่ในการดูภาพยนตร์, วิดีโอ, ซีดีวีซีในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา (เฉพาะผู้ที่รายงานว่า “เคย”)								
ไม่ตอบ	2	2.0	2	1.8	4	1.9	5	2.9
ครั้งเดียว	20	20.2	17	15.6	37	17.8	31	17.8

ครั้งเดียว	5	8.3	5	7.5	10	7.9	14	11.1
นานๆครั้ง	35	58.3	45	67.2	80	63.0	75	59.5
เดือนละครั้ง	4	6.7	5	7.5	9	7.1	10	7.9
1-2 ครั้งต่อสัปดาห์	10	16.7	8	11.9	18	14.2	21	16.7
3-5 ครั้งต่อสัปดาห์	1	1.7	1	1.5	2	1.6	2	1.6
มากกว่า 5 ครั้งต่อสัปดาห์	5	8.3	3	4.5	8	6.3	4	3.2
รวม	60	100.0	67	100.0	127	100.0	126	100.0

ตารางที่ 20 นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวร้อยละ 44.8 และนักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ 37.7 มีพฤติกรรมเปิดดูเวบโป๊ ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา นอกจากนี้ นักศึกษาที่อยู่หอพักและพักอาศัยกับครอบครัวส่วนใหญ่มีพฤติกรรมเปิดดูเวบโป๊นานๆครั้ง ร้อยละ 63.0 และ 59.5

ตารางที่ 21 พฤติกรรมการสื่อสารกับบุคคลอื่นในเรื่องผู้สาวผ่านทางอินเทอร์เน็ต(แชท) ของกลุ่มตัวอย่างในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ข้อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัยอยู่กับครอบครัว	
	หอพักของมหาวิทยาลัย		หอพักซึ่งมีเอกชนเป็นผู้ดำเนินการ		รวม			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
21.1 การสื่อสารกับบุคคลอื่นในเรื่องผู้สาวผ่านทางอินเทอร์เน็ต(แชท) ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาท่าน								
ไม่เคย	135	84.9	153	86.0	288	85.5	245	87.2
เคย	24	15.1	25	14.0	49	14.5	36	12.8
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0

21.2 ความถี่ในการแชทในช่วง 6
เดือนที่ผ่านมา (เฉพาะผู้ที่รายงานว่า “เคย”)

ครั้งเดียว	1	4.2	4	16.0	5	10.2	3	8.3
นานๆครั้ง	12	50.0	12	48.0	24	49.0	21	58.3
เดือนละครั้ง	1	4.2	3	12.0	4	8.2	2	5.6
1-2 ครั้งต่อสัปดาห์	5	20.8	1	4.0	6	12.2	5	13.9
3-5 ครั้งต่อสัปดาห์	2	8.3	2	8.0	4	8.2	3	8.3
มากกว่า 5 ครั้งต่อสัปดาห์	3	12.5	3	12.0	6	12.2	2	5.6
รวม	24	100.0	25	100.0	49	100.0	36	100.0

ตารางที่ 21 นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวที่มีพฤติกรรมสื่อสารกับบุคคลอื่นในเรื่องผู้สาวผ่านทางอินเทอร์เน็ต (แชท) ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาคิดเป็นร้อยละ 14.5 และร้อยละ 12.8 ส่วนนักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยและนักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนที่มีพฤติกรรมดังกล่าวคิดเป็นร้อยละ 15.1 และ 14.0 ตามลำดับ นอกจากนี้พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักและพักอาศัยกับครอบครัวส่วนใหญ่มีพฤติกรรมสื่อสารกับบุคคลอื่นในเรื่องผู้สาวผ่านทางอินเทอร์เน็ต (แชท) นานๆครั้ง ร้อยละ 49.0 และ 58.3

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 22 พฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ของกลุ่มตัวอย่างในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ข้อรายการ	อยู่หอพัก						ที่พักอาศัยอยู่กับครอบครัว	
	หอพักซึ่งมีเอกชน							
	หอพักของมหาวิทยาลัย		เป็น ผู้ดำเนินการ		รวม		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
22.1 การเที่ยวสถานเริงรมย์ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา								
ไม่เคย	98	61.6	103	57.9	201	59.6	169	60.1
เคย	61	38.4	75	42.1	136	40.4	112	39.9

รวม	159	100.0	178	10.0	337	100.0	281	100.0
22.2 ความถี่ในการเที่ยว								
สถานเริงรมย์ในช่วง 6								
เดือนที่ผ่านมา (เฉพาะผู้ที่								
รายงานว่า “เคย”)								
ครั้งเดียว	18	29.5	11	14.7	29	21.3	17	15.2
นานๆครั้ง	32	52.5	46	61.3	78	57.4	56	50.0
เดือนละครั้ง	6	9.8	9	12.0	15	11.0	22	19.6
1-2 ครั้งต่อสัปดาห์	4	6.6	7	9.3	11	8.1	12	10.7
3-5 ครั้งต่อสัปดาห์	1	1.6	1	1.3	2	1.5	3	2.7
มากกว่า 5 ครั้งต่อสัปดาห์	0	0.0	1	1.3	1	0.7	2	1.8
รวม	61	100.0	75	100.0	136	100.0	112	100.0

ข้อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัยอยู่กับครอบครัว	
	หอพักของมหาวิทยาลัย			หอพักซึ่งมีเอกชนเป็นผู้ดำเนินการ				
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
22.3 เหตุผลที่ไปเที่ยว								
สถานเริงรมย์								
เพื่อนชักชวน	47	77.0	55	73.3	102	75.0	86	76.8
อยากหาประสบการณ์	12	19.7	17	22.7	29	21.3	25	22.3

พักผ่อน/คลายเครียด	34	55.7	45	60.0	79	58.1	73	65.2
มีเงินค่าใช้จ่ายเหลือเฟือ	5	8.2	2	2.7	7	5.1	4	3.6
ใกล้ที่พัก/เดินทางสะดวก	9	14.8	2	2.7	11	8.1	5	4.5

ตารางที่ 22 แสดงพฤติกรรมการไปเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักศึกษาในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวที่มีพฤติกรรมเที่ยวสถานเริงรมย์ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา คิดเป็นร้อยละ 40.4 และร้อยละ 39.9 ส่วนนักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยและนักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนที่มีพฤติกรรมดังกล่าวคิดเป็นร้อยละ 38.4 และ 42.1

นอกจากนี้พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวส่วนใหญ่มีพฤติกรรมเที่ยวสถานเริงรมย์นานๆครั้ง ร้อยละ 57.4 และ 50.0 ตามลำดับ

นักศึกษาส่วนใหญ่ให้เหตุผลในการไปเที่ยวสถานเริงรมย์ว่าเพื่อนชักชวน นั่นคือร้อยละ 75.0 ในกลุ่มที่อยู่หอพัก และร้อยละ 76.8 ที่พักอาศัยกับครอบครัว และรองลงมาคือเพื่อพักผ่อน/คลายเครียด

ตารางที่ 23 พฤติกรรมการมีคู่รัก/แฟน ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ชื่อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัยอยู่กับครอบครัว	
	หอพักซึ่งมีเอกชน			เป็น				
	หอพักของมหาวิทยาลัย	จำนวน	ร้อยละ	ผู้ดำเนินการ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
23.1 พฤติกรรมการมีคู่รัก/แฟนในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา								
ไม่เคย	91	57.2	73	41.0	164	48.7	154	54.8

เคย	68	42.8	105	59.0	173	51.3	127	45.2
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0
23.2 จำนวนคู่รัก / แฟน								
ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา								
(เฉพาะผู้ที่รายงานว่า								
“เคย”)								
ไม่ตอบ	1	1.5	1	1.0	2	1.2	2	1.6
1	60	88.2	88	83.8	148	85.6	103	81.1
2	6	8.8	11	10.5	17	9.8	18	14.2
3	0	0.0	2	1.9	2	1.2	1	0.8
มากกว่า 3 คน	1	1.5	3	3.0	4	2.4	3	2.4
รวม	68	100.0	105	100.0	173	100.0	127	100.0

ชื่อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัยอยู่กับครอบครัว		
	หอพักซึ่งมีเอกชน								
	หอพักของมหาวิทยาลัย		เป็น ผู้ดำเนินการ		รวม		จำนวน	ร้อยละ	
จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
23.3 เหตุจูงใจในการมีคู่รัก									
เพื่อน ๆ เขามีกัน	7	10.3	7	6.7	14	8.1	6	4.7	

อยากหาประสบการณ์	6	8.8	7	6.7	13	7.5	12	9.4
รู้จักกันมานาน	32	47.1	46	43.8	78	45.1	57	44.9
ใกล้ชิดสนิทสนม	25	36.8	55	52.4	80	46.2	83	65.4
ต้องการมีเพศสัมพันธ์	8	11.8	17	16.2	25	14.5	9	7.1
รู้สึกเหงา	19	27.9	21	20.0	40	23.1	18	14.2
ถูกใจ/ประทับใจ	4	5.9	5	4.8	9	5.2	13	10.2
ต้องการคู่คิด	1	1.6	0	0.0	1	0.6	5	3.9
แฟนนิสัยดี	2	2.9	0	0.0	2	1.2	1	0.8

ตารางที่ 23 แสดงพฤติกรรมการมีคู่รัก/แฟนของนักศึกษาในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวที่มีคู่รัก/แฟน คิดเป็นร้อยละ 51.3 และร้อยละ 45.2 ส่วนนักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยและนักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนที่มีพฤติกรรมมีคู่รัก/แฟน คิดเป็นร้อยละ 42.8 และ 59.0 นอกจากนี้พบว่า ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวส่วนใหญ่มีคู่รัก/แฟนเพียงคนเดียว ร้อยละ 85.6 และ 81.1 ตามลำดับ และนักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวส่วนใหญ่รายงานว่า เหตุจูงใจในการมีคู่รัก/แฟนคือ ความใกล้ชิดสนิทสนม ร้อยละ 46.2 และร้อยละ 65.4

ตอนที่ 5 ข้อมูลพฤติกรรมทางเพศของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ตารางที่ 24 พฤติกรรมการนัดหมายในเชิงชู้สาวของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ข้อรายการ	อยู่หอพัก			พักอาศัยอยู่กับครอบครัว
	หอพักซึ่งมีเอกชน			
	หอพักของมหาวิทยาลัย	เป็น ผู้ดำเนินการ	รวม	

24.3 สถานที่ที่ส่วนใหญ่มี

การนัดหมายในเชิงคู่สาว

ที่พักอาศัยของตนเอง	4	7.1	8	11.0	12	9.3	3	3.2
ที่พักอาศัยของฝ่ายตรงข้าม	6	10.7	7	9.6	13	10.1	7	7.4
ห้างสรรพสินค้า	31	55.4	38	52.1	69	53.5	52	55.3
สถานเริงรมย์	1	1.8	1	1.4	2	1.6	3	3.2
โรงภาพยนตร์	8	14.3	5	6.8	13	10.1	7	7.4
สวนสาธารณะ	0	0.0	2	2.7	2	1.6	2	2.1
ภายในมหาวิทยาลัย	4	7.1	11	15.1	15	11.6	19	20.2
อื่นๆ	0	0.0	1	1.4	3	2.4	1	1.1
รวม	56	100.0	73	100.0	129	100.0	94	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 24 พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวมีพฤติกรรมนัดหมายในเชิงคู่สาว ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา คิดเป็นร้อยละ 38.3 และร้อยละ 33.5 ส่วนนักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัย

และนักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนที่มีพฤติกรรมมีคูรักร/แฟน คิดเป็นร้อยละ 35.2 และ 41.0 นอกจากนี้พบว่า ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา นักศึกษาที่อยู่หอพักและพักอาศัยกับครอบครัวส่วนใหญ่มีการนัดหมายนานๆครั้ง ร้อยละ 34.1 และ 35.1 นักศึกษาที่อยู่หอพักและพักอาศัยกับครอบครัวส่วนใหญ่นัดหมายกันในห้างสรรพสินค้า ร้อยละ 53.5 และร้อยละ 55.3

สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 25 พฤติกรรมการจับมือถือแขนในเชิงชู้สาว ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

อยู่หอพัก

ข้อรายการ	หอพักซึ่งมีเอกชน						พักอาศัยอยู่กับครอบครัว	
	หอพักของมหาวิทยาลัย		เป็นผู้อำนวยการ		รวม		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
25.1 พฤติกรรมจับมือถือแขนในเชิงผู้สาวในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา								
ไม่เคย	103	64.8	97	54.5	200	59.4	171	60.9
เคย	56	35.2	81	45.5	137	40.7	110	39.2
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0
25.2 สถานที่ส่วนใหญ่ท่านจับมือถือแขน								
ที่พักอาศัยของตนเอง	7	12.5	21	25.9	28	20.4	12	10.9
ที่พักอาศัยของฝ่ายตรงข้าม	1	1.8	4	4.9	5	3.6	10	9.1
ห้างสรรพสินค้า	33	58.9	34	42.0	67	48.9	55	50.0
สถานเริงรมย์	1	1.8	2	2.5	3	2.2	3	2.7
โรงพยาบาล	6	10.7	7	8.6	13	9.5	13	11.8
สวนสาธารณะ	1	1.8	5	6.2	6	4.4	6	5.5
ภายในมหาวิทยาลัย	5	8.9	8	9.9	13	9.5	7	6.4
อื่นๆ	2	3.6	0	0.0	2	1.4	4	3.6
รวม	56	100.0	81	100.0	137	100.0	110	100.0

ตารางที่ 25 ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา นักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ 40.7 และนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัว ร้อยละ 39.2 มีพฤติกรรมจับมือถือแวน นอกจากนี้พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยร้อยละ 35.2 มีพฤติกรรมจับมือถือแวนในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา ส่วนนักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนพบร้อยละ 45.5 ที่มีพฤติกรรมดังกล่าว นักศึกษาที่อยู่หอพักและพักอาศัยกับครอบครัวส่วนใหญ่จับมือถือแวนกันในห้างสรรพสินค้า คิดเป็นร้อยละ 48.9 และ 50.0

สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 26 พฤติกรรมการกอดจูบในเชิงผู้สาวของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

อยู่หอพัก

ชื่อรายการ	หอพักซึ่งมีเอกชน						พักอาศัยอยู่กับครอบครัว	
	หอพักของมหาวิทยาลัย		เป็นผู้อำนวยการ		รวม		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
26.1 พฤติกรรมกอดจูบในเชิงชู้สาว ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา								
ไม่เคย	130	81.8	128	71.9	258	76.6	211	75.1
เคย	29	18.2	50	28.1	79	23.4	70	24.9
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0
26.2 สถานที่ที่ส่วนใหญ่ท่านแสดงพฤติกรรมกอดจูบ								
ที่พักอาศัยของตนเอง	5	17.2	29	58.0	34	43.0	29	41.4
ที่พักอาศัยของฝ่ายตรงข้าม	12	41.4	11	22.0	23	29.1	26	37.1
ห้างสรรพสินค้า	3	10.3	1	2.0	4	5.1	2	2.9
สถานเริงรมย์	2	6.9	2	4.0	4	5.1	3	4.3
โรงภาพยนตร์	4	13.8	5	10.0	9	11.4	3	4.3
สวนสาธารณะ	2	6.9	0	0.0	2	2.5	0	0.0
ภายในมหาวิทยาลัย	1	3.4	2	4.0	3	3.8	1	1.4
อื่นๆ	0	0.0	0	0.0	0	0.0	6	8.6
รวม	29	100.0	50	100.0	79	100.0	70	100.0

ตารางที่ 26 แสดงพฤติกรรมการกอดจูบของนักศึกษาในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพัก ร้อยละ 23.4 และนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัว ร้อยละ 24.9 มีพฤติกรรมการกอดจูบ นักศึกษาที่อยู่หอพักและพักอาศัยกับครอบครัวส่วนใหญ่กอดจูบกันในที่พักอาศัยของตนเอง ร้อยละ 43.0 และ 41.4 ตามลำดับ เมื่อแยกตามประเภทของหอพักพบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่กอดจูบกันในที่พักอาศัยของฝ่ายตรงข้าม ร้อยละ 41.4 ส่วนนักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนส่วนใหญ่กอดจูบกันในที่พักอาศัยของตนเอง ร้อยละ 58.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 27 พฤติกรรมการสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ชื่อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัยอยู่กับครอบครัว	
	หอพักซึ่งมีเอกชน							
	หอพักของมหาวิทยาลัย		เป็นผู้นำดำเนินการ		รวม		จำนวน	ร้อยละ
จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
27.1 พฤติกรรมสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา								
ไม่เคย	107	67.3	120	67.4	227	67.4	176	62.6
เคย	52	32.7	58	32.6	110	32.6	105	37.4
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0
27.2 ความถี่ในการสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา (เฉพาะผู้ที่รายงานว่า “เคย”)								
ครั้งเดียว	1	1.9	0	0.0	1	0.9	3	2.9
นานๆครั้ง	27	51.9	18	31.0	45	40.9	37	35.2
เดือนละครั้ง	3	5.8	1	1.7	4	3.6	8	7.6
1-2 ครั้งต่อสัปดาห์	11	21.2	26	44.8	37	33.6	35	33.3
3-5 ครั้งต่อสัปดาห์	2	3.9	9	15.5	11	10.0	16	15.2
มากกว่า 5 ครั้งต่อสัปดาห์	8	15.4	4	6.9	12	10.9	6	5.7

รวม	52	100.0	58	100.0	110	100.0	105	100.0

ตารางที่ 27 พบว่า ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับครอบครัว ร้อยละ 32.6 และ 37.4 มีพฤติกรรมสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง โดยส่วนใหญ่ นักศึกษาที่อยู่หอพักและพักอาศัยกับครอบครัวสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองนานๆ ครั้ง ร้อยละ 40.9 และ 35.2 เมื่อแยกตามประเภทของหอพักพบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่สำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองนานๆ ครั้ง ส่วนนักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนส่วนใหญ่สำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ โดยคิดเป็นร้อยละ 51.9 และ 44.8 ตามลำดับ

ตารางที่ 28 พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ชื่อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัยอยู่กับครอบครัว	
	หอพักซึ่งมีเอกชน							
	หอพักของมหาวิทยาลัย		เป็นผู้นักเรียน		รวม		จำนวน	ร้อยละ
จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
28.1 พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์								
ไม่เคย	131	82.4	116	65.2	247	73.3	208	74.0
เคย	28	17.6	62	34.8	90	26.7	73	26.0
รวม	159	100.0	178	100.0	337	100.0	281	100.0
28.2 จำนวนคนที่ทำไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ด้วย								
1	14	50.0	19	30.6	33	36.7	28	38.4
2	5	17.9	14	22.6	19	21.1	13	17.8
3	4	14.3	9	14.5	13	14.4	11	15.1
4	1	3.6	5	8.1	6	6.7	6	8.2
5	2	7.1	2	3.2	4	4.4	6	8.2

มากกว่า 5 คน	2	7.1	13	21.0	15	16.7	9	12.3
รวม	28	100.0	62	100.0	90	100.0	73	100.0

ชื่อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัยอยู่กับครอบครัว	
	หอพักซึ่งมีเอกชน							
	หอพักของมหาวิทยาลัย		เป็น ผู้ดำเนินการ		รวม		จำนวน	ร้อยละ
จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
28.3 บุคคลที่ท่านมีเพศสัมพันธ์ด้วยครั้งแรก								
หญิง/ชายขายบริการทาง								
เพศ	4	14.3	5	8.1	9	10.0	1	1.4
คู่อรัก/แฟน	23	82.1	51	82.3	74	82.2	65	90.0
เพื่อน	1	3.6	5	8.1	6	6.7	6	8.2
ญาติพี่น้อง	0	0.0	1	1.6	1	1.1	1	1.4
รวม	28	100.0	62	100.0	90	100.0	73	100.0
28.4 สถานที่ที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก								
ที่พักอาศัยของท่านเอง	8	28.6	23	37.1	31	34.4	28	38.4
ที่พักอาศัยของฝ่ายตรงข้าม	12	42.9	28	45.2	40	44.4	32	43.8
ที่พักของเพื่อน	1	3.6	4	6.5	5	5.6	3	4.1
โรงแรม	3	10.7	5	8.1	8	8.9	3	4.1

อื่นๆ	4	14.3	2	3.2	6	6.7	7	9.6
รวม	28	100.0	62	100.0	90	100.0	73	100.0

ตารางที่ 28 แสดงพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า นักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับครอบครัว และนักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ 26.0 และ 26.7 เคยมีเพศสัมพันธ์ นักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยร้อยละ 17.6 เคยมีเพศสัมพันธ์ และนักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 34.8

ในส่วนของจำนวนคนที่นักศึกษาเคยมีเพศสัมพันธ์ ที่อยู่หอพักและพักอาศัยกับครอบครัวส่วนใหญ่ รายงานว่ามีเพียงคนเดียว ร้อยละ 36.7 และ 38.4 นักศึกษาที่อยู่หอพักและพักอาศัยกับครอบครัวส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคู่อรัก/แฟน ร้อยละ 82.2 และ 90.0 และการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเกิดขึ้นในที่พักอาศัยของ ฝ่ายตรงข้าม ร้อยละ 44.4 และ 43.8

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 29 แสดงสาเหตุในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ชื่อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัยอยู่กับครอบครัว	
	หอพักซึ่งมีเอกชน							
	หอพักของมหาวิทยาลัย		เป็น ผู้ดำเนินการ		รวม		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
29. สาเหตุของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก								
ความต้องการทางเพศ	18	64.3	41	66.1	59	65.6	39	53.4
เห็นแบบอย่างจากสื่อต่างๆ	3	10.7	11	17.7	14	15.6	5	6.8
อยากรู้รสชาติ	12	42.9	23	37.1	35	38.9	40	54.8
ต้องการเงิน	0	0.0	1	1.6	1	1.1	1	1.4
เมาสุรา	0	0.0	2	3.2	2	2.2	2	2.7
ความรัก	2	7.1	1	1.6	3	3.3	4	5.5
รักสนุก	0	0.0	0	0.0	0	0.0	1	1.4
ความใกล้ชิด	0	0.0	0	0.0	0	0.0	1	1.4
ใช้กำลังบังคับอีกฝ่าย	0	0.0	4	6.5	4	4.4	2	2.7
ถูกอีกฝ่ายใช้กำลังบังคับ	0	0.0	2	3.2	2	2.2	2	2.7
ถูกบังคับจากกลุ่ม	0	0.0	3	4.8	3	3.3	1	1.4

ฝ่ายตรงข้ามข้อร้อง	1	3.6	2	3.2	3	3.3	2	2.7

ตารางที่ 29 แสดงสาเหตุในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักศึกษา พบว่า สาเหตุในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวส่วนใหญ่เกิดจากความอยากรู้ อยากลอง ร้อยละ 54.8 รองลงมาคือความต้องการทางเพศ ร้อยละ 53.4 ส่วนสาเหตุในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักศึกษาที่อยู่หอพักส่วนใหญ่เกิดจากความต้องการทางเพศ ร้อยละ 65.6 รองลงมาคือความอยากรู้ อยากลอง ร้อยละ 38.9

ตารางที่ 30 พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่าง ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ข้อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัยอยู่กับครอบครัว	
	หอพักซึ่งมีเอกชน							
	หอพักของมหาวิทยาลัย		เป็นผู้นําเนินการ		รวม		จำนวน	ร้อยละ
จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
30.1 พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา								
ไม่มี	7	25.0	17	27.4	24	26.7	20	27.4
มี	21	75.0	45	72.6	66	73.3	53	72.6
รวม	28	100.0	62	100.0	90	100.0	73	100.0
30.2 จำนวนคนที่ท่านมีเพศสัมพันธ์ด้วยในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา								
1	12	57.1	34	75.6	46	69.7	39	73.6
2	6	28.6	9	20.0	15	22.7	10	18.9
3	3	14.3	0	0.0	3	4.6	2	3.8
มากกว่า 3 คน	0	0.0	2	4.4	2	3.0	2	3.8

รวม	21	100.0	45	100.0	66	100.0	53	100.0

จากตารางที่ 30 แสดงให้เห็นว่า ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวร้อยละ 72.6 และ นักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ 73.3 เคยมีเพศสัมพันธ์ ส่วนใหญ่นักศึกษาที่อยู่หอพักและพักอาศัยกับครอบครัวมี เพศสัมพันธ์กับบุคคลเพียงคนเดียว ร้อยละ 69.7 และ 73.6

ตารางที่ 31 พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา กับหญิง/ชายขายบริการ บุคคลที่ พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์ และ คู่รัก/แฟน จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ข้อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัยอยู่กับ ครอบครัว	
	หอพักซึ่งมีเอกชน							
	หอพักของ มหาวิทยาลัย		เป็น ผู้ดำเนินการ		รวม		จำนวน	ร้อยละ
จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
31.1 พฤติกรรมการมี เพศสัมพันธ์กับหญิง/ชาย บริการในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา								
ไม่เคย	16	76.2	43	95.6	59	89.4	51	96.2
เคย	5	23.8	2	4.4	7	10.6	2	3.8
รวม	21	100.0	45	100.0	66	100.0	53	100.0
31.2 พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ กับเพื่อนหรือบุคคลที่พบกันครั้งแรก ในสถานเริงรมย์ในช่วง 6 เดือน ที่ผ่านมา								
ไม่เคย	18	85.7	40	88.9	58	87.9	43	81.1
เคย	3	14.3	5	11.1	8	12.1	10	18.9
รวม	21	100.0	45	100.0	66	100.0	53	100.0

31.3 พฤติกรรมการมี

เพศสัมพันธ์กับคู่อรัก/แฟน

ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา

ไม่เคย	55	80.9	66	62.9	121	69.9	77	60.6
เคย	13	19.1	39	37.1	52	30.1	50	39.4
รวม	68	100.0	105	100.0	173	100.0	127	100.0

จากตารางที่ 31 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักที่เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 10.6 ได้มีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายขายบริการในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา ในจำนวนนี้เป็นนักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยร้อยละ 23.8 และนักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนร้อยละ 4.4 ส่วนนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับครอบครัวมีเพียงร้อยละ 3.8 ที่มีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายขายบริการ

ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาพักอาศัยกับครอบครัว ที่เคยมีเพศสัมพันธ์ที่ได้มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหรือบุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์ คิดเป็นร้อยละ 12.1 ร้อยละ 18.9 และนักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวที่ได้มีเพศสัมพันธ์กับคู่อรัก/แฟน ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา คิดเป็นร้อยละ 30.1 และ 39.4

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 6 ข้อมูลพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

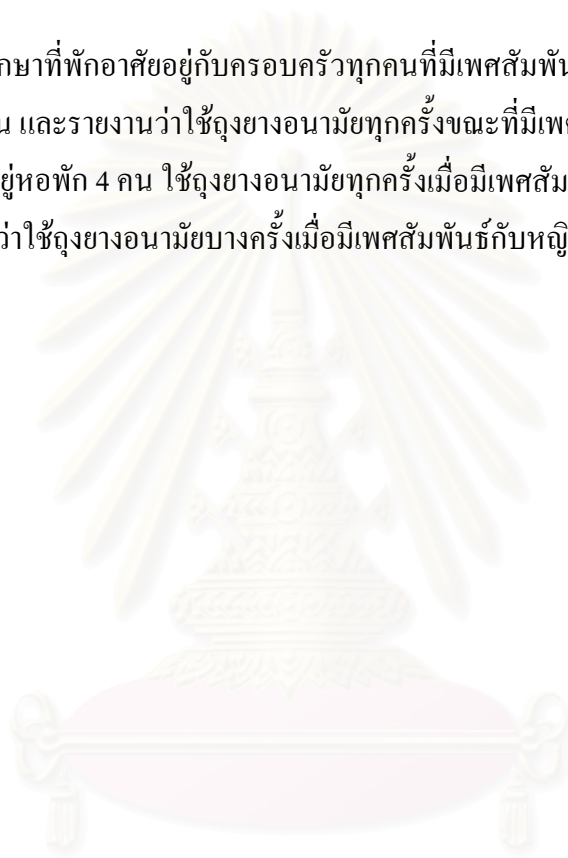
พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในการวิจัยครั้งนี้คือ พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์โดยปราศจากการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งผู้วิจัยได้จำแนกบุคคลที่นักศึกษามีเพศสัมพันธ์ด้วยออกเป็น 3 กลุ่มด้วยกัน นั่นคือ หญิง/ชายขายบริการ เพื่อน หรือบุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์ และกลุ่มสุดท้ายคือ คู่รัก/แฟน

ตารางที่ 32 พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มตัวอย่างกับหญิง/ชายขายบริการในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ข้อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัยอยู่กับครอบครัว	
	หอพักของมหาวิทยาลัย		หอพักซึ่งมีเอกชนเป็นผู้ดำเนินการ		รวม			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
32.1 ท่านใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายขายบริการ								
ไม่ใช่	1	20.0	0	0.0	1	14.3	0	0.0
ใช่	4	80.0	2	100.0	6	85.7	2	100.0
รวม	5	100.0	2	100.0	7	100.0	2	100.0
32.2 ท่านใช้ถุงยางอนามัยบางครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายขายบริการ								
ไม่ใช่	4	80.0	2	100.0	6	85.7	2	100.0

ใช้	1	20.0	0	0.0	1	14.3	0	0.0
รวม	5	100.0	2	100.0	7	100.0	2	100.0

จากตารางที่ 32 นักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับครอบครัวทุกคนที่มีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายขายบริการในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา มีจำนวน 9 คน และรายงานที่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งขณะที่มีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายขายบริการทั้งหมด ในขณะที่นักศึกษาที่อยู่หอพัก 4 คน ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายขายบริการและนักศึกษาเพียงคนเดียวรายงานว่าใช้ถุงยางอนามัยบางครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายขายบริการ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 33 พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มตัวอย่างกับเพื่อนหรือบุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์ ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ข้อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัยอยู่กับครอบครัว	
	หอพักของมหาวิทยาลัย		หอพักซึ่งมีเอกชนเป็นผู้ดำเนินการ		รวม			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
33.1 ท่านได้ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหรือบุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์								
ไม่ใช่	1	33.3	1	20.0	2	25.0	2	20.0
ใช่	2	66.7	4	80.0	6	75.0	8	80.0
รวม	3	100.0	5	100.0	8	100.0	10	100.0
33.2 ท่านได้ใช้ถุงยางอนามัยบางครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหรือบุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์								
ไม่ใช่	2	66.7	5	100.0	7	87.5	9	90.0
ใช่	1	33.3	0	0.0	1	12.5	1	10.0
รวม	3	100.0	5	100.0	8	100.0	10	100.0

33.3 ท่านไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยขณะที่มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหรือบุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์									
ไม่ใช้	3	100.0	4	80.0	7	87.5	9	90.0	
ใช้	0	0.0	1	20.0	1	12.5	1	10.0	
รวม	3	100.0	5	100.0	8	100.0	10	100.0	

ตารางที่ 33 แสดงให้เห็นว่า ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา นักศึกษาที่อยู่หอพักที่ได้มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหรือบุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์ โดยใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง ร้อยละ 75.0 ใช้ถุงยางอนามัยบางครั้ง ร้อยละ 12.5 และไม่เคยใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 12.5 ในขณะที่นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง บางครั้ง และไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยกับเพื่อนหรือบุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์ คิดเป็นร้อยละ 80.0 , 10.0 และ 10.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 34 พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มตัวอย่างกับคูรัก / แฟนในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาจำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ชื่อรายการ	อยู่หอพัก						พักอาศัยอยู่กับครอบครัว	
	หอพักของมหาวิทยาลัย		หอพักซึ่งมีเอกชนเป็นผู้ดำเนินการ		รวม			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
34.1 ท่านใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กับคูรัก/แฟน								
ไม่ใช้	9	69.2	24	61.5	33	63.5	32	64.0
ใช้	4	30.8	15	38.5	19	36.5	18	36.0
รวม	13	100.0	39	100.0	52	100.0	50	100.0

34.2 ท่านใช้ถุงยางอนามัยบาง

ครั้งที่มีการเพศสัมพันธ์กับคูรัก/

แฟน

ไม่ใช้	7	53.8	26	66.7	33	63.5	36	72.0
ใช้	6	46.2	13	33.3	19	36.5	14	28.0
รวม	13	100.0	39	100.0	52	100.0	50	100.0

34.2 ท่านไม่เคยใช้ถุงยาง

อนามัยขณะที่มีเพศสัมพันธ์

กับคูรัก/แฟน

ไม่ใช้	10	76.9	28	71.8	38	73.1	32	64.0
ใช้	3	23.1	11	28.2	14	26.9	18	36.0
รวม	13	100.0	39	100.0	52	100.0	50	100.0

จากตารางที่ 34 แสดงให้เห็นว่า ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา นักศึกษาที่อยู่หอพักที่มีเพศสัมพันธ์กับคูรัก/แฟน ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง ร้อยละ 36.5 ใช้ถุงยางอนามัยบางครั้ง ร้อยละ 36.5 และไม่เคยใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 26.9 ในขณะที่นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งกับคูรัก/แฟน ร้อยละ 36.0 ใช้บางครั้ง ร้อยละ 28.0 และไม่เคยใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 36.0

ส่วนที่ 2 ข้อมูลการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมที่นำไปสู่พฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ตารางที่ 35 เปรียบเทียบพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย (เฉพาะผู้ที่ตอบว่า “เคย”)

ชื่อรายการ	ลักษณะของที่พักอาศัยของกลุ่มตัวอย่าง				Chi-Square Significance
	อยู่หอพัก		พักอาศัยอยู่กับครอบครัว		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
35.1 ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาท่านได้ดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์จนมีเมเาเคยปฏิบัติ	170	50.4	122	43.4	3.037 * (.048)

35.2 ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาท่านได้ใช้สารเสพติด					
เลขปฏิบัติ	23	6.8	37	13.2	7.031 ** (.008)

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\leq .05$ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\leq .01$ *** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\leq .001$

ตารางที่ 35 นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับครอบครัว ร้อยละ 50.4 และ 43.4 มีพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์จนมีเมามาในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ทางสถิติระหว่างลักษณะของที่พักอาศัยกับพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวมีพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวมีพฤติกรรมการใช้สารเสพติดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวร้อยละ 13.2 มีพฤติกรรมการใช้สารเสพติด ส่วนนักศึกษาที่อยู่หอพักมีเพียงร้อยละ 6.8 ที่มีพฤติกรรมดังกล่าว

ตารางที่ 36 เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือไป การดูภาพยนตร์, ทีวี, ซีดี, ดีวีดี, การเปิดดูเว็บไซต์ลามก และการสื่อสารกับเพศตรงข้ามผ่านทางอินเทอร์เน็ตของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย (เฉพาะผู้ที่ตอบว่า “เคย”)

ข้อรายการ	ลักษณะของที่พักอาศัยของกลุ่มตัวอย่าง				Chi-Square Significance
	อยู่หอพัก		พักอาศัยอยู่กับครอบครัว		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
36.1 ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาท่านได้อ่านหนังสือไป					
เลขปฏิบัติ	92	27.3	76	27.1	.005 (.944)
36.2 ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาท่านได้ดู ภาพยนตร์, VDO, CD ไป					
เลขปฏิบัติ	208	61.7	174	61.9	.003

36.3 ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาท่านได้เปิดดูเว็บไ้					(.959)
เคยปฏิบัติ	127	37.7	126	44.8	3.244 *
					(.043)
36.4 ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาท่านได้สื่อสารกับบุคคลอื่นในเรื่องผู้สาวผ่านทางอินเทอร์เน็ต (แชท)					
เคยปฏิบัติ	49	14.5	36	12.8	.386
					(.534)

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\leq .05$ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\leq .01$ *** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\leq .001$

ตารางที่ 36 ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา นักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ 27.3 และนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวร้อยละ 27.1 มีพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือไป เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ทางสถิติระหว่างลักษณะของที่พักอาศัยกับพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือไป พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวมีพฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือไป ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เช่นเดียวกับพฤติกรรมกรรมการดูภาพยนตร์ วิดีโอ ซีดีไป ของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม ซึ่งพบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยร้อยละ 61.7 และร้อยละ 61.9 ของนักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวมีพฤติกรรมกรรมการดูภาพยนตร์ วิดีโอ ซีดีไป

นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวมีพฤติกรรมกรรมการเปิดดูเว็บไปแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวร้อยละ 44.8 มีพฤติกรรมดังกล่าวซึ่งคิดเป็นสัดส่วนที่มากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพักที่มีพฤติกรรมดังกล่าวร้อยละ 37.7

ส่วนพฤติกรรมกรรมการสื่อสารกับบุคคลอื่นในเรื่องผู้สาวผ่านทางอินเทอร์เน็ต (แชท) ระหว่างนักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัว พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 37 เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์และพฤติกรรมกรรมการมีคู่รัก/แฟน จำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย (เฉพาะผู้ที่ตอบว่า “เคย”)

ข้อรายการ	ลักษณะของที่พักอาศัยของกลุ่มตัวอย่าง		Chi-Square Significance
	อยู่หอพัก	พักอาศัยอยู่กับครอบครัว	

	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
37.1 ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา ท่านได้ไปเที่ยวสถานเริงรมย์ เคยปฏิบัติ	136	40.4	112	39.9	.483 (.314)
37.2 ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาท่านมี คูรัก/ แฟน เคยปฏิบัติ	173	51.3	127	45.2	2.312 (.128)

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\leq .05$ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\leq .01$ *** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\leq .001$

ตารางที่ 37 ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวมีพฤติกรรมเที่ยวสถานเริงรมย์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ 40.4 และนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวร้อยละ 39.9 มีพฤติกรรมเที่ยวสถานเริงรมย์ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา

ในส่วนของพฤติกรรมคูรัก/แฟนของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพัก และนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัว ร้อยละ 51.3 และ 45.2 มีคูรัก/แฟน เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ทางสถิติระหว่างลักษณะของที่พักอาศัยกับพฤติกรรมเที่ยวสถานเริงรมย์ พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวมีพฤติกรรมเที่ยวสถานเริงรมย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 3 ข้อมูลการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ตอนที่ 1 การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมทางเพศของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ตารางที่ 38 เปรียบเทียบพฤติกรรมนัดหมายในเชิงชู้สาวของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ชื่อรายการ	ลักษณะของที่พักอาศัยของกลุ่มตัวอย่าง				Chi-Square Significance
	อยู่หอพัก		พักอาศัยอยู่กับครอบครัว		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
38.1 ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาท่าน มี การนัดหมายกับใครในเชิงชู้สาว					

เลขปฏิบัติ	129	38.3	94	33.5	1.548 (.213)
38.2 ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาท่าน ได้จับมือถือแขนกับใครในเชิงซู้ สาว					
เลขปฏิบัติ	137	40.7	110	39.2	.145 (.703)
38.3 ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาท่าน ได้กอดจูบกับใครในเชิงซู้สาว					
เลขปฏิบัติ	79	23.4	70	24.9	.181 (.671)

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\leq .05$ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\leq .01$ *** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\leq .001$

ตารางที่ 38 ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา ร้อยละ 38.3 ของนักศึกษาที่อยู่หอพักมีพฤติกรรมการนัดหมายในเชิงซู้สาว ขณะที่นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวร้อยละ 33.5 มีพฤติกรรมดังกล่าว เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ทางสถิติระหว่างลักษณะของที่พักอาศัยกับพฤติกรรมการนัดหมายในเชิงซู้สาวพบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวมีพฤติกรรมการนัดหมายในเชิงซู้สาวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นักศึกษาที่อยู่หอพักที่มีพฤติกรรมการจับมือถือแขนในเชิงซู้สาว มีอัตราที่ใกล้เคียงกับนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัว โดยคิดเป็นร้อยละ 40.7 และ 39.2 ตามลำดับ เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ทางสถิติระหว่างลักษณะของที่พักอาศัยกับพฤติกรรมการจับมือถือแขนในเชิงซู้สาว พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวมีพฤติกรรมการจับมือถือแขนในเชิงซู้สาวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวมีพฤติกรรมการกอดจูบในเชิงซู้สาวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ 23.4 และนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวร้อยละ 24.9 มีพฤติกรรมการกอดจูบในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา

ตารางที่ 39 เปรียบเทียบพฤติกรรมความสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองและพฤติกรรมมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา

ชื่อรายการ	ลักษณะของที่พักอาศัยของกลุ่มตัวอย่าง				Chi-Square Significance
	อยู่หอพัก		พักอาศัยอยู่กับครอบครัว		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
39.1 ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาท่านได้สำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง เคยปฏิบัติ	110	32.6	105	37.4	1.508 (.219)
39.2 ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาท่านได้มีเพศสัมพันธ์ เคยปฏิบัติ	66	73.3	53	72.6	.011 (.917)
39.3 ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาท่านได้มีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายขายบริการ เคยปฏิบัติ	7	10.6	2	3.8	1.963 (.146)

39.4 ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาท่าน มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหรือ บุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถาน เริงรมย์หรือไม่	เคยปฏิบัติ	8	12.1	10	18.9	1.042 (.307)
39.5 ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาท่าน ได้มีเพศสัมพันธ์กับคู่อรัก/แฟน	เคยปฏิบัติ	52	30.1	50	39.4	2.312 (.075)

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\leq .05$ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\leq .01$ *** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ \leq

.001

ตารางที่ 39 ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา นักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ 32.6 และนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวร้อยละ 37.4 มีพฤติกรรมสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ทางสถิติระหว่างลักษณะของที่พักอาศัยกับพฤติกรรมสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวมีพฤติกรรมสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวและนักศึกษาที่อยู่หอพักที่มีเพศสัมพันธ์ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา มีอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกัน (ร้อยละ 72.6 และ 73.3) เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ทางสถิติระหว่างลักษณะของที่พักอาศัยกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวที่รายงานว่า มีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายขายบริการมีสัดส่วนที่แตกต่างกัน นั่นคือ ร้อยละ 3.8 และร้อยละ 10.6 ตามลำดับ เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ทางสถิติระหว่างลักษณะของที่พักอาศัยกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายขายบริการ พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายขายบริการไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวที่รายงานว่า มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหรือบุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา คิดเป็นร้อยละที่มากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพัก นั่นคือ ร้อยละ 18.9 และร้อยละ 12.1 ตามลำดับ เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ทางสถิติระหว่างลักษณะของที่พักอาศัยกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์

กับบุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์ พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวมีพฤติกรรม การมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวที่รายงานว่า มีเพศสัมพันธ์กับคู่อีก/แฟนมีสัดส่วน ที่สูงกว่านักศึกษาที่อยู่หอพักนั่นคือ ร้อยละ 39.4 และร้อยละ 30.1 ตามลำดับ เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ทางสถิติ ระหว่างลักษณะของที่พักอาศัยกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์กับคู่อีก/แฟน พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักและ นักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์กับคู่อีก/แฟนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 2 การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะของที่พักอาศัย

ตารางที่ 40 เปรียบเทียบพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างกับหญิง/ชายขายบริการและพฤติ-
กรรมใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มตัวอย่างกับหญิง/ชายขายบริการในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา จำแนกตามลักษณะของที่
พักอาศัย

ข้อรายการ	ลักษณะของที่พักอาศัยของกลุ่มตัวอย่าง				Chi-Square Significance
	อยู่หอพัก		พักอาศัยอยู่กับครอบครัว		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
40.1 ท่านได้ใช้ถุงยางอนามัย ขณะที่มีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชาย ขายบริการ					
ใช้ทุกครั้ง	6	85.7	2	100.0	.003 (.955)
ใช้บางครั้ง	1	14.3	0	0.0	.849 (.357)
40.2 ท่านได้ใช้ถุงยางอนามัย ขณะที่มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อน หรือบุคคลที่พบกันครั้งแรกใน สถานเริงรมย์					

ใช้ทุกครั้ง	6	75.0	8	80.0	.064 (.800)
ใช้บางครั้ง	1	12.5	1	10.0	.028 (.867)
ไม่เคยใช้	1	12.5	1	10.0	.028 (.867)

ชื่อรายการ	ลักษณะของที่พักอาศัยของกลุ่มตัวอย่าง				Chi-Square Significance
	อยู่หอพัก		อยู่หอพัก		
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	
40.3 ท่านได้ใช้ถุงยางอนามัย ขณะที่มีเพศสัมพันธ์กับคู่อรัก/ แฟน					
ใช้ทุกครั้ง	19	36.5	18	36.0	.003 (.955)
ใช้บางครั้ง	19	36.5	14	28.0	.849 (.357)
ไม่เคยใช้	14	26.9	18	36.0	.975 (.323)

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\leq .05$ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\leq .01$ *** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\leq .001$

ตารางที่ 40 นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวทั้งหมด (ร้อยละ 100.0) ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งขณะที่มีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายขายบริการ ในขณะที่นักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ 85.7 ที่ใช้ถุงยางอนามัยบางครั้งขณะที่มีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายขายบริการ เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ทางสถิติระหว่างลักษณะของที่พักอาศัยกับพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยกับหญิง/ชายขายบริการ พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัว มีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยกับหญิง/ชายขายบริการไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ส่วนข้อมูลการใช้ดูยางอนามัยกับเพื่อนหรือบุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์นั้นพบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพัก ร้อยละ 75.0 12.5 และ 12.5 ใช้ดูยางอนามัยทุกครั้ง บางครั้ง และไม่เคยใช้ดูยางอนามัย ขณะที่มีเพศสัมพันธ์ และนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัว ร้อยละ 80.0 10.0 และ 10.0 ใช้ดูยางอนามัยทุกครั้ง บางครั้ง และไม่เคยใช้ดูยางอนามัยขณะที่มีเพศสัมพันธ์กับบุคคลดังกล่าว เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ทางสถิติระหว่างลักษณะของที่พักอาศัยกับพฤติกรรมการใช้ดูยางอนามัยกับเพื่อนหรือบุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวมีพฤติกรรมการใช้ดูยางอนามัยกับเพื่อนหรือบุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา นักศึกษาที่อยู่หอพักที่ได้มีเพศสัมพันธ์กับคูรัก/แฟน ร้อยละ 36.5 ใช้ดูยางอนามัยทุกครั้ง ร้อยละ 36.5 ใช้ดูยางอนามัยบางครั้ง และร้อยละ 26.9 ไม่เคยใช้ดูยางอนามัยขณะที่มีเพศสัมพันธ์กับคูรัก/แฟน ในขณะที่นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวร้อยละ 36.0 28.0 และ 36.0 ใช้ดูยางอนามัยทุกครั้ง บางครั้ง และไม่เคยใช้ดูยางอนามัยกับคูรัก/แฟน ตามลำดับ เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ทางสถิติระหว่างลักษณะของที่พักอาศัยกับพฤติกรรมการใช้ดูยางอนามัยกับคูรัก/แฟน พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวมีพฤติกรรมการใช้ดูยางอนามัยกับคูรัก/แฟนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะในการวิจัย

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา มหาวิทยาลัยที่อยู่หอพักและพักอาศัยอยู่กับครอบครัว เป็นการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง เก็บรวบรวมข้อมูลและได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้วจำนวน 3 ท่านว่าเป็นแบบสอบถามที่มีความเชื่อถือได้ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากนักศึกษาในมหาวิทยาลัย รัฐบาล 4 แห่ง มหาวิทยาลัยเอกชน 2 แห่ง ได้ตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัว 281 คน และนักศึกษาที่อยู่หอพัก 337 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 618 คน จากการศึกษาสามารถสรุปและอภิปรายข้อมูลได้ดังนี้คือ

5.1 ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างในด้านประชากร เศรษฐกิจ และสังคม

5.1.1 ลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

จากการสำรวจครั้งนี้เก็บตัวอย่างได้ 618 คน เป็นเพศชายจำนวน 288 คน และเพศหญิง 330 คน นักศึกษาชายที่พักอาศัยกับครอบครัวคิดเป็นอัตราร้อยละที่มากกว่านักศึกษาชายที่อยู่หอพักเล็กน้อย โดยคิดเป็นร้อยละ 50.2 และร้อยละ 43.6 ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาหญิงที่อยู่หอพักนั้นมีจำนวนมากกว่านักศึกษาหญิงที่พักอาศัยกับครอบครัวเล็กน้อยเช่นเดียวกัน โดยคิดเป็นร้อยละ 56.4 และร้อยละ 49.8 ตามลำดับ

นักศึกษาที่เป็นตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุ 21 ปี นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวที่เรียนสายวิทยาศาสตร์คิดเป็นร้อยละที่น้อยกว่านักศึกษาที่อยู่หอพักเล็กน้อย โดยคิดเป็นร้อยละ 49.8 และ 54.6 ในขณะที่นักศึกษาที่อยู่หอพักที่เรียนสายสังคมศาสตร์มีอัตราที่น้อยกว่านักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวที่เรียนในสาขาวิชาเดียวกัน โดยคิดเป็นร้อยละ 45.4 และ 50.2

นักศึกษาส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 4 รองลงมาคือชั้นปีที่ 3 นอกจากนี้พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยและนักศึกษาหอพักเอกชน ในแต่ละชั้นปีมีอัตราใกล้เคียงกัน นักศึกษาที่อาศัยกับครอบครัวและนักศึกษาที่อยู่หอพักส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70.5 และ 64.7) ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐ

5.1.2 ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างในด้านเศรษฐกิจ

นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 3,001 – 6,000 บาท ขณะที่นักศึกษาที่อยู่หอพักส่วนใหญ่จะมีรายได้มากกว่า 6,000 บาท โดยรายได้เกือบทั้งหมดที่นักศึกษาส่วนใหญ่ได้รับมาจากผู้ปกครอง นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวส่วนใหญ่ (ร้อยละ 86.5) ไม่ต้องเสียค่าที่พัก และนักศึกษาที่อยู่หอพักส่วนใหญ่ (ร้อยละ 71.8) จ่ายค่าที่พักเดือนละไม่เกิน 3,000 บาท

รายจ่ายต่อเดือนรวมค่าที่พักของนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวและนักศึกษาที่อยู่หอพักส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 3,001-6,000 บาท แต่เมื่อพิจารณาโดยแยกประเภทของหอพัก พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนส่วนใหญ่

ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 55.0 มีค่าใช้จ่ายต่อเดือนรวมค่าที่พักมากกว่า 6,000 บาท ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักของเอกชนต้องเสียค่าที่พักมากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัย และนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับครอบครัว ส่วนสถานะการใช้จ่ายในแต่ละเดือนนั้น พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีสถานะการใช้จ่ายที่พอดี (ไม่เหลือเก็บ)

5.1.3 ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างในด้านสังคม

นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวที่รับรู้ว่าเป็นสนิทของตนเองที่สถานศึกษาเป็นประจํา มีสัดส่วนใกล้เคียงกัน (ร้อยละ 54.3 และ 53.4 ตามลำดับ) นักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวที่รับรู้ว่าเป็นสนิทในขณะที่ยังสถานศึกษาเป็นประจํา มีอัตราส่วนมากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพักเล็กน้อย ในทางกลับกันนักศึกษาที่อยู่หอพักรับรู้ว่าเป็นสนิทในมหาวิทยาลัยที่ยังสถานศึกษาเป็นประจํา มีอัตราส่วนสูงกว่านักศึกษาที่อยู่กับครอบครัว

นักศึกษาที่อยู่หอพักที่รับรู้ว่าเป็นสนิทที่ดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์เป็นประจำ มีอัตราส่วนมากกว่านักศึกษาที่อาศัยอยู่กับครอบครัว โดยคิดเป็นร้อยละ 78.0 และร้อยละ 75.4 ตามลำดับ ในขณะที่นักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวที่รับรู้ว่าเป็นสนิทและเพื่อนในมหาวิทยาลัยที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นประจำ คิดเป็นร้อยละที่มากกว่านักศึกษาคณะที่รับรู้ว่าเป็นสนิทและเพื่อนในมหาวิทยาลัยมีพฤติกรรมดังกล่าว

ในด้านการรับรู้พฤติกรรมการใช้สารเสพติดของเพื่อน พบว่า นักศึกษาร้อยละ 28.1-34.2 ที่รับรู้ว่าเป็นสนิทใช้สารเสพติด และนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวที่รับรู้ว่าเป็นสนิท เพื่อนในคณะ และเพื่อนในมหาวิทยาลัยใช้สารเสพติด มีอัตราส่วนที่มากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพัก ส่วนนักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนและหอพักของมหาวิทยาลัยที่รับรู้ว่าเป็นสนิท เพื่อนในคณะ และเพื่อนในมหาวิทยาลัยใช้สารเสพติดมีอัตราใกล้เคียงกัน

นักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวที่รับรู้ว่ามีเพื่อนสนิทและเพื่อนในคณะมีคูร์ก/แฟน มีอัตราส่วนที่มากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพักที่รายงานว่ามีเพื่อนสนิทและเพื่อนในคณะมีคูร์ก/แฟน (ร้อยละ 82.6 , 85.8 , 80.7 และ 81.0) ในขณะที่การรับรู้พฤติกรรมการมีคูร์ก/แฟนของทั้ง 2 กลุ่ม มีอัตราที่ใกล้เคียงกัน

นักศึกษาที่อาศัยอยู่กับครอบครัวที่รับรู้ว่าเป็นสนิท เพื่อนในคณะ และเพื่อนในมหาวิทยาลัยมีพฤติกรรมดูหนังสื่อโป๊ หนังสือโป๊ และเวบโป๊ มากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพัก เมื่อพิจารณาตามประเภทของหอพัก พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยที่รับรู้ว่าเป็นสนิท เพื่อนในคณะและเพื่อนในมหาวิทยาลัย ดูหนังสื่อโป๊ หนังสือโป๊ และเวบโป๊ มีอัตราใกล้เคียงกับนักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชน

ในด้านการรับรู้พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของเพื่อน นักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวรายงานว่ามีเพื่อนสนิทที่มีเพศสัมพันธ์มากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพัก (ร้อยละ 34.5 และ 31.2 ตามลำดับ) ในส่วนของการรับรู้พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของเพื่อนในคณะและเพื่อนในมหาวิทยาลัย พบว่า นักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวและที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยและเอกชนรับรู้ในอัตราที่ใกล้เคียงกัน

นักศึกษาส่วนน้อยที่รับรู้ว่าเป็นสนิท เพื่อนในคณะ และเพื่อนในมหาวิทยาลัยมีพฤติกรรมซื้อ/ขายบริการทางเพศ โดยพบว่านักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวที่รับรู้ว่าเป็นสนิททั้ง 3 กลุ่ม มีพฤติกรรมซื้อ/ขายบริการทางเพศมีสัดส่วนที่สูงกว่านักศึกษาที่อยู่หอพัก ยกเว้นการรับรู้พฤติกรรมการขายบริการทางเพศของเพื่อนสนิทพบว่า

นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวรับรู้ว่าเป็นสนธิที่มีพฤติกรรมขายบริการทางเพศในอัตราที่ใกล้เคียงกัน

นักศึกษาที่อยู่หอพักส่วนใหญ่ (ร้อยละ 73.6) พักอาศัยอยู่กับเพื่อน รองลงมาคือ อยู่คนเดียว ที่น่าสังเกตก็คือ

นักศึกษาที่อยู่หอพักเพียงคนเดียวส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในหอพักเอกชน ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่านักศึกษาที่อยู่

หอพักเอกชนต้องการความเป็นส่วนตัวมากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัย อีกประการหนึ่งก็คือ

นักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยนั้น มหาวิทยาลัยจัดให้อยู่รวมกันห้องหนึ่งมีนักศึกษา 2-4 คน นักศึกษา

ไม่สามารถเลือกที่จะอยู่ตามลำพังได้ ในขณะที่นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวส่วนใหญ่ (ร้อยละ 75.8) พัก

อาศัยอยู่กับพ่อแม่

นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวส่วนใหญ่มีจำนวนคนที่พักอาศัยด้วยรวมทั้งตัวนักศึกษาเองเท่ากับ 4 คน

รองลงมาคือ 3 คน เช่นเดียวกับจำนวนคนที่พักอาศัยอยู่ในหอพักของมหาวิทยาลัยซึ่งส่วนใหญ่มี 4 คน ในขณะที่

ที่นักศึกษาที่อยู่หอพักของเอกชนส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่คนเดียว ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลข้างต้นที่พบว่า

นักศึกษาส่วนใหญ่ที่อยู่หอพักเอกชนพักอาศัยอยู่ตามลำพัง ส่วนระยะเวลาในการพักอาศัยอยู่ในที่พักอาศัย

ปัจจุบันนั้น พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ทั้งที่อยู่หอพักและพักอาศัยกับครอบครัว พักอาศัยอยู่ในที่พักอาศัย

ปัจจุบันมานานกว่า 24 เดือน

จากการศึกษาพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ไม่จำเป็นต้องเข้าออกที่พักอาศัยตามเวลาและนักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ

ละ 27.3 ต้องเข้าออกที่พักอาศัยตามเวลาซึ่งมีสัดส่วนที่สูงกว่านักศึกษาที่อาศัยกับครอบครัวที่มีเพียงร้อยละ

8.2 ที่ต้องเข้าออกที่พักรักษาตามเวลา ทั้งนี้เนื่องมาจากนักศึกษาหอพักที่เป็นตัวอย่างเกือบครึ่งหนึ่งพักอยู่ใน

หอพักของมหาวิทยาลัยซึ่งมีกฎระเบียบในการเข้าออกหอพัก ซึ่งสอดคล้องกับผลการเก็บข้อมูลที่พบว่า

นักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยที่ต้องเข้าออกที่พักรักษาตามเวลา มีอัตราร้อยละมากกว่านักศึกษาที่อยู่

หอพักเอกชนมากโดยคิดเป็นร้อยละ 47.8 และร้อยละ 9.0 ตามลำดับ จึงทำให้นักศึกษาที่อยู่หอพักมีอิสระใน

การเข้าออกที่พักรักษาน้อยกว่านักศึกษาที่พักรักษาที่พักรักษาแบบครอบครัว

ส่วนใหญ่ นักศึกษาได้รับความรู้เรื่องเพศศึกษาจากเพื่อน รองลงมาคือ ศึกษาด้วยตัวเอง เมื่อถามถึงการตัดสินใจใช้ถุงยางอนามัยในขณะที่มีเพศสัมพันธ์กับบุคคลกลุ่มต่างๆ นักศึกษาที่คิดว่าจะใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายชายบริการ และหญิง/ชายที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์สูงสุด ซึ่งมีอัตราใกล้เคียงกัน ส่วนกลุ่มบุคคลที่นักศึกษาตัดสินใจจะใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ด้วยน้อยที่สุดคือ แฟน/คูรัก และเมื่อถามถึงความคิดเห็นถึงประโยชน์อันดับแรกในการใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์ นักศึกษาส่วนใหญ่ตอบว่า เพื่อป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี รองลงมาคือ ป้องกันการตั้งครรภ์ และป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

5.2 พฤติกรรมที่นำไปสู่พฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

5.2.1 พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา นักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ 50.4 รายงานว่าเคยดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จนเมเมา ซึ่งคิดเป็นร้อยละที่มากกว่านักศึกษาที่พักรักษาอยู่กับครอบครัวซึ่งคิดเป็นร้อยละ 43.4 ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจอธิบายในแง่ของความอิสระในการพักรักษาว่านักศึกษาที่อยู่หอพักมีอิสระในการเข้าออกที่พักรักษามากกว่านักศึกษาที่พักรักษาอยู่กับครอบครัวไม่ได้ เพราะจากการศึกษาพบว่านักศึกษาที่อยู่หอพักมีความอิสระในการเข้าออกที่พักรักษาน้อยกว่านักศึกษาที่พักรักษาอยู่กับครอบครัว แต่อาจอธิบายในแง่ของอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนได้ ซึ่งจากการศึกษานี้พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักมีการรับรู้ว่ามีเพื่อนสนิทที่มีพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์มากกว่านักศึกษาที่พักรักษาอยู่กับครอบครัวเล็กน้อย โดยคิดเป็นร้อยละ 78.0 และ 75.4 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนมีพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์มากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัย โดยคิดเป็นร้อยละ 53.9 และ 46.5 ตามลำดับ

นักศึกษาส่วนใหญ่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นานๆครั้ง และส่วนใหญ่ดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ในสถานเริงรมย์/สถานบันเทิง รองลงมาคือที่พักอาศัยของตนเอง ที่น่าสังเกตก็คือ นักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยและหอพักเอกชนที่รายงานว่าดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ในที่พักอาศัยของตนเองมีอัตราส่วนใกล้เคียงกัน อาจเป็นเพราะความไม่เข้มงวดของอาจารย์หรือเจ้าหน้าที่ที่ดูแลหอพัก มีการศึกษาที่สอดคล้องกับข้อสรุปนี้โดย อรุณา จันทรวิจ (2544 : 97) พบว่า สภาพที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสมุทรปราการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2.2 พฤติกรรมการใช้สารเสพติด

นักศึกษา ประมาณร้อยละ 10 (60 คน) ที่มีพฤติกรรมการใช้สารเสพติดในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา และส่วนใหญ่สารเสพติดที่ใช้คือ บุหรี่ โดย นักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ 6.8 มีพฤติกรรมการใช้สารเสพติด ในขณะที่นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวคิดเป็นร้อยละที่มากกว่านั้นคือ ร้อยละ 13.2 ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจจะอธิบายได้ว่า บุคคลร่วมพักอาศัยที่เป็นผู้ปกครองไม่ได้มีอิทธิพลต่อการลดพฤติกรรมการใช้สารเสพติดของนักศึกษา แต่การตัดสินใจสูบบุหรี่น่าจะเกิดจากอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ซึ่งจากการศึกษานี้พบว่า นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวที่รับรู้ว่ามีเพื่อนทั้ง 3 กลุ่ม นั่นคือ เพื่อนสนิท เพื่อนในคณะ และเพื่อนในมหาวิทยาลัย มีพฤติกรรมการใช้สารเสพติด คิดเป็นร้อยละที่มากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพัก นอกจากนี้ปัจจัยทางด้านเพศอาจเป็นปัจจัยเสริมอีกปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการใช้สารเสพติด โดยนักศึกษาที่เป็นตัวอย่างที่เป็นเพศชายที่พักอยู่กับครอบครัวคิดเป็นร้อยละที่มากกว่านักศึกษาเพศชายที่อยู่หอพักโดยคิดเป็นร้อยละ 50.2 และ 43.6 ตามลำดับ

5.2.3 พฤติกรรมการใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์เพศ

นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้ดูหนังสื่อโป๊ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา มีนักศึกษาประมาณ 1 ใน 4 เท่านั้นที่รายงานว่า เคย และส่วนใหญ่ศึกษาอ่านหนังสือโป๊นานๆครั้ง เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ทางสถิติ พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักมีพฤติกรรมการดูหนังสื่อโป๊ไม่แตกต่างจากนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัว เช่นเดียวกับนักศึกษาที่ได้ดูภาพยนตร์ วิดีโอ ซีดีโป๊ ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา ซึ่งนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวและนักศึกษาที่อยู่หอพักที่รายงานว่าเคยดูภาพยนตร์ วิดีโอ ซีดีโป๊มีสัดส่วนใกล้เคียงกัน และไม่พบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ดูภาพยนตร์ วิดีโอ ซีดีโป๊ นานๆครั้ง เช่นเดียวกัน

นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวที่เปิดดูเว็บไซต์ลามกในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา มีสัดส่วนที่สูงกว่านักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับครอบครัว โดยคิดเป็นร้อยละ 44.8 และร้อยละ 37.7 ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยและหอพักเอกชนที่มีพฤติกรรมดังกล่าวมีอัตราส่วนใกล้เคียงกัน เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของที่พักอาศัยกับพฤติกรรมการดูเว็บไซต์ลามก พบว่า นักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม มีพฤติกรรมการดูเว็บไซต์ลามกแตกต่างจากนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเป็นเพราะนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวมีโอกาสในการใช้สื่อคอมพิวเตอร์มากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพัก อีกทั้งการให้บริการคอมพิวเตอร์

ของหอพักอาจมีไม่ทั่วถึง ซึ่งแตกต่างจากนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวซึ่งส่วนใหญ่ทุกบ้านก็จะมีคอมพิวเตอร์และสามารถต่ออินเทอร์เน็ตได้ และอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนก็อาจจะมีผลต่อพฤติกรรมดังกล่าว โดยจากการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวที่รับรู้ว่าเป็นสนิทดูหนังสือไป หนังสือ และเวปไป คิดเป็นร้อยละที่สูงกว่านักศึกษาที่อยู่หอพัก แต่ก็ไม่อาจสรุปได้แน่นอนลงไป เนื่องจากพบว่า พฤติกรรมการสื่อสารกับบุคคลอื่นในเรื่องข่าวสารทางอินเทอร์เน็ต (แชท) ของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5.2.4 พฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์

นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวและนักศึกษาที่อยู่หอพักที่มีพฤติกรรมเที่ยวสถานเริงรมย์ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา มีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน และไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของพฤติกรรมนี้ของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม ในขณะที่นักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนที่ได้ไปเที่ยวสถานเริงรมย์มีสัดส่วนที่มากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยเล็กน้อย อาจเนื่องมาจากนักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนมีความอิสระในการเข้าออกที่พักอาศัยมากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัย นักศึกษาส่วนใหญ่ไปเที่ยวสถานเริงรมย์นานๆครั้ง และเหตุผลหลักในการไปเที่ยวสถานเริงรมย์ คือ เพื่อนชักชวน รองลงมาคือ เพื่อพักผ่อน/คลายเครียด สอดคล้องกับการศึกษาของ ประภาพร โสภาสวัสดิ์ (2537 : 37) ซึ่งศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดชลบุรี พบว่า การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ไม่มีความสัมพันธ์กับสภาพการพักอาศัยของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5.2.5 พฤติกรรมการมีคูรััก/แฟน

นักศึกษาที่อยู่หอพักมีคูรััก/แฟน ร้อยละ 51.3 ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวที่มีร้อยละ 45.2 แต่ไม่พบว่านักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม มีพฤติกรรมการมีคูรัักแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนรายงานว่า มีคูรััก/แฟน มีอัตราส่วนที่มากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัย อาจอธิบายได้ว่านักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนมีอิสระในการพักอาศัยมากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัย ซึ่งมีกฎเกณฑ์ข้อจำกัดในการแสดงพฤติกรรมต่างๆมากกว่า นอกจากนี้ นักศึกษาส่วนใหญ่ (มากกว่าร้อยละ 80) มีคูรััก 1 คน นักศึกษาที่อยู่กับครอบครัว และนักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนส่วนใหญ่มีคูรัักเนื่องจากความใกล้ชิดสนิทสนม ส่วนเหตุผลในการมีคูรัักของนักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่คือ รู้จักกันมานาน เนื่องจากนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวและนักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนมีความอิสระในการเข้าออกที่พักอาศัยมากพอๆกัน จึงทำให้มีโอกาสที่จะรู้จักและทำความสนิทสนมกับบุคคลที่ชอบพอได้มากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยจนนำไปสู่การมีคูรัักในที่สุด แต่เหตุผลทั้ง 2 เหตุผลมีสัดส่วนใกล้เคียงกัน เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับการศึกษาของประภาพร โสภาสวัสดิ์ (2537 : 34-36) พบว่ามีความสอดคล้องกัน โดยพบว่านักเรียนอาชีวศึกษาที่อยู่กับบิดามารดามีคูรัักร้อยละ 41.1 ซึ่งน้อยกว่านักเรียนที่พักอาศัยกับญาติ/บุคคลอื่นที่มีคูรักร้อยละ 54.9 และสภาพการพักอาศัยมีความสัมพันธ์กับการมีคูรัักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.3 พฤติกรรมทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง

5.3.1 พฤติกรรมการนัดหมายในเชิงชู้สาว

นักศึกษาที่อยู่หอพักที่มีการนัดหมายในเชิงชู้สาวในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา มีสัดส่วนที่มากกว่านักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวเล็กน้อย เมื่อพิจารณาตามประเภทของหอพักพบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนมีการนัดหมายในสัดส่วนที่มากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัย จึงทำให้สัดส่วนโดยรวมของนักศึกษาที่อยู่หอพักมีพฤติกรรมการนัดหมายมากกว่านักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัว ที่น่าสังเกตคือ ความถี่ในการนัดหมาย พบว่านักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัว และนักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนส่วนใหญ่มีการนัดหมายนานๆ ครั้ง ส่วนนักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่มีการนัดหมาย 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าคนรักของนักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเดียวกันหรืออาจอยู่หอพักเดียวกัน จึงทำให้สามารถนัดหมายกันได้ค่อนข้างบ่อย และส่วนใหญ่สถานที่ที่นักศึกษา นัดหมายคือ ห้างสรรพสินค้า

5.3.2 พฤติกรรมการจับมือถือแขนในเชิงชู้สาว

นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวร้อยละ 39.2 และนักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ 40.7 รายงานว่ามีพฤติกรรมจับมือถือแขนในเชิงชู้สาวซึ่งคิดเป็นอัตราร้อยละที่ใกล้เคียงกัน และไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งขัดแย้งกับการศึกษาของประภาพร โอภาสวัสถ์ (2537, 44) ที่รายงานว่าสภาพการพักอาศัยมีความสัมพันธ์กับการจับมือถือแขนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในขณะที่นักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนที่มีพฤติกรรมจับมือถือแขนมีร้อยละที่มากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัย และนักศึกษาส่วนใหญ่มีการจับมือถือแขนในห้างสรรพสินค้า ที่น่าสังเกตคือนักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนที่มีพฤติกรรมจับมือถือแขนในที่พักอาศัยของตนเองคิดเป็นร้อยละที่มากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยและนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวมาก ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลในด้านสังคมที่พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนส่วนใหญ่พักอาศัยเพียงลำพังและมีความอิสระในการเข้าออกที่พักอาศัยมาก

5.3.3 พฤติกรรมการกอดจูบในเชิงชู้สาว

นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวและนักศึกษาที่อยู่หอพักที่มีพฤติกรรมกอดจูบในเชิงผู้สาวมีสัดส่วนใกล้เคียงโดยคิดเป็นร้อยละ 24.9 และร้อยละ 23.4 ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนที่มีพฤติกรรมดังกล่าวคิดเป็นร้อยละที่มากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยคิดเป็นร้อยละ 28.1 และร้อยละ 18.2 นอกจากนี้พบว่านักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวและนักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนส่วนใหญ่มีการกอดจูบในที่พักอาศัยของตนเอง อาจเป็นเพราะมีความอิสระในการเข้าออกที่พักอาศัย ความสะดวกสบาย และประหยัดค่าใช้จ่าย ในทางกลับกันนักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่มีการกอดจูบในที่พักอาศัยของฝ่ายตรงข้าม อาจเป็นเพราะกฎระเบียบของหอพักที่มากกว่า และโอกาสไม่เอื้ออำนวยที่จะมีพฤติกรรมกอดจูบกันในหอพัก จึงต้องออกไปมีพฤติกรรมดังกล่าวข้างนอก แต่ก็ยังพบว่านักศึกษาจำนวนหนึ่ง (ร้อยละ 17.2) มีพฤติกรรมดังกล่าวในหอพักซึ่งอาจเป็นการแอบทำ

5.3.4 พฤติกรรมการสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง

นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวที่รายงานว่าสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาคิดเป็นร้อยละที่มากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพัก (ร้อยละ 37.4 และ 32.6) แต่ไม่พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่นักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยที่รายงานว่าสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองมีอัตราใกล้เคียงกับนักศึกษาที่อยู่พักเอกชน

นักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับครอบครัวส่วนใหญ่ (ร้อยละ 35.2) สำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองนานๆ ครั้ง รองลงมาคือ 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ ร้อยละ 33.3 อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาต้องการความเป็นส่วนตัวในการสำเร็จความใคร่ แต่จากการศึกษาพบว่านักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับพ่อแม่ ซึ่งอาจจะรบกวนความเป็นส่วนตัว หรือนักศึกษาอาจจะไม่สบายใจเมื่อแสดงพฤติกรรมดังกล่าวเพราะกลัวพ่อแม่จะรู้ จึงเป็นการแอบทำ ส่วนในกลุ่มนักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยก็มีรูปแบบพฤติกรรมคล้ายคลึงกัน โดยพบว่า ร้อยละ 51.9 ของนักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองนานๆ ครั้ง รองลงมาคือ ร้อยละ 21.2 สำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ ซึ่งจะเห็นว่านักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยมีพฤติกรรมการสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองในอัตราที่น้อยกว่านักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัว อาจเนื่องมาจากปัจจัยแวดล้อม เช่น ความอาย กลัวเพื่อนรู้ ความไม่เป็นส่วนตัว เช่น การใช้ห้องน้ำรวม เป็นต้น ในขณะที่นักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 44.8) สำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาที่พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่คนเดียว จึงมีความเป็นอิสระในการแสดงพฤติกรรมนี้ได้มากกว่า

5.3.5 พฤติกรรมที่มีเพศสัมพันธ์

นักศึกษาที่รายงานว่าเคยมีเพศสัมพันธ์มีจำนวนทั้งสิ้น 163 คน และส่วนใหญ่เคยมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลเพียงคนเดียว บุคคลที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยครั้งแรก คือ แฟน และการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกส่วนใหญ่เกิดขึ้นในที่พัก

อาศัยของฝ่ายตรงข้าม นักศึกษาส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่า การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเกิดขึ้นจากความต้องการทางเพศ รองลงมาคือ อยากรู้ อยากลอง

นักศึกษาที่เคยมีเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่เคยมีเพศสัมพันธ์ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา มีจำนวน 119 คน เป็นนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับครอบครัวจำนวน 53 คน และเป็นนักศึกษาที่อยู่หอพักจำนวน 66 คน โดยนักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวที่มีเพศสัมพันธ์มีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน นักศึกษาส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์กับบุคคล 1 คน

ในส่วนของบุคคลที่นักศึกษามีเพศสัมพันธ์ด้วยในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา ซึ่งจำแนกออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ หญิง/ชายขายบริการ เพื่อนหรือบุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์ และคูรัก/แฟน พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลทั้ง 3 กลุ่ม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่น่าสังเกตคือ มีนักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยถึงร้อยละ 23.8 ที่มีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายขายบริการ ขณะที่นักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชน และนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวมีเพียงร้อยละ 4.4 และ 3.8 ตามลำดับ ที่มีเพศสัมพันธ์กับบุคคลดังกล่าว และนักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยเพียงร้อยละ 19.1 ที่มีเพศสัมพันธ์กับคูรัก/แฟน ขณะที่นักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชนและนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวมีร้อยละ 30.1 และ 39.4 ที่มีพฤติกรรมดังกล่าว ซึ่งจากการศึกษามีข้อมูลที่พอจะอธิบายได้ว่าอาจเกิดจากความแตกต่างของอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนสนิท โดยพบว่า ร้อยละ 34.5 ของนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัว และร้อยละ 34.3 ของนักศึกษาที่อยู่หอพักเอกชน มีเพื่อนสนิทที่มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหรือแฟน (ตารางที่ 8) ส่วนนักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยมีเพียงร้อยละ 27.7 ที่มีเพื่อนสนิทที่มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหรือแฟน จึงทำให้นักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยมีเพศสัมพันธ์กับคูรัก/แฟนน้อยกว่านักศึกษากลุ่มอื่น ส่วนการมีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายขายบริการของนักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยในอัตราที่สูงนั้นอาจเกิดจากความสะดวกไม่เป็นภาระ และส่วนหนึ่งอาจจะเกิดขึ้นในขณะที่มีพฤติกรรมเที่ยวสถานเริงรมย์หรือดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์

มีงานวิจัยที่ใกล้เคียงกับงานวิจัยนี้ แต่ไม่ได้มีการแบ่งกลุ่มบุคคลที่กลุ่มตัวอย่างไปมีเพศสัมพันธ์ด้วย เช่น จุฑามาศ นุชนารถ (2531 : 54) ได้ศึกษาการมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของ กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ในจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวนนักเรียนที่ศึกษา 836 คน พบว่า นักศึกษาไม่ได้พักอาศัยอยู่กับบิดามารดาหรือญาติพี่น้องรายงานว่ามีเพศสัมพันธ์มากกว่านักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดาหรือญาติพี่น้อง และบุคคลที่นักเรียนพักอาศัยด้วยมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ จุฬารัตน์ หัวหาญ (2539 : 85) ที่ศึกษาพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชาย ในจังหวัดสุรินทร์ ที่พบว่า ที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่อยู่หอพักมีเพศสัมพันธ์มากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มที่เช่าบ้านอยู่ และกลุ่มที่พักกับญาติ-ผู้ปกครองตามลำดับ นอกจากนี้จากการศึกษาของประภาพร โอภาสวัสดิ (2537 : 48) พบว่าสาเหตุของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียนอาชีวศึกษา คือ อยากทดลอง รองลงมาคือ มีความต้องการทางเพศ

5.4 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาที่รายงานว่ามีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายขายบริการในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาทั้งหมดใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายขายบริการ โดยนักศึกษาส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่าใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ มีนักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ใช้ถุงยางอนามัยบางครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายขายบริการ

ส่วนการใช้ถุงยางอนามัยกับเพื่อนหรือบุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์ ในกลุ่มนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวพบว่า ร้อยละ 80.0 ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ ซึ่งคิดเป็นอัตราส่วนที่มากกว่านักศึกษที่อยู่หอพักที่มีร้อยละ 75.0 ส่วนเหตุผลหลักของทั้ง 2 กลุ่มก็คือป้องกันโรคเอดส์ ส่วนการรายงานว่าใช้ถุงยางอนามัยบางครั้งและไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยกับเพื่อนหรือบุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์ของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม มีอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกัน

นักศึกษาที่อยู่หอพักร้อยละ 36.5 และนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวร้อยละ 36 ของผู้ที่มีเพศสัมพันธ์กับแฟน/คู่อริใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง เมื่อถามถึงเหตุผลที่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง นักศึกษาส่วนใหญ่ตอบว่าเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ ส่วนเหตุผลที่นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคู่อริ/แฟน คือ คิดว่าคู่นอนสะอาดปลอดภัย ที่น่าสังเกตก็คือ นักศึกษาที่อยู่หอพักที่รายงานว่าใช้ถุงยางอนามัยบางครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคู่อริ/แฟนคิดเป็นร้อยละที่มากกว่านักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวมาก (ร้อยละ 36.5 และร้อยละ 28.0 ตามลำดับ) ส่วนนักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวที่รายงานว่าไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคู่อริ/แฟนก็มีสัดส่วนที่มากกว่านักศึกษาที่อยู่หอพักมากเช่นเดียวกัน (ร้อยละ 36.0 และร้อยละ 26.9 ตามลำดับ) ซึ่งอาจอธิบายได้ว่า การที่นักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวไม่ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับแฟน/คู่อริ เนื่องจากไม่ค่อยเปลี่ยนคู่นอน ซึ่งจากการศึกษาในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาพบว่านักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวถึงร้อยละ 73.6 ที่มีคู่นอนเพียงคนเดียว ส่วนนักศึกษาที่อยู่หอพักที่มีคู่นอนคนเดียวนั้นพบว่ามีร้อยละ 69.7 เมื่อพิจารณาตามประเภทของหอพัก พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยเพียงร้อยละ 57.1 เท่านั้นที่มีคู่นอนคนเดียว รองลงมาคือ ร้อยละ 28.6 มีคู่นอน 2 คน จึงทำให้ผลที่ออกปรากฏว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักที่ใช้ถุงยางอนามัยบางครั้งกับคู่อริ/แฟนมีสัดส่วนที่มากกว่านักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวมาก

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ทางสถิติระหว่างลักษณะของที่พักอาศัยของนักศึกษากับพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลทั้ง 3 กลุ่ม พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักและนักศึกษาที่อยู่กับครอบครัวมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายขายบริการ เพื่อนหรือบุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์ และคู่อริ / แฟน ไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ลักษณะที่พักอาศัยของนักศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยกับคู่นอน ซึ่งขัดแย้งกับการศึกษาของปีวินา สายสูง (2541 : 56) กับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน จำนวน 314 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดาและอาศัยอยู่ตามลำพังมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน นอกจากนี้

การศึกษาของสันสนีย์ นัทธีศรี (2536 : 111) กับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาปริญญาตรีคณะวิศวกรรมศาสตร์ ใน กรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษาชายที่มีระดับความมีอิสระในสถานที่พักอาศัยน้อยจะมีพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ดีกว่านักศึกษาที่มีระดับความมีอิสระในสถานที่พักอาศัยมาก

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาที่อยู่หอพักและพักอาศัยอยู่กับครอบครัว ผู้วิจัยพบว่าลักษณะการพักอาศัยเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาแสดงพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะแก่บุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดังนี้ คือ

1. มหาวิทยาลัยควรจัดหลักสูตรการเรียนการสอนเพศศาสตร์ศึกษาเป็นวิชาเลือกวิชาหนึ่งในหลักสูตร โดยผู้ที่ทำการสอนเป็นผู้เชี่ยวชาญที่ได้รับการอบรมมาโดยเฉพาะ จากการวิจัยนี้พบว่า นักศึกษาได้รับความรู้เรื่องเพศศึกษาจากเพื่อนมากที่สุด รองลงมาเป็นการศึกษาด้วยตัวเอง
2. การให้คำปรึกษาปัญหาในด้านต่างๆรวมทั้งปัญหาทางเพศเป็นสิ่งที่สำคัญ มหาวิทยาลัยโดยเฉพาะในส่วนของหอพักควรจัดบุคลากรทางด้านจิตวิทยาการปรึกษา หรือผู้ที่ผ่านการอบรมมาโดยเฉพาะ เพื่อให้ศึกษามีคนที่จะพูดคุย ปรึกษา และระบายความทุกข์ในใจบางเรื่องที่ไม่สามารถปรึกษาเพื่อนหรือผู้ปกครองได้
3. มหาวิทยาลัยควรส่งเสริมกิจกรรมต่างๆสำหรับนักศึกษา เช่น ชมรมกีฬา การส่งเสริมกิจกรรมด้านศาสนา การบำเพ็ญประโยชน์ต่างๆ เพื่อให้นักศึกษาโดยเฉพาะนักศึกษาที่อยู่หอพัก ซึ่งสามารถร่วมทำกิจกรรมกับมหาวิทยาลัยได้มากกว่านักศึกษาที่พักอาศัยกับครอบครัวได้มีส่วนร่วมในการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ช่วยลดโอกาสในการไปมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม
4. การตรวจตราหอพักของเจ้าหน้าที่รัฐเป็นสิ่งจำเป็น ควรมีการตรวจตราเป็นระยะเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักศึกษา และควรออกกฎข้อบังคับจัดระเบียบหอพัก อพาร์ทเมนต์ หรือห้องเช่าต่างๆด้วย

ข้อเสนอแนะเชิงวิจัย

1. การเก็บข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้เป็นการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย ทำให้ข้อมูลที่ได้เป็นข้อมูลของบางมหาวิทยาลัยและบางคณะ ซึ่งอาจจะยังไม่ครอบคลุมพฤติกรรมของนักศึกษาทั้งหมด
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้เป็นแบบสอบถามซึ่งอาจเป็นความเข้าใจของผู้ตอบเอง และผู้วิจัยไม่อาจเข้าใจและเข้าถึงความรู้สึกของผู้ตอบ การวิจัยในอนาคตอาจมีการสอดแทรกการสัมภาษณ์เชิงลึกเข้าไปด้วย

3. คำถามในการวิจัยในครั้งนี้มีการถามถึงเพื่อนในคณะและเพื่อนในมหาวิทยาลัย ซึ่งอาจ จะเป็นบุคคลที่ ไกลตัวกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งคำตอบที่ได้ อาจเป็นการคาดเดาจากการ ได้ยิน ได้ฟังมา ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรเพิ่มคำถามที่เกี่ยวข้องกับตัวนักศึกษาและเพื่อนสนิทมากขึ้น และลดการถามถึงบุคคลไกลตัว
4. การศึกษาถึงหอพักที่จำแนกเป็นหอพักชาย-หญิง อาจมีความจำเป็นในการนำมาศึกษาวิเคราะห์ใน อนาคต ทั้งนี้เพื่อนำมาวางแผนหรือกำหนดนโยบายหอพักของรัฐได้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กฤษยา สุหรั่งพรหม. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญและสายอาชีพในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัย สาขาการระบาด บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2538.

ขวัญชนก ศิริวัฒนกาญจน์. พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่สามารถร่วมทำนายนายการมีเพศสัมพันธ์ของเยาวชนหญิงโสด ในสังกัดศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเจริญพันธุ์และวางแผนประชากร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย มหิดล, 2541.

ควบคุมโรค. กรม. สถิติการใช้ถุงยางอนามัย. กระทรวงสาธารณสุข, 2546.

คอลัมน์ การศึกษา ศาสนา สาธารณสุข. หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (17 ต.ค. 2543) : 15.

จรรยา ดวงแก้ว. ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร. ปริญญาโทครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

จตุรพร ลิ้มมันจริง. จิตวิทยาวัยรุ่น. พิมพ์ครั้งที่ 1 : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2544.

จรรยา เศรษฐบุตร และอรทัย อาจอ่ำ. โสเภณีเด็กในสังคมไทย ผลการวิเคราะห์เอกสารและการประมาณการตัวเลขที่ใกล้เคียง. สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล : เอกสารทางวิชาการหมายเลข 177, 2537.

จันทน์ช ทงศิริ. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในอำเภอเมืองจังหวัดน่าน. การค้นคว้าแบบอิสระ หลักสูตร สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2539.

จันทน์ชิตา พุกยานานนท์. พฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น. สงขลานครินทร์เวชสาร 12, 3 (2538) : 141 – 144.

จันท์แรม ทงศิริ. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในอำเภอเมืองจังหวัดน่าน. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2539.

จารีย์ ทองคำสิง. เอกสารคำสอนรายวิชา เด็กและเยาวชนกับการส่งเสริมอาชีพ. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2542.

จารุรัตน์ เจียมประชนารากร. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต สาขาประชากรศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2537.

จุฑามาศ นุชนารถ. การมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญในจังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล, 2531.

จุฑารัตน์ จุรรอด และพรชัย สติธิปัญญา. ปัจจัยทางสังคมจิตวิทยาที่มีต่อพฤติกรรม การป้องกันโรคเอดส์ในนักเรียนชายมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา : สงขลานครินทร์เวชสาร 12, 2 (2537) : 67 – 74.

จุฬารัตน์ หัวหาญ. พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนวัยรุ่นชายในเขตเทศบาลเมืองจังหวัดสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิตมหาวิทยาลัยมหิดล, 2539.

ชลอศรี แดงเปี่ยม และประยงค์ ลีมิตรกุล. ปัจจัยส่งเสริมพฤติกรรมทางเพศ ที่มีผลต่อการป่วยเป็นกามโรคของเด็กชายวัยรุ่น อำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่. รายงานการวิจัยคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2526.

ชวนชม สกนธวัฒน์ และคณะ. รายงานการวิจัย การศึกษาความรู้ ทักษะ และการปฏิบัติเกี่ยวกับการเจริญพันธุ์ และการคุมกำเนิดในวัยรุ่น : ศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดขอนแก่น. กรุงเทพมหานคร : กองอนามัย, 2529.

ชัยพร วิชชาวุธ และ ธีระพร อุวรรณโณ. แนวคิดและพัฒนาการใหม่ในการปลูกฝังจริยธรรม. วารสารครุศาสตร์. 11 (1) กรกฎาคม-กันยายน 2525.

ชูลีพร อินทรไพบูลย์. ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชีวศึกษาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2536.

นภดล ลีสุรัตน์. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญในส่วนกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.

นภาพรณี หะวานนท์. ปัญหาทางเพศของวัยรุ่นและการทำแท้ง. รื้อสร้างองค์ความคิดผู้หญิงกับสุขภาพ. นครปฐม : คณะศึกษาศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2542.

นฤมล รัตนไพจิตร. ความเชื่อเกี่ยวกับสุขภาพและแบบแผนพฤติกรรมป้องกันสุขภาพของวัยรุ่น : ศึกษากรณีโรคเอดส์. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต (ศึกษาศาสตร์และมานุษยวิทยา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2533.

นิกร คุณิตสิน, วีระ นิยมวัน, และ ไพลีน ศรีสุขโข. คู่มือการสอนเพศศาสตร์ศึกษา ระดับมัธยม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

ประคอง วรรณสุด. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. ปทุมธานี : บริษัทศูนย์หนังสือ ดร. ศรีสง่า จำกัด, 2528.

ประพิมพ์พร อันพาพรหม. การศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพศึกษา ภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

ประภาพร โอภาสสวัสดิ์. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตจังหวัด ชลบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.

ปวีณา สายสูง. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน. การค้นคว้าแบบอิสระ. ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2541.

พรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า. การยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษามหาวิทยาลัย : การศึกษาเบื้องต้น. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยามหาบัณฑิต คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2528.

พรพิมล เจียมนาครินทร์. พัฒนาการวัยรุ่น. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : บริษัท ดันอ้อ แกรมมีจำกัด พชรินทร์ วินัยกุลพงศ์. การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดากับทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของเด็กวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.

พิมพ์พรรณ ศิลปสุวรรณ. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ของแรงงานสตรีวัยรุ่นในโรงงานอุตสาหกรรมเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาประชากรศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล, 2536.

“โพสต์อินอร์-มาดอนน่า” อันตรายจู้จึช. เปิดหลักสูตรสอนเพศศึกษา. มติชน (22 กันยายน 2543) : 27.

มานพ คณะโต และคณะ. พฤติกรรมทางเพศ. พิมพ์ครั้งที่ 1. คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น : สำนักพัฒนาวิชาการแพทย์ กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข, 2541.

มลวิภา ทรงวุฒิสีล. จิตวิทยาเด็กและวัยรุ่น. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ฝ่ายตำราและอุปกรณ์การศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2532 .

มูลนิธิสร้างความสำเร็จเรื่องสุขภาพผู้หญิง (สคส.). การทำแท้งที่ไม่ปลอดภัย ภัยคุกคามสุขภาพผู้หญิง, 2546.

ระวีวรรณ ดนัยคุชฎีกุล. ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการละเว้นเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาเพศศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.

รังนี นพเกตุ. มนุษย์ : จิตวิทยาทางเพศ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ประกายประกาย, 2542.

เลขา เตโซ. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันโรคเอดส์ของผู้ชายในจังหวัดพิษณุโลก. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาประชากรศาสตร์ วิทยาลัยประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

วรรณภา กรัระตระกูล. พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในปัจจุบัน. ภาคนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม) คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2545.

วรวรรณ ทัพย์วาริรมย์. การศึกษานำร่องพฤติกรรมกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์และการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตอำเภอเมือง จ. นครปฐม. วารสารมหาวิทยาลัยคริสเตียน 8,3 (ก.ย.-ธ.ค. 2545) : 13.

วรัญญู กุลดิลก. ทศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนิสิตมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมวิทยา ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.

วันเพ็ญ บุญประกอบ. ภาวะเร่งด่วนในจิตเวชศาสตร์เด็กและวัยรุ่น. รพ.ชวนพิมพ์, 2534.

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. การพัฒนานิสิตนักศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

วิมลมาศ จันทร์เชื้อ และเจนพจน์ จันทร์เชื้อ. บทบาทหญิงชายและการปฏิบัติด้านอนามัยการเจริญพันธุ์ของวัยรุ่นในเขตเทศบาลเมือง อุดรดิตถ์. โครงการพัฒนางานวิจัยด้านภาวะ มิติทางเพศ และอนามัยการเจริญพันธุ์ สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล, 2544.

วิไลลักษณ์ เสรีตระกูล. รายงานการวิจัยการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์และการใช้ถุงยางอนามัยในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบัน อุดมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร : ทบวงมหาวิทยาลัย, 2537.

ศรีพัทธา อาริวงค์. ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนที่ทำงานโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาอนามัยครอบครัว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2539.

ศรีสุดา โภคา. พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่กำหนดความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัย เพื่อป้องกันการติดเชื้อเอดส์ของนักเรียนวัยรุ่นชาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิตสาขาวิชาการพยาบาลแม่และเด็ก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2541.

ศักดิ์ดา สามูล. การศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา ภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.

ศันสนีย์ นัทธีศิริ. การศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมกรรมกรรมป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ในกลุ่มนักศึกษาชาย ระดับปริญญาตรีวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิชาชีวศึกษาและสายอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาโรคติดต่อ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2536.

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์. รักในวัยเรียน. : ปัญหาและการป้องกันแก้ไข. กรุงเทพมหานคร : หอรัตนชัยการพิมพ์, 2531.

สมบัติ แทนประเสริฐ, อรพรรณ แสงวรรณลอย, อมรา ทองหงษ์, สุชาดา จันทร์สิริยากร, โชนิตา คุ่มตลอด, และสุนีย์ สว่างศรี. สรุปสถานการณ์ทางระบาดวิทยาของภาวะติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีในประเทศไทย พ.ศ. 2542. วารสารโรคเอดส์ 12, 2 (2542) : 53 – 59.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. การปรับพฤติกรรม. ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย, 2524 ก.

สมาคมคหเศรษฐศาสตร์แห่งประเทศไทย. ครอบคลุมสัมพันธ์. กรุงเทพฯ : วิบูลย์กิจ, 2518.

สรศักดิ์ ศรีเพ็ญ. ความรักและกามารมณ์ในวัยหนุ่มสาวและวัยรุ่น. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานครพิมพ์, 2518.

สหภาพ พูลเกษร. การศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรม

สามัญศึกษา จังหวัดกำแพงเพชร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาการบริหาร

การศึกษา สถาบันราชภัฏกำแพงเพชร, 2544.

สุขภาพคนไทย 2546. พิมพ์ครั้งที่ 1. นครปฐม : สถาบันวิจัยประชากรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2547.

สุชา จันทร์เอม. จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2529.

จิตวิทยาพัฒนาการ. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2542.

จิตวิทยาเด็กเกร. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2542.

สุทธิลักษณ์ ตั้งกุลบริบูรณ์, วิณา นานาศิลป์, นิลาวรรณ ฉันทะปริดา, และ กฤตยา แสงเจริญ. รายงานการวิจัย เรื่อง ทักษะการติดต่อบริการทางเพศ ความเชื่อ อารมณ์ภายใน-ภายนอกตน ด้านสุขภาพ และพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักศึกษาอาชีวศึกษา และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดขอนแก่น. มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2541.

สุปรียา รามการณ. ความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศและการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดตรัง. การค้นคว้าอิสระหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานามัยสิ่งแวดล้อม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2544.

สุภาภรณ์ ปัญหาราช. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและการรับรู้ภาวะเสี่ยง : การศึกษาเชิงบรรยายในวัยรุ่น ในเขตเทศบาลนครขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลแม่และเด็ก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2547.

สุวัฒนา อารีพรรค. พัฒนาการทางร่างกายและจิตใจในด้านเกี่ยวกับเพศ.คู่มือการให้การปรึกษาทางเพศ รุ่นที่ 9, 2546.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ. รายงานการสำรวจสำมะโนประชากรและเคหะ พ.ศ. 2543.

โสพิณ หมูแก้ว. อยู่ก่อนแต่ง : การอยู่ร่วมกันโดยไม่แต่งงานของนักศึกษามหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยมหิดล. คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544.

หทัยรัตน์ กิจบำรุง. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.

อรอุษา จันทร์วิรุจ. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาเอกสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2544.

อังสนา บุญธรรม. การเปรียบเทียบปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตชนบทกับเขตเมือง จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาการระบาด บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2535.

อาทิตย์ นวพรภักดี. ฉัน.....ตัดสินใจขายตัว. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ อนิเมทกรุ๊ป, 2546.

อุบลรัตน์ เฟิงสถิตย์. จิตวิทยาพัฒนาการเด็ก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2544.

ภาษาอังกฤษ

Adams, G.R.. Adolescent life experiences. California : Wadsworth, 1983.

Balk, D.E.. Adolescent development : Early through late adolescence. California : Rook/Cole, 1995.

Bandura, Albert. Social Learning Theory. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice-Hall Inc., 1977.

Dacey, J. & Kenny, M.. Adolescence development. 2 nd ed. Dobuque : Time Mirror Higher, 1997.

Epstein, J.A; Dusenbury, L; Botvin, G.J; and Diza, T. Determinants of intentions of Junior High School students to become sexuality active and use condom : implications for reduction and prevention of AIDS risk. Psychol Rep (1994).

Fisher, Mary Pat & Nass, Gilbert D. Sexuality today. Boston : Jones and Bartlett Publishers, c1988.

Hingson, R. W., Strunin, L., Bertin, B. M. & Heeren, T. Belief about AIDS, use of alcohol and unprotected sex among Massachusetts adolescents. American Journal of Public Health. 3, 80 (1990) : 295 – 298 .

Janell L.C. and Paul R.W.. Sexuality and gender in society. Imprint New York, Ny : Harper Collins College Publishers, 1996.

Kimmel, D.C. & Weiner, I.B.. Adolescent development transition. 2 nd ed. Singapore : Johnwiley & Sons, 1995.

Kinsey, C.A.. Sexual Behavior in the Human Male. Philadelphia : W.B. saunder, 1948.

Klanger, B.; Tyden, T.; and Ruusuvaara, L. Sexual behavior among adolescents in Uppsala, Sweden. J. Adolescents Health. 14 (Sep, 1993) : 468-474.

Lefrancois, G.R.. Of children : An introduction to child and adolescent. 9 th ed. United States : Wadsworth, 2001.

Macdonald-Dichmann, J.M.. Sexual activity in Rural Alberta Youth. Am Arbor, Michigan University Microfilms International 1991. XVII : 121.

Moore, Susan and Rosenthal, Doreen. Sexuality in adolescence. 1st ed. London : Routledge, 1993.

Pat Caplan. The cultural construction of sexuality. New York : Tavistock Publications, c1987.

Rice, F.P.. Child and adolescent development. 2 nd ed. New Jersey : Printice-Hall, 1997.

Richter, D.L; Valois, R.F; Mckeown, R.E; Vincent, M.L.. Correlates of condom use and number of sexual partners among high school adolescent, J. Sch Health, 1993.

Sarafino, Edward P. Child and adolescent development. Glenview : Scott Foresman, 1980.

Santrock, J.W.. Adolescence. Dobugue : Time Mirror Higher, 1996.

Sneddon, I & Klemer, J.. Sexual behavior and attitudes of university students in Northern Ireland. Arch Sex Behavior. 21 : (August, 1992) : 295-312

Sorenson, Herbert. Psychology for living. New York : Mc Graw-Hill,1974.

Strunin L, Hingson, R. W.. Alcohol, drug and adolescent sexual behavior. Int J Addict, 1992.

William, V.O. Beliefs and opinions about condom use of African-American adolescent males 18 to 22 years of age. Journal of Public Heath (Nov. 1992) : 22-74.

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก.
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข.
หนังสือขอความร่วมมือในการวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค.
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

UV.....

Day.....

แบบสอบถามที่ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากท่านฉบับนี้ เป็นแบบสอบถามซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยที่อยู่หอพักและพักอาศัยอยู่กับครอบครัว” ซึ่งเป็นการทำวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท ของนิสิตสาขาเพศศาสตร์ สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์ คณะบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยต้องการข้อมูลจากท่านเพื่อประโยชน์ในการนำข้อมูลไปศึกษาวิจัยเพื่อให้เห็นถึงภาพรวมของพฤติกรรมต่างๆของวัยรุ่นในสถานการณ์ปัจจุบัน โดยข้อมูลที่จะถูกนำเสนอออกมานั้นจะอยู่ในรูปของผลรวม หรือภาพรวม ซึ่งจะไม่มีการเปิดเผยชื่อ และสถาบันการศึกษาของผู้กรอกแบบสอบถามคนใดทั้งสิ้น

ผู้วิจัยขอให้ท่านได้ทำเครื่องหมาย X ลงใน หรือเติมข้อความลงใน ตามข้อมูลที่
เป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน และขอให้ท่านกรุณาตอบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุดเพื่อให้ข้อมูลที่
เกิดขึ้นจากงานวิจัยชิ้นนี้เป็นประโยชน์มากที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กรุณาทำเครื่องหมาย X ลงใน หรือเติมข้อความลงใน ตามข้อมูลที่เป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน และขอให้ท่านกรุณาตอบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุดเพื่อให้ข้อมูลที่เกิดขึ้นจากงานวิจัยชิ้นนี้เป็นประโยชน์มากที่สุด

1. เพศ 1. ชาย 2. หญิง (ระบุตามคำนำหน้าชื่อ)
2. อายุ
3. ปัจจุบันท่านเรียนอยู่ในคณะ..... ชั้นปี.....
4. ปัจจุบันท่านพักอาศัยอยู่กับใคร
1. อยู่คนเดียว (ข้ามไปข้อ 7.) 2. พ่อแม่ 3. พี่น้อง 4.ญาติผู้ใหญ่
5. ญาติ 6. เพื่อน 7. บุคคลอื่น (โปรดระบุ)
5. จำนวนคนที่พักอาศัยอยู่ในสถานที่พักเดียวกับท่านรวมทั้งตัวท่าน จำนวน.....คน
6. สถานที่พักอาศัยในปัจจุบัน 1.บ้านของตนเอง 2.บ้านเช่า 3. อพาร์ทเมนต์ 4. คอนโดมิเนียม
5. หอพัก 6. ที่อื่น (โปรดระบุ)

ข้อ 7. และข้อ 8. ตอบเฉพาะผู้ที่อยู่หอพัก

7. ประเภทของหอพักที่ท่านพักอาศัย
1. หอพักภายในมหาวิทยาลัย 2. หอพักภายนอกมหาวิทยาลัยแต่เป็นของมหาวิทยาลัย
3. หอพักซึ่งมีเอกชนเป็นผู้ดำเนินการ
8. สถานที่ที่ท่านพักอาศัยอยู่ในปัจจุบัน ท่านอยู่อาศัยมาเป็นระยะเวลานานเท่าใดปีเดือน
9. ท่านต้องเข้าออกที่พักเป็นเวลาหรือไม่ 1. เข้าออกตามเวลา 2. ไม่จำเป็นต้องเข้าออกตามเวลา
10. ท่านได้รับเงิน/มีรายได้ ประมาณเดือนละเท่าไร
1. ไม่เกิน 3,000 บาท 2. 3,001 - 6,000 บาท 3. 6,001 - 9,000 บาท
4. 9,001 - 12,000 บาท 5. มากกว่า 12,000 บาท
11. รายได้ส่วนใหญ่ของท่านมาจากไหน 1. พ่อแม่/ผู้ปกครอง 2. หารายได้เอง
12. ท่านต้องจ่ายค่าที่พักระยะเดือนละเท่าไร
1. ไม่ต้องจ่าย 2. ไม่เกิน 3,000 บาท 3. 3,001 - 6,000 บาท
4. 6,001 - 9,000 บาท 5. มากกว่า 9,000 บาท
13. รายจ่ายโดยเฉลี่ยต่อเดือน (รวมค่าที่พัก)
1. ไม่เกิน 3,000 บาท 2. 3,001 - 6,000 บาท 3. 6,001 - 9,000 บาท
4. 9,001 - 12,000 5. มากกว่า12,000 บาท
14. ส่วนใหญ่สภาวะการใช้จ่ายในแต่ละเดือนของท่านเป็นอย่างไร
1. เหลือเก็บ 2. ใช้จ่ายพอดี (ไม่เหลือเก็บ) 3. บางเดือนไม่พอใช้

21.3 เปิดเว็บไซต์ลามก (เว็บโป๊)	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
21.4 สื่อสารกับบุคคลอื่นใน เรื่องผู้สาวผ่านทาง อินเทอร์เน็ต	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐

22. ในช่วงระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา ท่านได้ไปเที่ยวสถานเริงรมย์ (ไนต์คลับ ดิสโก้เธค ผับ อาบอบนวด เป็นต้น) หรือไม่

1. ไม่เคย (ข้ามไปข้อ 23.) 2. เคย โปรดตอบข้อต่อไปนี

22.1 เหตุจูงใจในการไปเที่ยว (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. เพื่อนชักชวน 2. อยากหาประสบการณ์
3. เพื่อพักผ่อน/คลายเครียด 4. มีเงินค่าใช้จ่ายเหลือเพื่อ
5. อยู่ใกล้ที่พัก / เดินทางสะดวก 6. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

22.2 ความถี่ในการไปเที่ยว ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา

1. ครั้งเดียว 2. นานๆ ครั้ง 3. เดือนละครั้ง
4. 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ 5. 3-5 ครั้งต่อสัปดาห์
6. มากกว่า 5 ครั้งต่อสัปดาห์

23. ในช่วงระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา ท่านมีการนัดหมายกับใครในเชิงผู้สาว (ออกเดท) หรือไม่

1. ไม่เคย (ข้ามไปข้อ 24.) 2. เคย โปรดตอบข้อต่อไปนี

23.1 ความถี่ในการนัดหมายในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา

1. เคยครั้งเดียว 2. นานๆ ครั้ง 3. เดือนละครั้ง
4. 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ 5. 3-5 ครั้งต่อสัปดาห์
6. มากกว่า 5 ครั้งต่อสัปดาห์

23.2 ส่วนใหญ่ได้มีการนัดพบกันในสถานที่ใด (เลือกเพียงข้อเดียว)

1. ที่พักอาศัยของตน 2. ที่พักอาศัยของฝ่ายตรงข้าม
3. ห้างสรรพสินค้า 4. สถานเริงรมย์
5. โรงภาพยนตร์ 6. สวนสาธารณะ
7. ภายในมหาวิทยาลัย 8. ที่อื่น (โปรดระบุ).....

24. ในช่วงระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา ท่านได้จับมือถือแขนกับใครในเชิงชู้สาวหรือไม่

1. ไม่เคย (ข้ามไปข้อ 25.) 2. เคย โปรดตอบข้อต่อไปนี

24.1 ส่วนใหญ่ท่านแสดงพฤติกรรมดังกล่าวในสถานที่ใด
(เลือกเพียงข้อเดียว)

1. ที่พักอาศัยของตน 2. ที่พักอาศัยของฝ่ายตรงข้าม
3. ห้างสรรพสินค้า 4. สถานที่เรีงรมย์
5. โรงภาพยนตร์ 6. สวนสาธารณะ
7. ภายในมหาวิทยาลัย 8. สถานที่อื่นๆ (ระบุ)

25. ในช่วงระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา ท่านได้กอดจูบใคร (โดยที่มีอารมณ์เพศร่วมด้วย) หรือไม่

1. ไม่เคย (ข้ามไปข้อ 26.) 2. เคย โปรดตอบข้อต่อไปนี

25.1 ส่วนใหญ่ท่านแสดงพฤติกรรมดังกล่าวในสถานที่ใด
(เลือกเพียงข้อเดียว)

1. ที่พักอาศัยของตน 2. ที่พักอาศัยของฝ่ายตรงข้าม
3. ห้างสรรพสินค้า 4. สถานที่เรีงรมย์
5. โรงภาพยนตร์ 6. สวนสาธารณะ
7. ภายในมหาวิทยาลัย 8. สถานที่อื่นๆ (ระบุ)

26. ในช่วงระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา ท่านได้สำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองหรือไม่

1. ไม่เคย (ข้ามไปข้อ 27.) 2. เคย โปรดตอบข้อต่อไปนี

26.1 ความถี่ในการสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา

1. เคยครั้งเดียว 2. นานๆ ครั้ง 3. เดือนละครั้ง
4. 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ 5. 3-5 ครั้งต่อสัปดาห์
6. มากกว่า 5 ครั้งต่อสัปดาห์

27. ท่านเคยมีเพศสัมพันธ์หรือไม่

1. ไม่เคย 2. เคย โปรดตอบข้อต่อไปนี

(ข้ามไปทำข้อ 31.)

27.1 จำนวนคนที่ท่านมีเพศสัมพันธ์ด้วย (ระบุ)คน

27.2 ท่านมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ.....ปี

27.3 ท่านมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับใคร

1. หญิง / ชายขายบริการ 2. คู่รัก / แฟน 3. เพื่อน
4. ญาติพี่น้อง 5. อื่น (ระบุ)

27.4 สาเหตุของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. มีความต้องการทางเพศ 2. เห็นแบบอย่างจากสื่อต่างๆ
3. อยากทดลอง 4. ต้องการเงิน
5. อื่นๆ (ระบุ)

27.5 การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเกิดในสถานที่ใด

1. ที่พักอาศัยของตน 2. ที่พักอาศัยของฝ่ายตรงข้าม
3. สถานที่อื่นๆ (โปรดระบุ)

28. ในช่วงระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา ท่านได้มีเพศสัมพันธ์หรือไม่

1. ไม่มี

(ข้ามไปทำข้อ 31.)

2. มี โปรดตอบข้อต่อไปนี

28.1 จำนวนคนที่ท่านมีเพศสัมพันธ์ด้วย (ระบุ)คน

28.2 ความถี่ในการมีเพศสัมพันธ์ ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา

1. ครั้งเดียว 2. นานๆ ครั้ง 3. เดือนละครั้ง
4. 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ 5. 3-5 ครั้งต่อสัปดาห์
6. มากกว่า 5 ครั้งต่อสัปดาห์

29. ในช่วงระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา ท่านได้มีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายขายบริการหรือไม่

1. ไม่เคย (ข้ามไปข้อ 30.) 2. เคย โปรดตอบข้อต่อไปนี

29.1 ท่าน / คู่นอน ได้ใช้ถุงยางอนามัยหรือไม่

1. ใช้ทุกครั้ง (ไม่ต้องตอบข้อ 30.2)

สาเหตุที่ใช้เพราะ

2. ใช้บางครั้ง (ตอบข้อ 30.2 ด้วย)

3. ไม่เคยใช้ (ตอบข้อ 30.2 ด้วย)

29.2 สาเหตุที่ไม่ใช้ถุงยางอนามัย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. ไม่คิดว่าจะมีการเพศสัมพันธ์จึงไม่ได้เตรียมถุงยางอนามัยเอาไว้
2. เตรียมไว้ไม่เพียงพอ 3. ไม่เข้าใจวิธีการใช้
4. ไม่เป็นธรรมชาติ 5. เป็นหน้าที่ของคู่นอน
6. คิดว่าคู่นอนสะอาด ปลอดภัย 7. อื่นๆ (ระบุ)

30. ในช่วงระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา ท่านได้มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อน (ไม่ใช่แฟน) หรือบุคคลที่พบกันครั้งแรกในสถานเริงรมย์ไม่

1. ไม่มี (ข้ามไปข้อ 31.) 2. มี โปรดตอบข้อต่อไปนี

30.1 ท่าน / คู่นอน ได้ใช้ถุงยางอนามัยหรือไม่

1. ใช้ทุกครั้ง (ไม่ต้องตอบข้อ 30.2)

สาเหตุที่ใช้เพราะ

2. ใช้บางครั้ง (ตอบข้อ 30.2 ด้วย)

3. ไม่เคยใช้ (ตอบข้อ 30.2 ด้วย)

30.2 สาเหตุที่ไม่ใช้ถุงยางอนามัย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. ไม่คิดว่าจะมีการเพศสัมพันธ์จึงไม่ได้เตรียมถุงยางอนามัยเอาไว้
2. เตรียมไว้ไม่เพียงพอ 3. ไม่เข้าใจวิธีการใช้
4. ไม่เป็นธรรมชาติ 5. เป็นหน้าที่ของคู่นอน
6. คิดว่าคู่นอนสะอาด ปลอดภัย 7. อื่นๆ (ระบุ)

31. ในช่วงระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา ท่านมีคู่อรักหรือแฟน หรือไม่

1. ไม่มี

(หยุดทำแบบสอบถาม)

2. มี โปรดตอบข้อต่อไปนี

31.1 เหตุจูงใจในการมีคู่อรัก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. เพื่อนๆเขามีกัน 2. อยากหาประสบการณ์
3. รู้จักกันมานาน 4. โกลัศจรรย์สนิทสนมกัน
5. ต้องการมีเพศสัมพันธ์ 6. เเหง
7. อื่นๆ ระบุ.....

31.2 ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา ท่านมีคู่อรัก / แฟน จำนวนเท่าใด

ระบุ คน

32. ในช่วงระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา ท่านได้มีเพศสัมพันธ์กับคู่อรัก / แฟน หรือไม่

1. ไม่มี 2. มี โปรดตอบข้อต่อไปนี

32.1 ท่าน / คู่นอน ได้ใช้ถุงยางอนามัยหรือไม่

1. ใช้ทุกครั้ง (ไม่ต้องตอบข้อ 32.2)

สาเหตุที่ใช้เพราะ

2. ใช้บางครั้ง (ตอบข้อ 32.2 ด้วย)

3. ไม่เคยใช้ (ตอบข้อ 32.2 ด้วย)

32.2 สาเหตุที่ไม่ใช้ ถุงยางอนามัย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. ไม่คิดว่าจะมีการเพศสัมพันธ์จึงไม่ได้เตรียมถุงยางอนามัยเอาไว้

2. เตรียมไว้ไม่เพียงพอ

3. ไม่เข้าใจวิธีการใช้

4. ไม่เป็นธรรมชาติ

5. เป็นหน้าที่ของกลุ่มนอน

6. คิดว่ากลุ่มนอนสะอาดปลอดภัย

7. อื่นๆ (ระบุ)

จบการทำแบบสอบถาม ผู้วิจัยขอขอบคุณที่ท่านให้ความร่วมมือ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายอภิวรรณ มลาसानต์ เกิดเมื่อวันพุธที่ 18 พฤศจิกายน พ.ศ. 2524 ภูมิลำเนาเป็นคนกรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีวิทยาศาสตร์การกีฬา เกียรตินิยมอันดับ 2 จากสำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2546 และปริญญาตรีจิตวิทยาคลินิกและชุมชน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ในปีการศึกษา 2548 เข้าศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ คณะบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2547 ปัจจุบันทำงานอยู่ที่ FITNESS WORLD สาขาอารีย์ ตำแหน่ง INSTRUCTOR

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย